

Giới thiệu Kim Cương Chi Tử

Các bạn đang xem giới thiệu truyện Kim Cương Chi Tử của tác giả Trầm Lộ, thân hình nữ chính béo tròn và cũng là hoa khôi trong giảng đường mà cô đang theo. Để kiên trì có được sắc đẹp cô phải rèn luyện thể thao thường xuyên hơn.

Còn người đàn ông đó thân là ông chủ, có bao người yêu thích thường thì hẳn nên có vài ba câu khích lệ,

Nhưng hẳn không nể mặt lại trực tiếp chỉ vào khuyết điểm của cô.

Ông ta chê cô mập, cô liền giảm cân có thân hình quyến rũ như ma quỷ cho hẳn xem! Điều thần kỳ cuối cùng cũng được đền đáp bởi sự siêng năng của cô, người đàn ông kia sẽ không thoát được cô!

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Rốt cuộc tăng ca để làm kịch bản cũng đã xong, Trầm Lộ vì khao thưởng cho mình liền hẹn mấy đồng nghiệp cùng đi Pizza Hut dùng bữa.

Lúc dùng cơm, mỗi nhà biên kịch không khỏi kể lể về lịch sử chua cay, thâm đẫm máu và nước mắt của mình, nào là làm bản thảo vất vả, đạo diễn chuyên quyền, diễn viên giờ trò.... Trầm Lộ một mực lắng nghe, thỉnh thoảng chen vào một câu: “Tôi cảm thấy ông chủ là người rất tốt.”

Các biên kịch nghe xong trừng mắt nhìn Trầm Lộ: “Không cần khoe khoang số cô tốt.”

Trầm Lộ nghi hoặc hỏi: “Tôi nghe các cô nói nửa ngày cũng nghe không ra đến cùng các cô có bao nhiêu bi thảm, có thể lấy một ví dụ xác thực cho tôi hay không?”

Trong đó có hai vị có thể nói là biên kịch đắt khách nhất hiện nay cầm tay nhìn nhau, hai mắt nhẹ nhàng ngán lệ.

Biên kịch M nói: “Ông chủ đối với chúng tôi đều rất là không tốt, đúng hay không?”

Biên kịch Y nói: “Đúng vậy, đúng vậy, thật là không có đạo đức nghề nghiệp.”

Trầm Lộ lại hỏi: “Cuối cùng bọn họ đã làm ra chuyện thương thiên hại lý gì? Không trả thù lao cho các người? Hay là ép buộc các người viết cái gì đó không muốn?”

Biên kịch M nói: “So với việc này còn xấu hơn.”

Biên kịch M than thở nói: “Ông chủ mới không để ý bọn tôi viết cái gì, chỉ cần nộp bản thảo cho hắn, hắn lập tức ký chi phiếu.”

Biên kịch M liếc nhìn gật đầu: “Ngay cả lỗi sai cũng keo kiệt sửa chữa cho chúng tôi.”

Trầm Lộ há hốc mồm: “Các người cảm thấy đó là không có đạo đức?”

M, Y cùng nhau gật đầu: “Hoàn toàn mặc kệ, không có nửa điểm ý thức chuyên nghiệp.”

Biên kịch Y còn oán trách nói: “Lần trước trong kịch bản của bộ phận tôi xuất hiện XX chỗ sai lầm, mãi đến trước khi trình diễn tôi mới phát hiện, vội vàng sửa chữa, nếu không chính là sai lầm lớn, nhất định tôi sẽ bị người xem mắng chết.”

Biên kịch M nói: “Ông chủ cùng đạo diễn căn bản không cho tôi bất kỳ ý kiến hay chỉ đạo nào, tôi viết gì thì lấy đi quay vậy, dù sao mấy vị lão đại cũng nên nói cho tôi biết cảm nhận mới, quan điểm mới trong bộ phim của tôi có phải rất đáng khen hay không?”

Nếu như không phải Trầm Lộ đã làm việc vất vả một ngày, cô nghĩ sẽ đâm hai cô gái này một cái – làm cho các cô tỉnh táo một chút.

Trên đời này còn thiên lý sao? Các cô gái này hạnh phúc như vậy còn oán trách cái gì?

Tại sao Trầm lộ cô không có loại ‘tốt số’ này?

Mỗi lần Trầm Lộ nộp kịch bản đều thấp thòm lo lắng kết quả. Dĩ nhiên, Trầm Lộ không phải viết xong bản thảo liền khẳng định tốt, chắc chắn sẽ có tốt có xấu, chất lượng của tác phẩm luôn có cả cao lẫn thấp, đạo diễn lại có hòa nhân kim tinh (mắt tinh có thể nhìn thấu mọi chuyện), muốn giữ được mạng nhỏ từ trong tay bọn họ chính là vọng tưởng.

Tháng này Trâm Lộ vừa ý một cái áo khoác ngoài nhưng hiện tại cũng không đủ tiền mua, ôi, hèn bọn họ đi dạo phố thật là sai lầm, sai lầm a.

Cô thấy ngủ còn tốt hơn, ngủ rồi sẽ không nghe thấy bọn họ om xòm “bực tức” như vậy.

A!!! Cái gì? Máy cô gái này còn muốn đi mua ví da giày da? Ví cô đã trống rỗng rồi a, có thể chỉ ngồi ở đây không đi đâu nữa được không? Nơi đây còn có nước đá miễn phí để uống.

“Trời ơi! Đừng kéo tôi nữa.”

Đoạn đệm:

Rốt cuộc nữ nhân thế nào mới được coi là xinh đẹp?

Thon thả mảnh khảnh? Đa tài đa nghệ? Dịu dàng thiện lương? Cô, hình như đều không phải như thế.

Như vậy một nữ nhân không xinh đẹp như cô đây ở thời điểm gặp nguy hiểm có thể hay không cũng sẽ có một vị bạch mã hoàng tử tới cứu cô đây? Hay là, cô nên hỏi rằng: Thượng Đế, tôi có thể tìm thấu được tình yêu sao?

____ Trích lời của Tần Linh.

"A!!!" Tiếng thét thảm thiết mà chói tai vang lên thật dài trên tầng trung của Tần gia.

Đang dùng cơm chiều trong phòng, cả nam lẫn nữ vì tiếng thét này mà thiếu chút nữa làm rơi đôi đũa trên tay.

"Là tiếng của tiểu Linh?" Tần ba hỏi.

"Chẳng lẽ có trộm vào nhà?" Tần Tường theo bản năng nhảy dựng lên: "Con lên xem sao."

"Quên đi." Mục Nhất Thần lười biếng liếc mắt nhìn cô một cái: "Nếu là kẻ trộm thật, em liệu có thể ứng phó được sao?"

Một tay Tần Tường nhẹ nhàng khoát lên bả vai của hấn, nháy mắt xinh đẹp nói: "Em là ứng phó không được rồi, bắt quá lão công uy phong sáng suốt của em chắc là không thành vấn đề đi."

"Anh?" Mục Nhất Thần nhún nhẹ lông mày: "Anh không rảnh."

"Con đi cứu dì nhỏ!" Mục Nhất Phẩm nhảy ra khỏi chiếc ghế dựa liền chạy về phía sau.

Tần mẹ nhẹ lắc lắc đầu: "Vẫn còn xưng là chị em vậy, không như là một đứa trẻ nhiệt tình."

Thế nhưng, Mục Nhất Phẩm vẫn chưa chạy tới cửa phòng liền đã thấy Tần Linh cúi đầu ủ rũ từ trong phòng đi ra.

Mọi người thấy nàng không có việc gì liền thờ nhẹ ra một hơi.

"Tiểu Linh, không có việc gì sao lại kêu la như vậy?" Tần Tường không vui ngồi xuống.

"Đại khái là đói bụng nên kêu to đi?" Mục Nhất Thần dùng đũa gấp một chút đồ ăn thả vào chén cơm của vợ mình.

"Đây vẫn còn không sai biệt lắm." Tần Tường cười hehe nói.

Tần Linh mày chau mặt ủ, hai mắt ngấn đầy lệ, đôi môi run rẩy nói: "Em, em xong rồi."

"Cái gì xong rồi?" Mọi người trăm miệng một lời hỏi.

Tay Tần Linh giờ lên một bộ y phục, thút thít nói: "Trang phục em mua năm kia, năm nay đều không mặc vừa nữa rồi."

"Đây có gì kỳ quái sao?" Tần Tường liếc mắt nói: "Năm nay so với năm kia, em mập lên không ít hơn mười lăm kg, đương nhiên là không mặc vừa rồi."

"Em mập lên nhiều như vậy, vì sao không ai nói cho em biết sớm một chút a?" Tần Linh hỏi như gặp phải muôn phần ủy khuất.

Tất cả mọi người đều cảm thấy mặc danh kỳ diệu*, Tần Tường đành ra mặt: "Miệng là trên mặt em, em lo mà quản đi, em mỗi ngày ngoài ăn vẫn là ăn, chị đã sớm cảnh báo lại không thèm nghe, giờ lại lên tiếng trách móc à?"

(*) Mặc danh kỳ diệu: không biết nên nói thế nào cả.

Tần Linh tát liền là hai cái lên, sau đó bỗng nhiên "Oa" lên một tiếng khóc rồi xoay người chạy về phòng đóng cửa gào khóc.

"Làm chị không thể nói chuyện nhỏ nhẹ chút được sao?" Mục Nhất Thần lắc lắc đầu khẽ đứng lên: "Vẫn là để anh đi thôi!"

Mục Nhất Thần đi tới trước cửa phòng của Tần Linh gõ nhẹ nói: "Tần Linh, là anh rồi, em ra mở cửa đi, anh có lời muốn nói với em."

"Một lát sau, chốt cửa chuyển động, gương mặt nhỏ tròn của Tần Linh nửa lộ ra, trên mặt đều là lệ: "Anh rồi, anh muốn nói gì a?"

Mục Nhất Thần nhẹ nâng khóe môi nhàn nhạt nói: "Tần Linh, anh chỉ muốn nói cho em biết, ngoại hình xinh đẹp cũng chưa hẳn là điều trọng yếu mà vẻ đẹp tâm hồn mới là cái cần phải theo đuổi theo đuổi nhất."

"Biết là vậy, nhưng khi anh thấy trang phục mình thích lại không cách nào mặc được, khi anh có người mình thích lại không có cách nào khiến người đó yêu mình, những thống khổ này chẳng lẽ đều không quan trọng sao? Y phục cùng tình yêu đối với nữ nhân mà nói giống như con người cần hô hấp vậy đều không thể thiếu a!" Tần linh đau lòng không thôi.

"Cái này thật ra rất dễ xử lý nha." Tần Tường cũng xuất hiện bên ngoài cửa, "Nghĩ muốn xinh đẹp thì cứ giảm cân đi a."

"Giảm cân rất thống khổ." Tần Linh cũng đã xem qua không ít quảng cáo giảm cân, nhưng đều không tin chắc tính chân thật của những thứ kia quảng cáo, nào là hút mỡ, châm cứu nghe thôi cũng đã cảm thấy kinh khủng rồi.

Tần Tường đưa cho Tần Linh một tấm danh thiếp, "Chủ của tiệm này là bằng hữu của chị, chuyên môn giúp người có được thân hình gầy, em cứ cầm danh thiếp này đi, nói không chừng hẳn có thể phục vụ miễm phối cho em a."

"Trung tâm thể hình A Nhã?" Tần linh nhìn danh thiếp, lẳng lẳng thì thầm, "Cái này yêu cầu mỗi ngày chạy bộ...?"

"Em có thể không chạy bộ," Tần Tường bỏ đi, không quên thân nhiên mà giễu cợt một câu: "Miễn là em không sợ bản thân mình biến thành một bà cô nặng 300 cân. Chỉ là đến lúc đó mà muốn giảm cân quả thật sẽ giống như 『nam nữ gầy thân』 của Lý Trịnh Tú Văn vậy, dựa vào phương pháp ma quỷ mà giảm cân rồi."

Tần Linh "Phanh" một tiếng đóng cửa lại, chạy lại đứng trước gương ——

Người con gái đang đứng trong kính kia là cô sao? Người từng là hoa khôi giảng đường đại học S - Tần Linh? Người luôn được khen là một trong hai đóa hoa kiều diễm nhất của Tần gia - Nhị Tiểu Thư? Siết chặt cánh tay mình mồm nếm toàn thịt, lại nhìn phần eo như thêm một vong phao tứ sinh kia, Tần Linh thở dài một hơi, cũng đã đi đến tình trạng này rồi, cô còn đường lui nào khác để lựa chọn sao?

Trời thì nóng bức, nếu như xuất hiện với bộ dạng toàn thân kín mít lại còn quần khăn cổ thì quả thực rất quái dị đi, chỉ là vào ngày hôm nay trung tâm thể hình A Nhã lại đón tiếp một vị khách quái đáng đến như vậy.

"Hắn" ở trước cửa ra vào cứ bồi hồi qua lại đã rất lâu rồi, nhìn chung quanh nhưng lại không chịu đi vào. Cô gái tiếp tân của trung tâm cảm thấy kỳ quái, mấy lần muốn đi ra ngoài hỏi xem thế nào, nhưng đối phương lại giống như bị hù dọa giật mình bỏ chạy mất. Tình hình cứ lặp đi lặp lại mấy lần, người trong phòng cũng lười để ý tới.

"Bà Tôn, ngài khỏe chứ." Một vị khách hàng cũ bước vào trung tâm có thân hình trên một trăm kí lô, là lão bà của ông trùm tài chính Tôn lão phu nhân.

Bà Tôn một thân trang phục đẹp đẽ, đôi mắt giống như từ nhỏ sinh ra đã ở tận trên cao, bà lười biếng nhìn thoáng qua mọi người, rồi hỏi: "Tony hiện có ở đây không?"

"Hiện có, tôi giúp ngài đi gọi hắn, trước mời ngài tới phòng khách quý nghỉ ngơi một chút."

Một vị nhân viên đang làm việc đem Bà Tôn dẫn vào phòng khách quý. Cô gái tiếp tân vừa mới chuyển người qua liền giật mình, cái bóng người mới vừa rồi còn bồi hồi qua lại tại cửa ra vào nay đã đứng ngay sau lưng mình.

Cả mình được trùm kín bởi áo khoác màu đen dài làm thấy rõ dáng người cao lớn, nếu không phải trên chiếc khăn quàng cổ lộ ra một đôi trong veo sáng rỡ, cùng biểu hiện của vị này hẳn là một thiếu nữ thì chắc mọi người trong trung tâm đều nghĩ là bọn cướp tới ghé thăm đi.

"Tiểu thư, xin hỏi ngài cần trợ giúp gì sao?" Đã sớm học được cách nhìn mặt khách mà nói chuyện, cô gái liếc mắt liền nhìn ra trong đôi xinh đẹp này cất giấu một phần u buồn. Mỗi vị khách hàng lúc đầu khi đến trung tâm thể hình A Nhã đều sẽ được tiếp đón chu đáo.

"Ở nơi này các người có. Có phải là trung tâm thể hình hay không?" Thiếu nữ chần chừ hỏi.

"Dĩ nhiên, trung tâm thể hình A Nhã của chúng tôi nổi tiếng chính là để giúp khách hàng có một thân hình hoàn mỹ." Cô gái tiếp tân cầm lấy sổ tay tuyên truyền trung tâm đưa cho đối phương.

Từ trong áo khoác màu đen lộ ra một cánh tay mảnh khảnh trắng nõn, so với vóc người được xem là khôi ngô trước mắt hoàn toàn không chút tương xứng nào.

Cô gái lật vài trang của cuốn sổ tay xem giản lược nội dung, rồi lại nhìn qua cửa sổ sát đất trong phòng cẩn thận từng li từng tí quan sát hoạt động cả nam lẫn nữ bên trong. "Các cô có thể đảm bảo trong thời gian bao lâu có thể khiến khách hàng gầy đi thành công?"

"Điều này còn phải xem tình huống của khách hàng mà định ra thôi. Là như vậy, đối với khách hàng có trọng lượng cơ thể khá cao thì sẽ áp dụng khóa

trình giảm cân để thực hiện, bình thường chỉ cần mấy tuần, nhiều nhất ba tháng, tương đối là có thể nhanh chóng thấy hiệu quả. Nhưng nếu như thể trọng chỉ tiêu bình thường, chúng tôi sẽ đề cử các khóa trình luyện tập thể hình khác, không đề nghị tiếp tục giảm cân, để tránh có hại cho sức khỏe."

"Oh." Cô gái hàm hàm hồ hồ đáp lại, nghe không ra được trong lòng của cô đang nghĩ thế nào.

Cô gái tiếp tân tiến một bước hỏi thăm: "Xin hỏi tiểu thư là tự mình nghĩ tới tham gia khóa trình, còn là hỏi thăm giùm bạn bè? Chúng ta có thể dựa vào tình huống cụ thể của mỗi vị khách hàng, để chỉ định khoa học cùng phương án tuyệt đối lý tưởng, tôi dùng uy tín của trung tâm A Nhã công ty mà bảo đảm, tuyệt đối sẽ khiến mỗi vị khách hàng hài lòng mà ravề."

"Tôi Tôi nghĩ là mình làm. Nhưng là, tôi rất sợ đối bụng, cũng không phải là rất có thể chịu được cực khổ." Vì để tránh cho kế hoạch giảm béo của mình lại một lần thất bại, cô gái đem khuyết điểm của mình thành thực nói hết cho đối phương biết.

Cô gái tiếp tân cười, "Không sao, như rồi đã nói, chúng tôi sẽ dựa vào tình huống cụ thể của mỗi vị khách hàng mà tiến hành huấn luyện phụ đạo hoặc trị liệu."

"Trị liệu là có ý gì?" Cô gái có chút bị giật mình. Là giống như bệnh viện phải tiêm chích, uống thuốc đủ loại mới là trị liệu?

"Thật ra thì giảm cân cũng chính một quá trình trị liệu hạng nhất của y học a. Trên thân người mỗi miếng thịt, mỗi giọt máu, đều cùng mình khỏe mạnh cùng một nhịp thở, muốn trừ bỏ những thứ này cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Ăn uống hợp lý, dùng thuốc hợp lý, vận động hợp lý, cũng đều được xem là một phương pháp trị liệu." Cô gái tiếp tân cứng cổ mà nói, cho thấy rõ ràng huấn luyện nghiêm chỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Cô gái kia nghe được đầu óc lập tức choáng váng gật đầu liên tục.

"Tôi sẽ giới thiệu cho tiểu thư một vị huấn luyện viên thể hình có nhiều kinh nghiệm, xin tiểu thư chờ một chút." Cô gái đứng ở quầy nói xong rồi quay sang đồng nghiệp bên cạnh hỏi: "Hôm nay trong công ty ngoại trừ Tony còn có ai không?"

"Minh Mỹ đã xin nghỉ một tháng để kết hôn, Tiểu Cương thì có một cuộc họp ở tổng công ty, Thiên Đào xin nghỉ phép đến Ha-oai thư giãn, phải mấy ngày nữa mới có thể trở về."

"Có phải chỉ có một mình Tony ở đây?" Cô có chút khó xử, "Tony đã hẹn trước rồi phải không, cũng đã sắp xếp lịch trình?"

"Hình như... đúng là vậy." Người nọ vội vàng lật sổ tay các cuộc hẹn.

Tuy rằng các cô nhỏ giọng nói chuyện, nhưng mà cô gái đang đứng ngoài cửa có thể nghe được tất cả những lời đó, đôi mắt ban đầu vốn tràn đầy hy vọng nhanh chóng u ám, hướng về phía cửa đi một bước ý định rời khỏi nơi này.

"Tiểu thư, xin chờ một chút." Cô gái đứng ở trường quầy vội vàng gọi cô lại. A Nhã Mỹ làm chức trường quầy là trung tâm trao đổi với khách hàng có một quy tắc luôn phải tuân thủ: Tuyệt đối không thể để cho khách hàng bước vào cửa mà với tay không đi ra. "Xin đề tôi đi coi một chút, xem có thể sắp xếp hay không."

"Không, không, tôi nghĩ ngày khác tôi trở lại là được rồi." Khách hàng hướng về phía cửa bước đi nhanh hơn.

Cô gái đứng ở trường quầy vội vàng ngăn cản, "Xin tiểu thư đừng gấp, thật ra các huấn luyện viên của chúng tôi thường xuyên có thời gian rảnh rỗi, chẳng qua là có đôi khi họ phải lấy thời gian đó để đi chăm sóc khách hàng đặc biệt." A Nhã Mỹ làm ở trung tâm trao đổi với khách hàng, không thể quên quy tắc thứ hai: Bất kể gặp phải điều gì khó khăn, đều phải dốc hết sức thuyết phục khách phải bỏ tiền ra cho công ty của mình.

"Tôi nghĩ mình vẫn chưa đạt đến cấp độ khách hàng được chăm sóc đặc biệt." Cô gái chạy tới cửa.

Đang lúc cô gái ở trong quầy vô cùng lo lắng thì từ bên ngoài có tiếng động cơ xe dội lại, một chiếc Porche màu xám bạc ngừng lại. Từ trong xe một người bước xuống, ánh mắt mọi người trong tiệm vội vàng sáng lên.

"A Nhã của chúng ta như thế nào lại có thể để cho khách hàng phải chạy đi mất?" Giọng nói lười nhác mang theo ba phần ý cười truyền vào bên trong cửa tiệm.

Cô gái vừa nâng mắt lên nhìn, lập tức thấy một gương mặt đẹp không tì vết xuất hiện ở trước mắt. Nếu không phải nghe được giọng nói nam tính cùng trong trẻo của nam nhân, nhìn hấn đẹp đến mức nhu mì mềm mại trên mặt còn mang theo ba phần không đứng đắn, tên này nhất định sẽ khiến cho người khác hiểu lầm giới tính của hấn.

"Tam thiếu, hôm nay làm sao lại có thời gian rảnh mà đến đây?" Nhân viên cửa hàng đều chạy ra khỏi cửa vui vẻ chào hỏi hân.

Người được gọi là "Tam thiếu" lộ ra nụ cười làm điên đảo chúng sinh, "Vừa vặn quay phim xong được nghỉ ngơi một chút, trong lúc rảnh rỗi nên đến cửa tiệm xem thử."

"Tam thiếu bộ phim lần trước thật là đặc sắc, chúng tôi đều đến phim trường cổ vũ." Nhân viên cửa hàng là nhóm sắc nữ nhiều chuyện, chỉ e nịnh bợ sai chỗ rồi.

Ánh mắt Tam Thiếu sắc bén, thấy một khách hàng đang định đi ra ngoài, liền cất tiếng hỏi: "Xin hỏi tiểu thư muốn khóa học sẽ như thế nào? Tôi giúp được gì cho tiểu thư chứ?"

"Không cần không cần." Cô gái cũng không quay đầu lại.

Tam thiếu nghiêng người một cái, chân dài bước đến che chắn ở trước mặt cô gái đó, "Trung tâm của chúng tôi xưa nay làm ăn đều rất chân tình, tuyệt đối không lừa gạt trẻ, bản thân tôi chính là biểu tượng quảng cáo cho trung tâm này, tiểu thư có điều gì không tin hay không hài lòng về sự phục vụ của chúng tôi sao?" Hắn vô cùng tự nhiên kéo tay của cô gái trong nháy mắt đem cô gái quay lại đứng trong đại sảnh.

"Ngón tay của tiểu thư rất đẹp, từ tay của một người có thể đoán được dáng vóc của người đó, tôi đoán chắc rằng khung xương của tiểu thư thuộc loại thon dài đầy đặn." Hắn không ngừng đánh giá từng bộ phận trên người cô gái đó, để ý thấy hai má lộ ra bên ngoài khăn choàng cổ của khách hàng đã ửng hồng từ lâu.

Mà cô gái đứng ở quầy trưởng trong đại sảnh cũng đã đi đến chỗ hắn, khẽ nói: "Tam thiếu, trong công ty hiện tại không có đến mấy vị huấn luyện viên, chỉ có một mình Tony, cho nên..."

"Lịch hẹn của Tony cũng đã đầy?" Tam thiếu nhíu mày, "Tôi nhớ rõ tháng trước anh ta là người nhận rồi nhất."

"Vốn là rất rảnh rỗi, nhưng mà cuối tháng trước đột nhiên Tôn Thái Tháo mãnh liệt yêu cầu đổi huấn luyện viên mới, Minh Mỹ liền giao việc đó cho Tony, cho nên bây giờ anh ta liền bận rồi."

"Nhiều người cũng không đến mức không có thời gian rảnh rỗi chứ?" Tam thiếu cầm lấy sổ sách ghi cuộc hẹn, tùy ý nhìn qua một chút, "Thứ bảy chủ nhật không phải anh ta không có cuộc hẹn nào sao?"

"Thứ bảy chủ nhật Tony luôn nghỉ ngơi."

"Buồn cười, anh ta nhận tiền lương của công ty, đương nhiên phải làm việc vì lợi ích của công ty, cái này gọi là làm công ăn lương, hết lòng vì công việc." Hắn cầm lấy một hợp đồng đưa đến trước mặt cô gái, cười hiền hòa hỏi: "Xin hỏi tiểu thư muốn học chương trình như thế nào?"

"Giảm... Tập thể hình." Cô gái nuốt xuống một ngụm nước bọt, hơi lùi về phía sau một bước.

Hắn quan sát biểu hiện thoáng qua của cô, "Xem tình hình trước mắt của tiểu thư, trước nên học chương trình tập luyện cho cơ thể cân đối sau đó tập thể hình cho hai bên hoàn hảo hơn. Bình thường tiểu thư có thích vận động hay không?"

"Không, không thích."

"Như vậy thì cứ dựa theo kế hoạch tôi vừa nói, đó là một kế hoạch rất tốt cho thân hình tiểu thư." Hắn vừa nói vừa cầm lấy hợp đồng ở trên, "Nếu như ngày đầu tiên vận động thể hình quá nhiều, đối với người bình thường không vận động mà nói gây ra tổn thương rất lớn cho cơ thể, vận động nhất định phải tiến hành theo kế hoạch phù hợp mới đạt được hiệu quả cần thiết. Mặt khác, về phương diện ăn uống có phải là tiểu thư thích ăn vặt hay không?"

"Đúng vậy."

"Như vậy, hội của chúng tôi sẽ cung cấp cho tiểu thư một cuốn sách chế độ ăn do chuyên gia dinh dưỡng viết dành riêng cho những người tập thể hình, mỗi ngày tiểu thư nhất định phải ăn theo khẩu phần sách hướng dẫn, đồ ăn vặt là phải bỏ, nhất là những thực phẩm có nhiệt độ cao."

Mất thấy điều khoản trên hợp đồng đều bị hắn nói ra hết, cuối cùng cô gái vội vàng nói: "Tôi, tôi cũng không phải là gầy ngay lập tức được, chỉ là đến đây hỏi ý kiến một chút."

"Ngày hôm nay tiểu thư lựa chọn đi đến trước công trung tâm tập thể hình A Nhã, có phải hay không trong nội tâm đã trải qua biết bao nhiêu lần đấu tranh mãnh liệt?" Tam thiếu vẫn cười nhẹ nhàng yếu ớt, "Nếu như hôm nay tiểu thư đi ra khỏi đây, chẳng lẽ còn muốn trải qua bao nhiêu lần đấu tranh lần nữa rồi mới thực sự quyết định tập thể hình theo như kế hoạch, như vậy chính là đã làm trẻ tuổi thanh xuân tươi đẹp của bản thân, đối với giới nữ thời gian quý giá nhất chính là từ mười sáu đến ba mươi tuổi, còn mười năm sau chỉ là ngắm cảnh mà thôi, nếu như bỏ lỡ đoạn thời gian hoàng kim này, về sau có làm theo kế hoạch cũng không còn kịp nữa, cái còn lại chỉ là hối hận mà thôi."

Vừa dứt lời, hắn đã xem hợp đồng để lên trước mặt cô, mặt trên đã điền đầy đủ thông tin, bây giờ chỉ cần ký tên là xong.

"Hi vọng công ty của chúng tôi có thể làm cho tiểu thư hài lòng và vui vẻ." Hắn không để cho cô có bất cứ cơ hội để từ chối.

Cô gái nhìn chằm chằm vào bản hợp đồng, rồi nhìn lên hắn, "Trung tâm của các người đều làm việc với phong cách vậy sao?"

"Đây chỉ là phong cách làm việc của cá nhân tôi, như thế nào? Tiểu thư không hài lòng ở điểm nào sao?" Hai chân thon dài của hần khoát lên nhau, ngồi xuống giữa ghế sofa, tư thế an nhàn lại tao nhã.

Cô gái lập tức cau mày một chút, vẻ mặt cùng con người hiện lên vài tia khê đánh giá người trước mặt, "Tôi cho rằng nên cảm ơn Tam Thiếu làm ăn không hề tổn sức cái gì cũng đều không hiểu lại là một công tử ca, không nghĩ đến một người làm ăn như anh cũng có một bộ dáng như vậy."

Cô nhận ra hần, hần cũng không cảm thấy quá kỳ lạ, hần chính là một Super-star. Vô luận là ở trên sân khấu, hay giao tiếp bên ngoài xã hội, "Tạ Từ Hiên" ba chữ thật giống như một nhãn hiệu vàng, treo ở nơi nào cũng làm lấp lánh nơi đó.

"Cảm tạ tiểu thư khen ngợi." Hần vẫn mỉm cười, mỉm cười chính là tuyệt chiêu quyến rũ lợi hại nhất mà hần có. Ở trên những tấm poster đều là ảnh hần lộ ra nụ cười mê hoặc, làm cho nhiều cô gái điên cuồng lao vào yêu thích, trong đó không thiếu gì bạn tốt bỗng chốc trở mặt thành thù. Hàng năm mỗi lần tổ chức đại hội sân khấu điện ảnh, toàn bộ Châu Á bốn phương tám hướng đều chạy tới rạp chiếu phim Fans càng giống như sóng thần cuồng cuồng dâng đến. Nếu như ai có thể đến gần và cùng hần "Ấu yếm", ngày hôm sau lập tức trở thành chủ trang web được nhiều người truy cập nhất, à không là một nữ nhân kiêu ngạo!

Hần người được xưng là có đôi mắt đẹp nhất Châu Á hôm nay lại dùng đôi mắt lấp lánh kia để nhìn chăm chăm vào cô gái trước mặt, ánh mắt sáng đến nỗi có thể đem nửa đêm biến thành ban ngày.

Cô gái cũng rất lịch sự nở một nụ cười rồi hỏi ngược lại hần: "Nếu như tôi không ký hợp đồng, có phải Tam Thiếu sẽ không để cho nhân viên mở cửa cho tôi phải không?"

Ban đầu nhìn bộ dáng của cô gái trước mặt này luôn sợ sệt né tránh cứ tưởng rằng trời sinh đã nhát gan, không nghĩ tới nhìn bề ngoài như người dễ bị lừa gạt nhưng lại nhanh nhẹn miệng đến như vậy.

"Công ty chúng tôi dĩ nhiên sẽ không bắt ép buộc khách hàng phải làm những việc không muốn, nhưng mà tất cả nhân viên trong công ty chúng tôi đều là những người toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì khách hàng". Không biết hần cố ý hay vô tình mà lại lần nữa vừa nói vừa thăm dò giá đáng người của cô gái sau lớp áo khoác rộng lớn, "Chúng tôi tin tất cả các cô gái đều mong muốn mùa hè được mặc váy ngắn, với bộ dạng vô cùng xinh đẹp và tự tin mà bước đi trên đường. Tiểu thư có đáng người cao gầy, hoàn toàn có thể trở thành tiêu điểm của mọi người".

Cô cắn mạnh răng, hần nói ra điều này đúng là như chém một nhát trong lòng cô. Thật ra bây giờ cô đã trở thành "tiêu điểm" trong mắt mọi người rồi, chẳng qua là mọi người khi nhìn thấy cô đều sẽ có suy nghĩ, cô gái này nhất định hết ăn lại nằm, nếu không làm sao có thể béo như vậy? Nhưng thật ra cô... Ài, cô chính là điển hình của kiểu người hết ăn lại nằm.

Cô cầm lấy chiếc bút trên bàn, vô cùng bất đắc dĩ mà kí tên lên hợp đồng, hôm nay cô tới đây vì điều gì? Không phải là vì thay đổi hình tượng sao, làm cho mình khôi phục hình dáng xinh đẹp như ngày xưa?

Cảm thấy nóng nẩy khiến người cô có chút bức bối, cô liền thuận tay kéo khăn choàng ở trên cổ xuống, lộ ra một khuôn mặt tròn trịa mặc dù có chút biến dạng, nhưng ngũ quan vẫn vô cùng xinh đẹp, khiến ánh mắt Tam Thiếu ngừng lại một chút. Sao hần cảm thấy có chút quen mắt? Giống như đã từng gặp qua ở đâu rồi? Hần bình tĩnh lại, đối đối phương ký tên xong liền vươn tay ra, "Cảm ơn cô đã tin tưởng trung tâm". Hần nhìn thoáng qua tên đối phương trên hợp đồng: Tàn Linh, "Tàn tiểu thư, hy vọng sự phục vụ của trung tâm chúng tôi sẽ khiến cho cô hài lòng".

"Tôi vô cùng mong đợi". Tại quầy thanh toán, sau khi trả chi phí cho tháng đầu tiên xong, Tàn Linh đứng lên, "Xin hỏi tôi có thể gặp mặt huấn luyện viên tập thể hình trước được không?"

"Đương nhiên có thể". Nhân viên quầy lễ tân vội vàng trả lời, loại chuyện nhỏ nhặt này tất nhiên không cần phiền đến Tam Thiếu phải làm, "Mời tiểu thư theo tôi đi đến tầng sau phòng khách quý".

Vừa rồi lúc quẹt thẻ, cô trộm liếc qua số tiền phải trả, Tam Thiếu ra tay thật đúng là tàn nhẫn, có thể khiến đối phương chọn phân học có chi phí cao nhất, mà vì Tàn tiểu thư này cũng không có một chút thắc mắc, có thể thấy được là người xuất thân giàu có, chỉ tiêu không phải là vấn đề lớn, điều này khiến cho một nhân viên làm việc như cô không khỏi thở một hơi nhẹ nhõm. Điều thứ ba của Trung tâm tập thể hình A Nhả: Phải làm mọi cách để khách hàng chi tiền càng nhiều càng tốt.

Tạ Từ Hiên đi theo phía sau, quan hệ cá nhân của hần với Tony từ trước đến nay rất tốt, mục đích lần này tới đây là muốn cùng Tony nói chuyện phiếm. "Tiểu tử Tony kia đang bận cái gì?"

"Vừa rồi Tôn phu nhân đến đây, Tony chắc là đang hướng dẫn Tôn phu nhân vận động thể hình."

Quả nhiên như vậy, ở trong phòng tập thể hình rộng lớn, Tôn phu nhân dáng người tròn như heo không ngừng thờ dốc đi bước nhanh trên máy chạy bộ, đứng ở bên cạnh là một người đàn ông trẻ tuổi thân hình rắn chắc vai rộng, eo hẹp, chân dài đang vịn tay chỗ đồng hồ của máy chạy bộ, trò chuyện cùng Tôn phu nhân.

"Tony, Tam Thiếu đã đến". Nhân viên quầy lễ tân cũng rất biết phân biệt nặng nhẹ, trước tiên phải thông báo ông chủ đến rồi tính sau.

Tony vừa quay đầu lại, hần vốn dĩ cũng là một mỹ nam, mang trên mình dòng máu con lai, hốc mắt sâu, đáng người đẹp đẽ, nhưng mà khi mở miệng ra nói chuyện thanh âm nũng nịu khiến cho Tàn Linh thiếu chút nữa là té ngã.

"Tam Thiếu à, tại sao cậu lâu như thế mới tới một lần? Công ty lời hay lỗ cậu cũng không biết, cứ để bọn cấp dưới làm ầu". Đôi tay xếp hình hoa lan chỉ cứ nhaoang qua nhaoang lại trước mắt Tàn Linh, mà cái thân hình to lớn kia rõ ràng đang nhào vào lòng Tạ Từ Hiên.

“Gần đây tôi bận rộn nhiều việc, cậu lại độc ác trách tôi trước, tại sao không nói là sẽ không tới phòng studio xem đoàn của tôi? Làm cho tôi phải mỗi mắt trông chờ cậu”. Tạ Từ Hiên vui vẻ cùng hắn đùa giỡn. Trong lúc không chú ý, hắn dường như cảm giác được chung quanh có người đang dùng ánh mắt cổ quái nhìn bọn họ, liền nhìn thấy vị khách hàng vừa kí hợp đồng kia đang nhìn chằm chằm hắn, trong mắt đối phương rõ ràng viết một câu -- thì ra người là người đồng tính, thật buồn nôn.

Khỏe miệng của hắn thoáng run rẩy, đẩy Tony ra, “Vị Tần tiểu thư này là khách hàng mới của cậu”.

“Há? Cái gì? Nhưng gần đây tôi không có thời gian rảnh mà”. Tony há miệng, đâm Tạ Từ Hiên một quyền, “Cậu thật xấu xa, cố ý tìm rắc rối cho người ta”.

Toàn thân Tần Linh rét run, nếu lúc này có gió thổi qua, cô sẽ cúi xống nhật da gà rơi xuống đất.

“Cậu không phải rất rảnh rỗi sao? Thứ bảy chủ nhật đều không có việc để làm”. Tần Từ Hiên vạch trần trò lừa bịp của Tony, “Đừng nói với tôi là cuối tuần cậu đã có hẹn, Tiểu Cương đi họp ở tổng công ty rồi, ít nhất phải một tháng mới có thể trở về”.

“Tôi nói những ông chủ như cậu đúng là đáng ghét nhất, không ngừng tăng cường công việc cho người ta còn muốn chia lia đôi uyên ương của họ”. Tony không kiêng nể phân nân, hoàn toàn không để ý ánh mắt người xung quanh. Nhưng mà cũng lạ, mọi người ở đây ngoại trừ Tần Linh, kể cả Tôn phu nhân đang có mặt ở đây, không ai có biểu hiện gì bất thường cả giống như đã quen với cách nói chuyện như vậy của Tony.

Tôn phu nhân vừa thờ vừa trêu ghẹo nói: “Tony à, cái này là báo ứng, ai bảo cậu không chịu sắp xếp cho tôi tập thể hình vào chủ nhật cơ, hiện tại có người thay tôi phạt cậu”.

Tony oan ức đi đến trước mặt Tần Linh, vươn tay nói: “Xin chào, tôi là huấn luyện viên của cô-Tony, xin được ra mắt làm quen”.

Cô do dự nhìn bàn tay “lan hoa chữ”, cuối cùng cũng vươn tay ra.

“Nên xưng hô với tiểu thư như thế nào?”.

“Tần Linh”. Tạ Từ Hiên trả lời thay cô. “Hợp đồng của Tần tiểu thư là do đích thân tôi trao đổi, có lẽ Tần tiểu thư đối với chúng ta còn chút nghi ngờ, cho nên phải xem bản lĩnh của cậu rồi Tony, nghĩ xem làm cách nào để giữ Tần tiểu thư ở lại trung tâm chúng ta lâu dài.”

“Không có vấn đề, cứ tin tưởng ở tôi”. Tony ném cho Tạ Từ Hiên một cái nhìn quyền rũ, rồi nói với Tần Linh: “Tần tiểu thư có thể đến phòng bên cạnh không? Tôi muốn đề cho bác sĩ kiểm tra toàn diện cơ thể cô”.

Thế đã quệt, tiền đã vào túi người ta, bây giờ cô đã trở thành cá trên thớt mặc cho người ta chém giết. Cũng không biết tại sao mình lại có thể hồ đồ kí hợp đồng như vậy, thật sự là cô có cảm giác như đang trên thuyền giặc.

Chuyện đến nước này, Tần Linh chỉ có thể làm theo lời chỉ dẫn của đối phương mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 2.1

“Tần tiểu thư, thật ra thì khung xương của cô vô cùng đẹp, nếu giảm cân thành công, vóc dáng chắc chắn không thua gì người mẫu.”

Lời nói của bác sĩ đã khiến cho Tần Linh có thêm nguồn động lực, hai mắt cô sáng lên, “Có thật không?”

“Dĩ nhiên! Bờ vai của cô đủ chiều rộng, chân rất dài, nhất là khuôn mặt lại nhỏ nhắn, tuyệt đối chính là vóc người tiêu chuẩn.” Bác sĩ cũng coi nói. Nhân viên của trung tâm A Nhả có lẽ đã được đặc biệt huấn luyện, miệng lưỡi trơn tru, ngọt ngào như bôi mật.

“Nhưng nếu tôi ăn ít đi, sẽ đói bụng đến đau đầu chóng mặt, chẳng phải muốn giảm cân thì một trong các phương pháp quan trọng là phải ăn uống điều độ sao?” Nói đến đói bụng là Tần Linh liền sợ hãi, “Đề ôm bớt đi, tôi không chỉ một lần khiến mình bị ngất xỉu vì đói.”

“Tần tiểu thư thị trời sinh ăn uống rất nhiều sao?”

“Trước đây không phải vậy, chẳng qua một hai năm gần đây...”

“Là bởi vì có chuyện không vui, cho nên phải ăn để giải tỏa áp lực?” Một lời nói trúng, nghe hỏi cả buổi mà Tần Linh vẫn chưa lên tiếng. “Như vậy đây chỉ là thói quen bình thường, không phải là vấn đề quá khó khăn, thật ra có thể dùng phương pháp châm cứu trị liệu để giải quyết. Đầu tiên, dùng phương pháp châm cứu kích thích dạ dày cô, để cô có cảm giác no bụng. Dạ dày có thể co rút lại, nếu cô ăn nhiều, nó vẫn có thể căng ra, ăn ít, nó sẽ thu nhỏ lại, dạ dày sẽ dần dần nhỏ đi, cô tự nhiên sẽ ăn ít lại.

Tần Linh mặc dù không gật đầu, nhưng mà cũng không có lòng tin với cái miệng của mình.

“Tôi nghĩ Tần tiểu thư nên lắp một tấm gương cực lớn trong phòng ngủ.”

"Tại sao?" Tần Linh tròn to hai mắt, "Trong phòng của tôi đã có một tấm gương rất to."

"Có vài người không thích soi gương, có phải Tần tiểu thư cũng không ưa thích?" Ánh mắt của bác sĩ giống như nhìn thấu lòng cô vậy.

"Sao biết hay vậy?" (Muội không biết bs là nam nữ già trẻ gì hết) Tần linh đúng là không thích soi gương, cảm giác khi đứng trước gương cứ như đứng trước Kính Chiếu Yêu ấy, không thoải mái chút nào, vậy nên cứ nhìn thấy gương là cô liền đẩy nó sang một bên.

"Không soi gương, đó là lí do nhiều người không biết cơ thể mình đã có nhiều thay đổi, cân nặng tăng cao, thân hình biến dạng còn không chịu thừa nhận." Bác sĩ mỉm cười nói: "Vì vậy, nếu cô chịu lắp một cái gương lớn, mỗi ngày sau khi thức dậy ngắm mình một tí, đừng cảm đối mặt với nó, như vậy sẽ có thêm động lực để giảm cân."

"Tôi... Muốn thử một chút." Nghĩ đến việc hằng ngày soi gương, Tần Linh không nhịn được cau mày, nhưng nghe những lời nói của bác sĩ lại chọc trúng tâm tư của cô, nếu như cô không chịu thừa nhận cái người trong gương chính là mình thì nào đến nỗi mập tới thế này mới phải giảm cân? Mỗi lần soi gương cô đều tự nhủ chắc chắn là cái gương có vấn đề nên nhìn mình mới mập như thế, trọng lượng cơ thể tăng thì cho rằng cái cân bị hư, bình thường mặc đồng phục rộng thùng thình, tiếp tục lừa mình dối người, cân nặng tăng cao như tốc độ của tên lửa, trong vòng hai năm trở lại ngay cả chính cô cũng không nhận ra mình.

Nếu tháng sau không có hôn lễ quan trọng mà cô phải tham dự, lễ phục lại không mặc nổi (quá chật), không biết cho tới năm nào tháng nào cô mới chấp nhận cái sự thật, mình "Mập".

"Muốn gầy đi thì không thể do dự được, bởi vì tuổi thanh xuân của phụ nữ chúng ta rất ngắn ngủi."

Lời nói của bác sĩ giống như ngọn lửa, đốt cháy khao khát của Tần Linh, ngày hôm sau cô liền đặt một khối gương lớn ngay tại chính phòng mình.

Hôm đó vừa vặn tất cả mọi người đều ở nhà, chị gái Tần Cường cùng anh rể Mục Thần tò mò đứng ở cửa phòng nhìn ngó.

"Tần Linh trở nên thích chưng diện từ khi nào rồi hả?" Tần phu nhân cảm thấy kỳ quái, "Nó không phải rất ghét cái gương sao?"

"Đúng vậy, mỗi lần ngồi xe của con còn đưa tay điều chỉnh gương cả trong lẫn ngoài xe, hại con không thấy được tình hình giao thông bên ngoài, mấy lần suýt bị xe tông" Tần Tường ai oán nói. "Nó không phải đi tập thể hình ở trung tâm sao? Tại sao vừa trở về đã vội vàng sửa sang phòng ngủ?"

Chỉ có Mục Phẩm là nhanh nhất, trực tiếp chạy vào hỏi: "Dì ơi, tại sao đi lại mua cái gương lớn này về thế?"

Dĩ nhiên Tần Linh không nói sự thật, cô ôm lấy cậu bé, "Tiểu Phẩm có thích cái gương này không?"

"Thích, lần đầu tiên cháu thấy cái gương lớn như vậy."

Phòng ngủ của Tần Linh vốn rất lớn, mặt gương lại chiếm hết một mặt tường, trong gương lại phản chiếu ra một gian phòng nữa, thoạt nhìn giống như phòng ngủ lớn gấp đôi.

"Một ngày nào đó, đứng ở trong gương sẽ là một cô gái xinh đẹp và một anh chàng đẹp trai." Cô thăm thề.

"Gái đẹp cùng trai đẹp?" Mục Phẩm nhìn mình và đi ở trong gương, lại nhìn đến đôi nam nữ đang đứng trước cửa phòng, "Dì là đang nói cha và mẹ tiểu Phẩm sao?"

"Hừ, trên đời này mỹ nữ và mỹ nam chẳng lẽ chỉ có hai người bọn họ?" Tần Linh bế cậu nhóc giơ lên trước gương, "Không quá mấy năm nữa, Phẩm lớn lên, nhất định sẽ là một đại soái ca!"

Mục Phẩm hưng phấn nói: "Cháu hiểu rồi! Cô gái xinh đẹp kia chắc chắn là em gái cháu đúng không!"

Tần Linh tức thiếu chút nữa ngất đi, "Nhóc a cháu thật không có lương tâm, chưa gì đã nghĩ tới em gái."

"Vậy người kia là ai hả dì?" Mục Phẩm nhìn quanh bốn phía, thật là "Trong mắt không thấy người".

Tần linh cắn chặt hàm răng, tự nói với mình ngàn vạn lần không được so đo với trẻ con. "Một ngày nào đó, cháu sẽ biết cô gái đẹp kia là ai." Cô quay ra nói với những người ngoài cửa: "Nói với vú Trương, hiện tại đã muộn, con không muốn ăn cơm tối!"

"Thì ra là Tần Linh là muốn giảm cân." Mục Thần thật lòng nói. "Tần Linh, bắt luận làm việc gì, cơ thể khỏe mạnh mới là quan trọng nhất."

"Em biết rồi, cảm ơn anh rể quan tâm, kế hoạch giảm cân của em rất có chừng mực."

Hôm nay lúc rời khỏi trung tâm, cô đã được chuyên gia dinh dưỡng tư vấn, kết hợp với sách dạy nấu ăn, bữa ăn tối chỉ được ăn một ít cháo và rau xanh. Hơn nữa, nguyên một ngày trị liệu, cô đã mệt mỏi lắm rồi, chỉ muốn lên giường ngủ ngay lập tức. Theo kế hoạch, cô phải bỏ sức tập luyện ít nhất ba

tháng, cho nên cần nghỉ ngơi dưỡng sức.

"Giảm cân thì gầy trơ xương ra đó, chẳng phải như nhau sao? Tàn Tường cố ý nói Tàn Linh. "Nghe nói tối nay vú Trương sẽ nấu hai món sớ trường là canh cá chua ngọt (có nha, tra gg rồi) với gà rán thơm giòn đấy."

Tàn linh sớm có đề phòng, trực tiếp mang tai nghe vào, nhắm mắt lại thưởng thức âm nhạc.

Một lúc sau, khi đã chắc chắn những người kia đã rời đi, cô mới ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ trên tường, 7 giờ đúng, bình thường là lúc ăn cơm tối, nếu thật lòng thì không phải không đói, nhưng dù sao cũng là ngày đầu tiên, không chịu đựng thì thật kém cỏi..

Mở túi xách, móc ra một hộp thuốc, lấy mấy viên vitamin ABC mà chuyên gia dinh dưỡng chuẩn bị cho cô, nuốt xuống.

Tàn Linh ngồi vào bàn, lấy quyển nhật kí trong ngăn kéo ra, viết lại mọi chuyện của ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 2.2

Năm X, tháng X, ngày X

Mình quyết định giảm cân. Đúng vậy, giảm béo, chị hai nói đúng, nhất định phải giảm béo, mình tinh gầy trơ xương cũng có thể miễn cưỡng xưng là xinh đẹp. Mình muốn giảm bớt một ít mỡ thì cũng được gọi là giảm béo.

Mua sắm một phen hết nửa số tiền tiêu vặt, nếu bị mẹ phát hiện, chắc chắn sẽ bị mắng là loại con gái hư hỏng. Nhưng tối bây giờ mình không quản được nhiều chuyện như vậy. Tháng sau Tông Cường kết hôn, mình nhất định phải trang điểm thật xinh đẹp, lộng lẫy, đứng trước mặt hắn, cho khiến cho hắn phải ân hận và tiếc nuối.

Vì sao phụ nữ chúng ta lại phải dựa vào đàn ông để sống? Nhớ tới liên tục bội, không phải, mình giảm béo không phải vì kẻ xấu xa đã thay lòng đổi dạ kia, là vì chính mình thôi! Như thế mình sẽ sống vui vẻ hơn, càng tự tin hơn. Đúng, chính là như vậy!

Trung tâm A Nhã Mỹ Thể đã bố trí một chế độ tập luyện một tuần bảy ngày theo chương trình học. Mỗi ngày đều phải đến trung tâm để tiến hành châm cứu trị liệu và làm một ít vận động. Bởi vì lượng vận động ít nên Tony không mất nhiều thời gian để chỉ dạy cho cô, việc này Tàn Linh cầu còn không được.

Cô không có thành kiến đối với người đồng tính nhưng ở cùng với người như vậy không phải là thói quen của cô. Kể cả sau này có nhiều lần gặp gỡ Tạ Từ Hiên vận người mê, cô cũng sẽ kính trọng mà không gần gũi.

"Tàn tiểu thư miễn dịch đối với những anh chàng đẹp trai sao?" Bác sĩ và cô thỉnh thoảng thường đùa giỡn một chút. "Mỗi lần cô nhìn thấy Tony hay Tam thiếu, biểu hiện đều không giống các cô gái khác."

"Những cô gái khác tỏ ra như thế nào?" Cô hỏi.

"Ừ, Tam thiếu không cần nói cũng biết, lúc nào cũng bị bao vây giữa một đám con gái. Tony cũng có không ít hồng nhan tri kỉ, anh ta thường nói rằng mình có một đồng chí em tốt."

"Tôi không phải không thích mỹ nam, chỉ là tôi thích loại đàn ông không giống hai người bọn họ."

Cô tuyệt đối chỉ thích đàn ông bình thường, không phải Gay.

"Tàn tiểu thư thích dạng đàn ông như thế nào?" Chuyên gia làm đẹp giúp cô dưỡng da mặt. Đây cũng là phần quan trọng nhất, không phải giảm cân dẫn đến giãn cơ, vì vậy, chăm sóc da càng thêm quan trọng.

"Thích... Thật cao lớn, bề ngoài uy phong, đối với tôi dịu dàng, hòa nhã một chút." Cô đưa ra tiêu chuẩn chọn bạn trai của mình.

"Bạn trai của Tàn tiểu thư chính là như vậy sao?" Chuyên gia tò mò hỏi.

"Ừ... Mà không phải." Chính xác mà nói thì đã từng có một bạn trai.

"Bạn trai của Tàn tiểu thư là ai vậy?" Lòng hiếu kỳ của vị chuyên gia này lại phát tác.

"Tôi muốn đi toilet một lát có được không?" Gặp phải vấn đề khó trả lời thì phải tìm ngay một lí do chuồn mau, ba mươi sáu kế, chạy là hay nhất.

Xoa xoa gương mặt mình, cô trừng mắt nhìn gương mặt trắng bóng của cô gái xuất hiện trên tấm gương trong toilet rồi tự lẩm bẩm “Mày là ai hả?”

Đương nhiên không có người trả lời.

Có lẽ là do cô đứng trong toilet quá lâu, cho nên lớp mặt nạ trên mặt cũng bị đông lại khiến cho khuôn mặt trở nên cứng ngắc, ngay cả há miệng cũng khó khăn. Trón vậy đủ rồi. Cô đẩy cửa chuẩn bị trở về, đúng lúc đi qua phòng vệ sinh nam, không ngờ lại thấy bên trong vách tường kia, hai người đàn ông đang trình diễn một màn mờ ám, một người là Tony, còn người kia hoàn toàn xa lạ. Tony dựa lưng vào tường, mà người kia lại kèm chặt hai tay Tony vào vách tường.

Nếu đó là hai người một nam một nữ thì động tác này rất là bình thường, nhưng trước mặt Tần Linh lại là hai người đàn ông, dạ dày cô bắt đầu khó chịu, muốn rời đi ngay lập tức. Nhưng mà cô lại vô ý nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ.

"Tôi nghĩ anh nên quên đi, Tam thiếu không có hứng thú đối với anh đâu." Âm thanh của Tony, nghe rất quyến rũ.

"Anh ta rốt cuộc thích hạng người gì?" Một giọng buồn buồn, nặng nề vang lên.

"Nói thật cho anh biết vậy, Tam thiếu không giống chúng ta, hẳn không phải Gay."

Nghe tới đây, Tần linh vừa bước chân đi thì liền rút ngay về, vênh tai nghe. Nhiều chuyện thực sự là tính trời sinh của mỗi người, nhất là phụ nữ. Tạ Từ Hiên không phải Gay sao?

"Không phải Gay? Thực sự là vậy? Lê nào hẳn thích đàn bà?"

"Không thích đàn ông, đương nhiên là thích phụ nữ rồi." Tony nói: "Nếu không anh cho rằng anh có cơ hội sao? Tôi đã ở cạnh hẳn lâu như vậy tất nhiên hiểu rõ chuyện này."

"Nói vậy, tại sao tôi chưa từng thấy anh ta đi cùng bạn gái?" Người nọ vẫn không cam lòng.

Đúng vậy, là nghệ sĩ chỉ cần bị lộ ra bí mật này, cho là Gay cũng sẽ đem mấy mỹ nữ ra làm lá chắn.

"Xuất thân của Tam thiếu, ai dám loan truyền chuyện của hẳn chứ?" Tony cười lạnh nói: "Chỉ cần Tạ lão đại nói một câu, toàn bộ truyền thông đều câm như hén. Hơn nữa Tam thiếu mắt cao hơn đầu, phụ nữ giống nhau không lọt nổi vào mắt xanh của hẳn."

"Thật vậy?" Người nọ vẫn còn nghi ngờ. "Tam thiếu từng đóng phim cùng diễn viên xinh đẹp Như Vân, còn có Tiêu Y Y, Trầm Như Lan..."

"Cho dù là Thủ Lợi Á đảm nhiệm vai nữ chính thì Tam thiếu cũng không thêm để trong lòng. Hẳn nói muốn tìm vợ phải dựa vào cảm giác, nếu cảm giác ấy là tình yêu, thì đối phương có dữ như khủng long đi chăng nữa hẳn cũng cam tâm tình nguyện."

"Anh ấy sẽ không yêu loại người như vậy chứ? Đó là tự hạ thấp giá trị bản thân mình." Người kia nói, trong giọng nói mang theo vài phần châm biếm, không chiếm được thừa rằng nói xấu chứ tuyệt đối không ca ngợi.

"Không đến mức đó đâu, kỳ thực có hai loại phụ nữ mà anh ta không thích nhất. Một loại là giả vờ rụt rè, tự cho mình là thanh cao, loại còn lại thì tính tình y hệt đàn ông, không có nửa điểm thú vị của phụ nữ." Tony nói sơ lược một chút về Tạ Từ Hiên.

"Phụ nữ tự cho mình là thanh cao có rất nhiều, không có thú vị..." Người nọ suy nghĩ một chút, "Có phải chính là người khách mới kia, thân hình như voi ấy sao?"

"Không được tùy tiện chê bai khách hàng của tôi, đúng là mập như voi thì thế nào? Bằng lòng bỏ tiền chính là thượng đế của chúng tôi."

Đối với Tần Linh, lời nói này của Tony quả thực rất chói tai. Cô không sợ bị người ta chế nhạo ngay trước mặt, nhưng hận nhất là bị nói xấu ở sau lưng, lại càng chán ghét những người chê bai vóc dáng của cô.

Voi, heo, mấy từ này từ trước tới nay cô đều kiêng kỵ, bình thường đọc sách nếu có vô tình thấy mấy chữ này thì lập tức không đọc nữa, không cần biết là có nhắm vào cô hay không.

Vốn trước đây đối với Tony có ba phần chán ghét, hiện tại biến thành chín phần ác cảm. Cô thường lấy ít đánh nhiều, sau cuộc nói chuyện của hai tên Gay này, trong lòng cô chỉ có thể dùng ba chữ để hình dung Tạ Từ Hiên, chính là "Tự đại cuồng".

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 2.3

Đàn ông đẹp thì có gì đặc biệt hơn người? Là Superstar (siêu sao) thì sao? Vậy có thể tùy tiện phê bình bề ngoài của phụ nữ? Xem phụ nữ giống như hàng hóa để lựa chọn?

Cửa phòng rửa tay được mở ra, Tony cùng người đàn ông kia áp áp ôm ôm đi ra, liếc mắt nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của cô, hai người đều lặng đi một chút, ngay sau đó Tony dựa theo dáng người cùng quần áo mà nhận ra cô, nhất thời sợ đến mức "hoa dung thất sắc*", một tay che miệng lại.

(*) Hoa dung thất sắc: khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt sợ hãi.

Khuôn mặt của cô vẫn còn căng thẳng, cho dù có muốn biểu cảm cũng không có biện pháp, chỉ có thể dùng cặp mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm hai người, lại phát ra thanh âm mũi nặng nề hừ một tiếng, để bày tỏ kháng nghị cùng bất mãn của cô hiện tại. Sau đó ngẩng cao đầu, đi trở về phòng trang điểm.

Nếu như chỉ dùng một từ "thối" để hình dung về hai tên "đàn ông" này cũng không đủ để biểu đạt nội tâm đang phẫn nộ của cô. Cũng may là còn nhiều thời gian, vốn kế hoạch giám sát của cô chỉ nhằm vào một người bạn trai cũ, còn bây giờ lại lôi ra thêm mấy người. Nếu chiến với một người là chiến, cùng một đám đàn ông chiến đấu cũng là chiến, chẳng bằng cứ oanh oanh liệt liệt, vùng lên chiến đấu đánh cái đẹp.

Tần nhị tiểu thư một thời đã từng kinh điểm ở giảng đường S, nhất định sẽ trở lại!

"Bà chị, chị có quen người giới giải trí không?" Buổi tối Tần Linh phá thiên hoang địa (lần đầu tiên) hỏi thăm về công việc của Tần Tường.

Những năm trước Tần Tường luôn bận rộn gây chấn động giới âm nhạc cổ điển tại Âu Mỹ, gần đây vì giúp phối nhạc cho mấy bộ phim Đài Loan, mới tạm thời đưa gia đình về Đài Loan.

"Chị rất bận, làm sao có thời gian đi cùng những người lẫn lộn đó?" Tần Tường cảm thấy kỳ lạ: "Sao đột nhiên hôm nay cảm thấy hứng thú với công việc của chị?"

Không phải chị em các cô tình cảm lạnh nhạt, mà Tần Linh thật sự là người đầu óc quá nhỏ bé, chưa không được quá nhiều việc, cho nên ngày thường đối với việc của người khác, bao gồm mỗi hành động của những người thân bên cạnh cũng sẽ không hỏi nhiều, bất quá hỏi xong liền quên, mỗi ngày chỉ lo ăn ngủ, thoát nhìn có chút thờ ơ.

"Tạ Tử Hiên, em nhớ rõ hình như chị rất quen anh ta?"

"Tiểu Tạ? Thế nào, em có hứng thú với anh ta?" Tần Tường nhướn mày: "Chị nhớ không lầm anh ta không phải mẫu người em thích à!"

"Người như anh ta có khuyết điểm gì sao?" Vấn đề Tần Linh hỏi rất kỳ quái: "Không, có nhược điểm gì không?"

Tần Tường càng nghe càng thấy kỳ lạ: "Em muốn làm gì? Làm tay săn ảnh tạp chí bát quái?"

"Nói với em có cái gì đáng lo đâu, em cam đoan tuyệt không tiết lộ bí mật ra ngoài." Tần Linh giờ tay lên trịnh trọng thề.

Cô càng như vậy Tần Tường càng cảm thấy khả nghi: "Người ta đều thích nghe ưu điểm, em lại cảm thấy hứng thú với khuyết điểm?"

"Không phải khuyết điểm, là nhược điểm."

Tần Tường nheo mắt lại: "Chỉ có thời điểm muốn đá kích đối phương mới có thể cảm thấy hứng thú với nhược điểm của đối phương, thế nào, lúc nào thì Tiểu Tạ chọc tới em rồi?"

Từ trước đến nay Tần Tường giống như hồ ly giáo hoạt, Tần Linh biết nếu như mình hỏi tiếp nữa sẽ bị cô hỏi cho không yên, xem ra phương diện này không thể thực hiện rồi.

Đi qua thư phòng, tình cờ thấy anh rể Mục Nhất Thần đang ở bên trong sử dụng máy tính, nhất thời hai mắt Tần Linh sáng lên. Ngày hôm qua cô điều tra trên mạng những việc Tạ Tử Hiên đã trải qua, phát hiện ra trước đây số dĩ anh ta gặp may mắn như vậy là cùng Mục Thần hợp tác có liên quan. Hơn nữa so với Tần Tường, Mục Nhất Thần dễ nói chuyện hơn nhiều.

"Anh rể, anh đang bận sao?" Tần Linh tay cầm một đĩa trái cây, cười nịnh nọt đi đến bên cạnh máy tính.

Mục Nhất Thần liếc mắt nhìn lướt qua cô một cái: "Vô sự mà ăn cần, không phải là gian xảo thì tức là trộm. Có chuyện gì?"

"Không có việc gì hệ trọng, chỉ tùy tiện tâm sự thôi." Cô nhìn máy tính, trong đầu chuyển rất nhanh, "Anh rể, anh cùng nhiều người nổi tiếng hợp tác như vậy, thường thức nhất là ai a?"

"Mỗi người có hương vị của mỗi người, cũng như Menuhin và Heifetz* sẽ không bao giờ trao đổi, cũng không có khả năng thay thế cho nhau, anh thường thức toàn bộ những người có tài hoa."

(*) Yehudi Menuhin: (22/04/1916 – 12/03/1999) là nghệ sĩ và cũng là nhạc trưởng, ông sinh ra ở Mỹ, ông là người dành phần lớn sự nghiệp biểu diễn của mình tại Anh. Ông được coi là một trong những nghệ sĩ violin vĩ đại nhất của thế kỷ 20.

Jascha Heifetz: (20/01/1901-10/12/1987) là một nghệ sĩ violin, được nhiều người xem là một trong những nghệ sĩ violin giỏi nhất của thời hiện đại. Sinh ra

trong Wilno, Ba Lan, Nga Empire (ngày nay Vilnius, Lithuania), The New York Times gọi ông là "nghệ sĩ vĩ cầm vĩ đại nhất của mọi thời đại."

Tần Linh lại hỏi: "Còn giới nghệ thuật? Anh có thường thức người nào không?"

Mục Thần coi thường giật giật khoe miệng: "Anh không có hứng thú đối với những người đó."

"Anh không phải cũng có không ít bạn bè trong vòng luẩn quẩn đó sao?" Cô có chút gấp gáp muốn thẳng đến chủ đề: "Lần trước không phải anh còn phối nhạc giúp bộ phim Đài Loan?"

"Đài Loan?" Mục Nhất Thần thuận miệng ứng phó nói với cô: "Có lẽ là do Tạ Tử Hiên đi, điều kiện của anh ta rất tốt, kỹ thuật diễn xuất so với ngôi sao thần tượng bình thường cũng khá tốt, đợi một khoảng thời gian nữa anh ta có thể trở thành siêu sao quốc tế."

Quả nhiên như vậy. Tần Linh hít thở sâu, từng bước dò hỏi: "Tạ Tử Hiên thật sự tốt như vậy? Bây giờ nam nghệ sĩ có ngoại hình tốt rất nhiều a."

"Nhưng mà rất khó được như Tử Hiên, xuất thân lặn lội vuron lên, thân là Tam thiếu nhà họ Tạ nhưng khí chất không kiêu căng. Bây giờ có quá nhiều người được chút thành tích liền đắc chí, nhiệm rất nhiều thói quen xấu, mất đề trên đỉnh đầu, quên mất mình là ai."

Tần Linh nghe không hiểu lắm, "Anh rề, anh nói chuyện hình như không hợp lý lắm. Tam thiếu nhà họ Tạ làm sao có thể xuất thân lặn lội? Anh ta sinh ra đã ngậm thìa vàng, một đường một bước lên mây mới đúng chứ?"

Mục Thần thần bí cười cười, "Vốn hần là như vậy đi, chỉ vì...Đúng rồi, mấy ngày qua trong người em thế nào, có mệt hay không?"

"Không mệt, anh rề, Tạ Tử Hiên..."

"Tiểu Linh, bây giờ anh rề khá bận, nếu em cảm thấy hứng thú với Tạ Tử Hiên, đến hỏi chị em được không?" Mục Nhất Thần tuy rằng là người lạnh nhạt, nhưng ít khi nói nặng lời với người nhà, lúc này lại uyển chuyển ra lệnh đuổi khách không chỉ để Tần Linh chút mặt mũi, cũng là làm cho cô không thể không biết khó mà lui.

Hôm nay xem ra chỉ có thể dừng lại ở đây. Rời khỏi phòng, hít sâu một hơi, dù sao ít nhiều cũng tìm hiểu được một chút tin tức. Xuất thân của Tạ Tử Hiên thoát nhìn không phải đơn giản a, ngày hôm qua lúc tra tư liệu lại không có điểm này?

Tạ Tử Hiên...

Nam

Cao 1,83m

Là người con thứ ba của chủ tịch tập đoàn tài chính Trang Khải Tạ Ngự, thường được gọi là "Tam thiếu". Mẹ đẻ không rõ, nghi ngờ là con riêng, thuở nhỏ lớn lên ở Nhật Bản, mười tuổi trở lại Đài Loan, mười sáu tuổi nổi tiếng sau một lần tiến vào giới nghệ thuật, mười bảy tuổi đạt được giải thưởng Kim Mã dành cho nghệ sĩ xuất sắc nhất, mười chín tuổi đạt giải Chuông Vàng giải thưởng nam chính xuất sắc nhất, hai mươi một tuổi được nhận giải Kim Tượng Hongkong giải thưởng nam chính xuất sắc nhất, hai mươi ba tuổi nhận được danh hiệu Ảnh đế Khảm Thành...

Tần Linh đóng lại máy tính xách tay của mình. Đây là cô lật ngược lật xuôi ở trên một trang web internet cá nhân tìm được điểm khả nghi về thân thế của Tạ Tử Hiên. Trên trang web chính thức, điều này hoàn toàn không có ghi lại. Xem ra về thân thế của anh ta là bí ẩn, mà theo như lời Tony của Tạ gia quả nhiên cũng không che giấu được sức mạnh của giới truyền thông.

Nhưng mà, lực cản này chắc chắn không ngăn trở cô, ngược lại, càng không biết tin tức, càng làm người hiếu kỳ nhiều hơn. Tần Linh quyết định, cô muốn từ gốc cây này từ từ leo lên, tìm kiếm cuối cùng bí mật ở đâu.

Bí mật của Tạ tam thiếu, đến tột cùng là gì?

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 3.1

"Tử Hiên, khuya về nhà ăn cơm, có chuyện muốn nói với em." Âm thanh trầm ổn theo đầu bên kia điện thoại truyền đến.

Bên này Tạ Tử Hiên khẽ mỉm cười: "Anh hai, lại là Tam Đường Hội Thẩm(1) sao?"

"Trước bảy giờ tối nhất định phải trở lại." Tạ Thiên Ngao đã hạ tối hậu thư: "Không về hậu quả em tự gánh lấy."

"Không dám không dám, cho dù là Hồng Môn Yến(2) ta cũng sẽ nhất định chạy trở về." Tạ Tử Hiên đành cười cười đầu hàng.

Cúp điện thoại, Tạ Từ Hiền gác chân lên, tựa lưng lên ghế sa lon, tay cầm một ly rượu đỏ, thích ý xem bộ phim Nhật mới thuê về.

"Cuộc sống là cái gì? Chính là không biết. Chúng ta thân là người bình thường, vĩnh viễn cũng không cách nào nắm giữ vận mệnh của mình, chỉ có thể chờ đợi số mạng chi thần chăm sóc."

Trong ti vi, người nam chính vốn đang yên lặng độc thoại, đáng tiếc lần nữa bị âm thanh của chiếc điện thoại đột nhiên vang lên làm cắt đứt bầu không khí này.

"Tiểu Tạ, đang bận cái gì?" Nhận điện thoại, không ngờ cư nhiên lại là giọng nam

"Mục đại ca? Em đang xem một bộ phim Nhật mới, " Tạ Từ Hiền cười nói: "Hôm nay làm sao lại nghĩ đến mà gọi cho em đây?"

Mục Nhất Thần có chút chần chờ hỏi: " Gần đây, em có gặp qua Tần Linh sao?"

"Tần Linh?"

Cái tên này rất quen thuộc, đã nghe qua nơi nào? Chờ một chút, lần trước ở A Nhã. . . .

"Anh nói Tần Linh có phải là người có dáng người cao, thân có chút mập mập?"

"Đúng vậy" Mục Nhất Thần hỏi lại: "Em thật là đã gặp qua cô ấy?"

"Em nghĩ cứ xem là có gặp qua đi, cô ấy tới công ty chúng ta, là em giúp cô ấy là thẻ hội viên."

Hắn không nhớ rõ được Tần Linh, cũng không thể trách hắn sơ ý a, hắn cùng với Mục Nhất Thần và Tần Tường mặc dù quen thuộc, nhưng cũng chỉ là tiếp xúc trên công việc, chưa từng biết qua người nhà của bọn họ, đối với cái tên Tần Linh cũng chỉ là cái tên xa lạ, nếu không phải Mục Nhất Thần vừa nhắc tới, hắn cũng không cho rằng Tần Linh cùng Tần Tường có quan hệ.

"Khó trách ngày đó nhìn thấy cô ấy lại cảm thấy có chút quen mắt, ngũ quan cô ấy cùng chị Tần có vài điểm giống nhau."

"EmKhông có đặc tội gì với cô ấy chứ?" Mục Nhất Thần vừa hỏi, Tạ Từ Hiền liền cảm thấy không giải thích được.

"Đặc tội??? Cũng không có đi a!" Lần trước chẳng qua là tùy tiện hân huyền mấy câu mà thôi, mặc dù thái độ Tần Linh đối với hắn không giống như những cô gái khác, vừa gặp hắn liền điên cuồng hay luống cuống như bọn họ. Nhưng hắn xác thực, bản thân không hề có đặc tội gì với cô a. Nếu là về bản hợp đồng kia ít nhiều cũng có chút mùi vị lừa đảo coi như không tính đi.

Hắn nhú nhú chân mày: "Là Tần Linh nói gì sao?"

"Con bé không nói gì, nhưng mấy ngày nay lại hỏi thăm chúng ta về tin tức của em, cho nên Tần Tường bảo anh nói cho em biết một câu."

"Nói cái gì?"

"Chuẩn bị chiến tranh cho tốt đi."

"A???"

Âm thanh Mục Nhất Thần mang theo chút ý cười: "Không quấy rầy em nữa, lần sau có cơ hội gặp mặt lại nói."

"Này! Đợi chút." Tạ Từ Hiền vội vàng kêu lên, nhưng điện thoại bên kia đã sớm ngắt máy mất rồi.

Hôm nay là ngày gì đây?

Đầu tiên là anh hai ra lệnh bắt hắn nhất định phải về nhà, sau lại bị người báo cho mình biết bên ngoài vô cơ có kẻ thù. Hắn làm người từ trước đến nay đều rất cẩn thận, nếu không làm sao có thể khiến cho đám ký giả kia ngay cả một nhược điểm nhỏ để viết cũng không có. Chẳng lẽ năm hạn bất lợi, có vận xấu muốn phủ xuống trên người hắn?

Nhớ tới hắn khi nhìn thấy Tần Linh, ấn tượng cũng không khác sâu. Rốt cuộc hắn đã làm cái chuyện gì lại làm cho đối phương chán ghét đến như vậy, đến mức Mục đại ca tự mình điện thoại nhắc nhở hắn chuẩn bị chiến tranh?

Buồn cười, không, phải nói là dở khóc dở cười.

Xem ra hôm nay là đừng nghĩ tới được nghỉ ngơi. Nhìn bên ngoài cũng đã năm giờ chiều rồi đi, trước tiên vẫn là về nhà xem đại ca phân phó gì thôi. Phương châm của hắn từ trước đến giờ luôn là: thả phụ cả người trong thiên hạ, nhưng tuyệt đối không được đặc tội với anh hai.

Ai bảo từ nhỏ đến lớn, anh hai chính là khắc tinh của hắn đây.

"Hello, các vị đã lâu không gặp?"

Tạ Tử Hiên thân nhiên đi vào nhà lớn của Tạ gia, quả nhiên nhìn thấy Hồng Môn Yến trước mặt. Hai vị trưởng bối của Tạ gia, anh hai Tạ Thiên Ngao, chị hai Tạ Y Ni cùng em gái Tạ Bích Nhu tất cả đều đến đông đủ.

"Em trễ ba phút." Tạ thiên Ngao đưa ngón trỏ ra, chỉ chỉ đồng hồ treo trên tường.

"Kẹt xe." Hắc vội vàng giải thích, thật là sợ anh hai luôn, cái người này đối với thời gian vô cùng nghiêm ngặt, yêu cầu chuẩn mực vượt qua cả đồng hồ Thụy Sĩ nổi tiếng. Làm tất cả các thương nhân muốn hợp tác cùng anh ấy đều âm thầm kêu khổ, bởi vì mỗi lần hẹn dùng cơm, vô luận bản thân rất vội, đều phải tới trước chờ đợi, tuyệt không thể để người chờ lâu một phút, nếu không anh ấy nhất định sẽ quay đầu rời đi.

"Tử Hiên, trước ngồi xuống ăn cơm đã." Vẫn là Tạ phu nhân hiểu rõ hắc nhất: "Cái người này bao lâu không trở về nhà, người là mập hay gầy ta đều không biết, chỉ có thể ngày ngày ở trong TV xem người."

"Mẹ, bữa tối hôm nay ăn món gì a?" Hắc lộ ra bộ dáng như quỷ thêm ăn, chọc cho Tạ phu nhân cười cười dùng chiếc đũa đánh vào hắc tay: "Thế nào càng lớn càng không có quy củ? Làm vệt quây cho con, lập tức sẽ bùng lên."

"Có là mẹ hiểu con nhất."

Hắc cười như gió xuân, phóng ra thần thái vạn người mê. Thấy vậy Tạ Y Ni lặng lẽ nói nhỏ với Tạ Thiên Ngao: "Anh hai xem anh ấy hiện tại bộ dạng vui vẻ như vậy, vấn đề kia có phải nên cùng anh ấy nói rồi?"

"Có một số việc không phải muốn tránh là có thể tránh được." Tạ Thiên Ngao lạnh lùng nói.

Một bàn cơm món ăn xung quanh hơn mười món, nhưng trừ Tạ Tử Hiên ăn ỏn ỏn, thì những người khác ai cũng đều nhai kỹ nuốt chậm, tựa hồ như là có tâm sự.

"Ăn no." Tạ Tử Hiên miễn cưỡng nghiêng người dựa vào thành ghế, cái tư thế này làm cho hắc cùng Tạ Thiên Ngao đối diện, nhìn thẳng vào mắt nhau.

"Anh hai, bây giờ nói chuyện đi? Xem mọi người nhần thật là cực khổ a." Tạ gia cùng nhà khác không hề giống nhau. Ở các gia đình bình thường, nếu như trưởng bối còn khỏe mạnh, đương nhiên lời của trưởng bối cực kỳ có phân lượng. Nhưng tại Tạ gia thì lại ngược lại, Tạ Ngự Đồng kể từ sáu năm trước sau khi đem vị trí chủ tịch tập đoàn Trang Khải chuyển nhượng lại cho con trai lớn Tạ Thiên Ngao, cũng chưa từng hỏi tới chuyện của công ty, thậm chí trong nhà tất cả mọi việc cũng hoàn toàn giao cho con trai lớn phụ trách, hôm nay người đang nắm quyền tại Tạ gia chính là Tạ Thiên Ngao.

Tạ Thiên Ngao búng tay, liền có người làm đưa lên cái khay đã sớm được chuẩn bị từ trước, trực tiếp đưa tới trước mặt của Tạ Tử Hiên.

"Là vật gì?" Tạ Tử Hiên thấy trong khay để một phong thư: "Không phải là Hữu Lạc Ảnh đem thư gửi về nhà đấy chứ?" Cũng chỉ là nói đùa, hắc đương nhiên biết chuyện không hề đơn giản như vậy. Phía trên phong thư là tiếng Nhật, vừa thấy trong lòng hắc liền đã có biến. Đến khi lật phong thư lại nhìn thấy con dấu màu đen được in ở phía sau, đôi mắt trong veo thoáng qua sương mờ nhàn nhạt.

"Là tin của Hắc Vũ gia?" Hắc cũng không mở phong thư ra, mà đem nó ném trở về khay.

"Bọn họ lại muốn bày trò gì đây?"

"Bọn họ là đang đưa ra yêu cầu, chờ em về trả lời." Tạ Thiên Ngao nhìn hắc.

"Còn muốn chờ em trả lời." Tạ Tử Hiên kêu rên hai tiếng: "Chỉ vì một phong thư nhảm chán như vậy liền đem em triệu hồi trở về?"

"Ta không muốn tìm phiền toái về cho Tạ gia." Tạ Thiên Ngao nói: "Em tốt nhất cùng bọn họ kết thúc cho rõ ràng đi."

Tạ Tử Hiên hếch đuôi lông mày, "Anh hai mà cũng có lúc sợ người?"

"Nếu như chỉ là vì mình ta, ta không sợ, nhưng nhà Hắc Vũ là gia tộc hắc đạo có thể lực lớn nhất Nhật Bản, am hiểu nhất là mảnh khoé ám sát, em nên nhớ rõ ngoại trừ ta - người anh hai này, em còn có cha mẹ cùng các thân tín bên ngoài."

Tạ Tử Hiên lớn tiếng thở dài một hơi: "Nói như vậy, em là nhất định phải trở về Nhật Bản một chuyến?"

(1) Tam Đường hội thẩm

Đây là phiên tòa thời Trung Quốc cổ đại, nói về các chế độ giám sát. Trong hệ thống chính trị thời phong kiến Trung Quốc, có một hệ thống quy chế rất quan trọng, đối với giám sát cơ cấu quan lại và quan chức. Năm 221 trước công nguyên nước Tần sau khi tiêu diệt sáu nước, dưới hoàng đế thiết lập ba cấp bậc quan lại quan trọng nhất, đó là Thừa Tướng, Thái Úy, Ngự Sử Đại Phu, hợp lại gọi là Tam công, Thừa Tướng nắm giữ việc triều chính, Thái Úy nắm giữ việc quân sự, Ngự Sử Đại Phu nắm giữ việc giám sát. Hệ thống này đặt nền tảng cơ bản của chính trị quan liêu Trung Quốc suốt hai ngàn năm tuổi. Nhà Hán kế thừa nước Tần, cơ cấu giám sát gọi là Ngự Sử Đài, quan trên là Ngự Sử Đại Phu. Đời Đường cơ cấu bên trong giám sát hình thành chế độ tam viện chặt chẽ, chế độ giám sát còn có một đặc điểm là Ngự Sử tham gia xét xử tư pháp, những vụ án quan trọng hoàng đế theo quy tắc chiếu xuống Hình Bộ, Ngự Sử Đài, Đại Lý Tự đồng xử", hệ thống này tiếp tục đến đời nhà Minh – Thanh, được gọi là "Tam đường hội thẩm". Nhà Minh đổi Ngự Sử Đài thành Đô Sát Viện, cùng với Hình Bộ, Đại Lý Tự hợp thành "Tam Pháp Tĩ", là cơ quan xét xử tối cao, thường là "Tam Pháp Tĩ" tham gia xét xử. Tam ti hội thẩm, thường gọi là "Tam đường hội thẩm".

(2) Hồng Môn Yến: Trong văn hóa Trung Quốc, thuật ngữ Hồng Môn Yến được sử dụng theo nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Từ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chương 3.2

"Tình thế bất buộc thôi." Tạ Thiên Ngao nhìn hấn chăm chú: "Anh đã đặt vé máy bay đi Nhật Bản giúp chú rồi."

"Cả đi lẫn về?"

"Một lượt."

Tạ Từ Hiên cười khổ nói: "Vì sao em lại cảm thấy mình chuẩn bị chui vào miệng cọp?" Hấn nói với Tạ phu nhân: "Mẹ và ba để mặc anh hai bắt nạt con như vậy à?"

"Từ Hiên, chuyện này ai trong chúng ta cũng không thể quyết định thay con." Tạ phu nhân hiếm khi nghiêm nghị như vậy: "Đi đi, mẹ ở nhà chờ con."

"Nếu nhà Hắc Vũ kiên trì không thả người, anh tự nhiên sẽ nghĩ biện pháp cứu chú ra ngoài." Tạ Thiên Ngao rút cuộc cũng đảm bảo.

Tạ Từ Hiên thở phào một hơi: "Cũng may, rút cuộc anh hai cũng không phải là động vật máu lạnh. Khi nào thì em đi?"

"Trong tuần này." Tạ Thiên Ngao nói: "Cuối tháng là đại thọ 60 của gia chủ Hắc Vũ, muốn em nhất định phải có mặt."

"OK, vừa đủ để em tuyên truyền đĩa nhạc mới." Tạ Từ Hiên rất là thoải mái mà nhún nhún vai.

"Từ Hiên, chuyện này rất nghiêm trọng." Tạ Thiên Ngao không thể không nhắc nhở hấn.

"Trong lòng em có tính toán." Hấn đứng lên, "Như vậy là em có thể rời đi rồi?"

Tạ Từ Hiên hoa trương dùng lễ nghi châu Âu cúi người chào cáo biệt với người nhà họ Tạ rồi rời khỏi biệt thự Tạ gia.

Vươn tay mở cửa xe, đồng thời trong đầu hiện lên một đoạn trí nhớ đã sớm bị lớp bụi dày che lấp.

Đảm nhiệm vị trí gia chủ Hắc Vũ hấn là Hắc Vũ Lương Mộc đi, lão già ngoan cố đó. đã từng nói đời này cũng không gặp lại, không nghĩ tới nhanh như vậy đã muốn gặp mặt lại.

~~~~~

Tần Linh mồ hôi đầy người từ phòng tập thể thao đi ra. Hôm nay cô đã bắt đầu vào nề nếp tiến hành huấn luyện thể hình, mỗi ngày chạy hai giờ, tập bằng máy một giờ, mặc dù lượng vận động cũng không tính lớn, nhưng đối với người trước giờ vẫn không ưa vận động, lại còn một thân thịt mỡ như thế này thật làm cô mệt muốn chết. Càng tệ hơn là ngoài phối hợp vận động thân thể còn có chế độ ăn uống điều độ. Lúc đầu chẳng qua là những điều đơn giản, ăn ít một chút cũng không khó gì, chỉ là hôm nay muốn cô ngày ngày chạy bộ lại không thể ăn cơm, cái này đúng là không khác gì hành cô chết a.

Tony đưa khăn lông cho cô, cẩn thận từng li từng tí nói: "Cô Tần à, tôi thấy hôm nay huấn luyện đến đây thôi."

Cô không nhận khăn lông, ngược lại trừng mắt hỏi cậu ta, "Hôm nay vận động đủ rồi?"

"Còn thiếu 30 phút tập cơ bụng."

"Trung tâm A Nhả các cậu chẳng lẽ là chỉ để ý lấy tiền không làm việc hay sao? Khách còn không yêu cầu giảm bớt lượng vận động, cậu thân là huấn luyện viên giám sát, lại dám bãi công trước?" Mặc dù Tần Linh mệt đến miệng đắng lưỡi khô, lời nói ra vẫn hùng hổ dọa người như cũ.

Tony gần đây vẫn tương đối sợ Tần Linh, cũng bởi vì ngày đó lúc cậu ở phòng rửa tay nghị luận về Tần Linh bị cô nghe được, Tony tự biết đuối lý, với những người khách khác đều dám cãi nhau ầm ĩ, cười cười nói nói, duy chỉ đối với cô không dám can rờ.

"Như vậy, trước nghỉ mười phút là được, một lát nữa tôi đợi cô ở chỗ máy tập." Cậu không dám có quá nhiều trao đổi với cô, chỉ sợ lại nói sai cái gì.

Tần Linh ngồi nghỉ ngơi tại chỗ, vừa dùng khăn lông lau mồ hôi trên chỗ, đột nhiên cảm giác được bên cạnh hình như có ánh mắt kì quái nhìn mình. Cô vừa quay đầu liền thấy một người đàn ông trung niên đang nhìn cô.

"Ông có chuyện gì?" Trong thanh âm của cô mười phần tức, làm cho đối phương sợ hết hồn.

"A, thật xin lỗi, xin hỏi cô đây có hứng thú quay quảng cáo hay không?"

"Hả?" Tần Linh sững sốt.

Người đàn ông kia lập tức đưa danh thiếp của mình ra, "Tôi là đại biểu công ty quảng cáo Bắc Đẩu Tinh, gần đây công ty chúng tôi muốn quay quảng cáo đầu tiên, cần một vị nữ chính, tôi cảm thấy được khí chất, hình tượng cô vô cùng thích hợp với quảng cáo này."

"Tôi?" Tần Linh nhìn chung quanh một vòng, xác định mục tiêu của đối phương thật sự là mình, "Mất ông không có vấn đề chứ? Ông để cho tôi làm nữ chính?"

"Đúng vậy, lần này nam chính của quảng cáo là vị minh tinh vô cùng nổi tiếng, nếu như có thể hợp tác thành công, nói không chừng cô được chú ý, tiến vào làng giải trí." Đối phương liền thoáng miêu tả tiền đồ tốt đẹp.

Đầu tiên Tần Linh ngờ ngác nghe, lát sau trong mắt phát ra tia sáng chói mắt. Chẳng lẽ là hiệu quả sau một tháng huấn luyện? Cô đã đạt tới hình tượng tốt đẹp khiến người tìm sao không đành lòng bỏ qua?

Nhưng cô còn chưa dám tin tưởng, "Tôi không có biểu diễn kinh nghiệm."

Lúc học đại học xã đoàn gì cô cũng không tham gia, tất cả thời gian rảnh đều đi ngủ.

"Không sao, công ty chúng ta xem trọng chính là người không có bất kì kinh nghiệm biểu diễn giống cô, trình diễn khí chất vô cùng sạch sẽ thanh thuần." Tìm ngôi sao quả nhiên là nói khéo như rót.

"Thế lúc nào thì cần tôi?" Cô đã bị thuyết phục.

"Chiều mai, nếu như thuận tiện, ở tòa nhà Khải Tư Ân tầng mười ba, phòng 1302, chào mừng cô tới thử."

Cô không phải là đang nằm mộng chứ? Hay là đang phát khùng? Lại thật giống như mộng mị trong giấc mơ minh tinh của nữ sinh mười sáu mười bảy tuổi, vì một cái danh thiếp mà chạy tới nơi này?

Tần Linh ngẩng đầu lên, nhìn cao ốc Khải Tư Ân cao vút trong mây.

Tối hôm qua cô vì xác nhận thân phận của đối phương là thật hay giả, cố ý đi tra khảo tư liệu công ty quảng cáo Bắc Đẩu Tinh, cuối cùng xác định thật có một công ty như vậy, địa chỉ công ty cũng không sai. Công ty quảng cáo này đã từng một tay thổi nhiều người thành sao thành minh tinh, thậm chí người cho cô danh thiếp —— Lý Tổ Đức, nghe nói lại là một vị đạo diễn quảng cáo rất nổi danh.

Dĩ nhiên cô tuyệt sẽ không nói cho người nhà nguyên nhân bản thân đi đến Bắc Đẩu Tinh, cô cũng sợ ngộ nhỡ thất bại lại bị mất mặt.

Đi tới tầng mười ba, thấy tấm biển công ty quảng cáo Bắc Đẩu Tinh thì cô vẫn đang do dự mình có nên đi vào hay không. Không ngờ có một người đi ra từ trong, vừa vặn là Lý Tổ Đức hôm qua đưa cô danh thiếp.

Lý Tổ Đức vừa thấy cô, mắt sáng lên, "Cô Tần, chờ cô thật lâu, mau vào!"

Ông nhiệt tình gọi cô vào công ty. "Thời gian quảng cáo cấp bách, tôi thật đúng là sợ cô không đến, cảm ơn cô đã tin tưởng tôi, ủng hộ tôi."

Ông khiêm nhường, khách khí như thế, càng làm cho Tần Linh kinh sợ. "Tôi chỉ là tùy tiện tới xem một chút." Cô vội vàng giải thích, nhưng một giây kế tiếp trên tay đã bị nhét vào một một tập lớn.

"Đây là kịch bản, mời làm quen trước một chút, một giờ sau chúng ta đi hiện trường đóng phim, trang phục cũng đã chuẩn bị xong. Trang điểm!" Lý Tổ Đức xoay người gọi, rất nhanh có thợ trang điểm xuất hiện.

"Dựa theo kịch bản trang điểm cho cô ấy." Ông nhanh chóng phân phó.

Ngay cả kịch bản Tần Linh cũng không kịp nhìn đã bị thợ trang điểm kéo đến phòng hóa trang. Nửa giờ sau lại bị kéo lên xe riêng đi đến hiện trường đóng phim.

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 3.3

"Nữ diễn viên chính còn chưa đến sao?" Vừa mới vào đến cửa đã nghe thấy một người đang lớn tiếng hỏi.

"Đã đến." Lý Tỏ Đức kéo Tần Linh cùng đi vào.

Giọng nói lớn kia phát ra từ một người phụ nữ trung niên nhìn qua rất khôn khéo và giàu kinh nghiệm, quần áo khéo léo, trang điểm cũng sang trọng. Ánh mắt bà ấy lướt nhanh qua Tần Linh, hỏi: "Chính là cô sao?"

"Đúng vậy, tôi dựa trên kịch bản mà tìm tới đây, thế nào?"

"OK." Người phụ nữ kia không có bất kỳ biểu hiện vui mừng nào, nói: "Nhanh lên, đừng để Romeo đợi quá lâu."

"Mọi người không phải là muốn diễn vở kịch của Shakespeare chứ?" Tần Linh vội hỏi, cô biết đáng về mình yếu đuối, về ngoại hình lại kém hơn nhiều Juliette.

Người phụ nữ thông minh kia chân vừa mới bước ra, nghe được câu hỏi của cô, kinh ngạc quay đầu lại hỏi: "Ngay cả Romeo là ai cô cũng không biết sao?"

Ngay từ cái nhìn đầu tiên về người phụ nữ này, Tần Linh đã không có ấn tượng tốt. Đạo diễn mới người là lớn nhất ở hiện trường đóng phim, sao người phụ nữ này lại giống như còn lớn hơn đạo diễn vậy? "Xin lỗi, tôi thật sự không biết các người đang nói người nào."

Ngoại trừ Quý Đoàn Mệnh dưới ngòi bút của Shakespeare chính ra, cô không biết bất kỳ người nào tên là Romeo, có lẽ người đàn ông dám dùng cái tên này nhất định là một kẻ điên cuồng, tự đại.

"Đạo diễn, có thể chụp chưa?" Một bóng người cao gầy đi ra từ trong hiện trường đóng phim, khiến Tần Linh vốn đang nhìn nơi khác bất giác nheo mắt lại, quay mặt qua nhìn ——

"Thì ra là anh." Cô bật thốt lên.

Tạ Từ Hiên cũng rất bất ngờ khi thấy cô ở đây: "Tần tiểu thư, đã lâu không gặp." Từ trước đến nay anh luôn tôn trọng phái nữ, chủ động đưa tay ra muốn bắt tay với cô.

Tần Linh không nghĩ tới siêu cấp đại minh tinh theo lời trong miệng đạo diễn, và Romeo người phụ nữ vừa nói kia, lại có thể là Tạ Từ Hiên? Nếu biết chuyện này sớm một chút, hôm nay cô tuyệt đối sẽ không đến đây.

Nhìn Tạ Từ Hiên đuổi bàn tay ra, cô cắn môi, giọng vờn tay ra chạm nhẹ với đối phương một cái rồi tách ra.

"Romeo, anh biết cô ta?" Người phụ nữ trung niên kia thật ra là người đại diện của Tạ Từ Hiên, tất cả mọi người đều gọi cô là Vương tỷ.

Tạ Từ Hiên cười nói: "Cô ấy là em gái của Tần Tường, cũng chính là Nhị Tiểu Thư của Tần gia."

"Em gái của Tần Tường?" Vương tỷ không mấy tin tưởng, nhìn lại Tần Linh. "Không phải chứ? Tôi biết Tần Tường, cô ấy là một đóa hoa được giới thượng lưu công nhận."

Tạ Từ Hiên nhảy bèn nhận thấy từ trong ánh mắt Tần Linh lộ vẻ chán ghét. Đúng, chính là vẻ mặt này, lần đầu tiên gặp cô anh cũng nhìn thấy. Anh vội ho khan một tiếng, muốn nói sang chuyện khác.

Nhưng Tần Linh lại mở miệng nói trước. "Thật không biết xấu hổ, ông trời đúng là không công bằng, nếu để cho tôi có hoa tươi nhà trước, nhất định tôi đây sẽ trông có đại làm nên."

Trong lời nói rõ ràng có chứa mùi thuốc súng, Vương tỷ biết mình nói sai, nhưng cô từ trước đến giờ luôn được người khác ca tụng nên cũng không chủ động nhận lỗi mà dằn dò Tạ Từ Hiên một câu: "Hôm nay công việc tương đối nhiều, cậu phải tranh thủ thời gian."

"Xin hỏi rốt cuộc các người muốn chụp cái gì?" Tần Linh lần nữa cắt ngang lời của bọn họ. Trực giác nói cho cô biết, cô cùng mỹ thiếu niên Tạ Từ Hiên đẹp để yếu đuối ở chung một chỗ ghép lại sẽ vô cùng quái dị, hình tượng của cô tuyệt đối sẽ không tốt.

"Trước khi đến cô không đọc kịch bản sao?" Vương tỷ cau mày hỏi, bảo trợ lý cầm lấy kịch bản: "Cô đọc nhanh lên một chút, Romeo chỉ có ba giờ để chụp." Nói cách khác, chính là nói cho cô biết không nên làm mất thời gian người khác.

Tần Linh kìm nén tức giận, nhận lấy kịch bản đọc mấy hàng, long mày chau lại thành một đường.

Đây là kịch bản rách nát gì? Nội dung là Tạ Từ Hiên đi trên đường, bị rất nhiều cô gái thét lên đuổi theo, đột nhiên từ trong đám người xuất hiện một bóng đen khôi ngô, chặn trước mặt tạ Từ Hiên, lộ ra một hàng răng trắng, đáng thương nói: "Xin cậu gả cho tôi." Sau đó tạ Từ Hiên cười một tiếng rồi đưa ra "Phong tình vạn chủng". Trên màn hình xuất ra một hàng chữ —— thế giới Vạn Người Mê, giới tính không ranh giới.

Mà cái bóng đen "Đáng người khôi ngô", không cần phải nói, đương nhiên chính là do cô diễn rồi.

Tạ Từ Hiên nhìn sắc mặt cô từ xanh đến đỏ, từ đỏ đến trắng, trong lòng thầm biết không ổn, lời Mục Thần Nhất căn dặn trong điện thoại vẫn còn vang bên tai.

Không nhìn sắc mặt của anh mà nói chuyện, Tàn Linh lạnh lùng bỏ kịch bản rơi trên đất: "Xin lỗi, tôi không thích hợp diễn loại nhân vật sĩ nhục phụ nữ này." Cô liếc mắt, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Tạ Tử Hiên, gần từng chữ một: "Thực sự sức quyến rũ của con người là từ trong tâm phát ra từ khí chất, chứ không phải dựa vào việc hạ thấp người khác để ca tụng nâng cao giá trị bản thân. Tôi rất nghi ngờ về bề ngoài cùng nhân phẩm của anh."

"Cái gì?" Thấy cô như thế nói năng không lễ độ, Vương tử giận tím mặt.

Nhưng Tàn Linh vốn không định cho đối phương bất kỳ cơ hội tranh cãi nào, trực tiếp phẩy tay áo bỏ đi.

Thấy thế, Tạ Tử Hiên bỏ lại trong phòng một đám người đang kinh ngạc, vội chạy đuổi theo.

"Tàn Linh, cô chờ một chút." Chân của anh dài, ở cửa lớn đã đuổi kịp cô.

Tàn Linh cư xử lạnh nhạt, "Thế nào? Tạ tam thiếu còn có gì chỉ dạy?"

"Tôi rất xin lỗi chuyện kịch bản, bởi vì kịch bản không phải do tôi viết, gần đây tôi tương đối bận, hôm nay trước khi đến trường quay tôi cũng không có đọc qua. . . . ."

"Đây chính là cách làm việc của anh?" Cô châm chọc, "Tôi còn tưởng rằng Tạ tam thiếu là người rất yêu với công việc, người làm việc nghiêm túc chịu trách nhiệm, hôm nay xem ra cũng như vậy thôi. Anh nhận thức với phụ nữ kém còn không bằng thằng cháu nhỏ nhà tôi."

Mặt Tạ Tử Hiên trầm xuống: "Cô đưa ra nhận xét về tôi có phải quá sớm không? Tôi đã nói xin lỗi rồi."

"Vi chuyện ngày hôm nay nói xin lỗi, anh xin lỗi vì thái độ về phụ nữ trước sau như một?" Tàn Linh một lần nữa hỏi ngược lại.

Anh ôm cánh tay trước ngực, "Vóc dáng là yếu điểm của cô sao? Hình như cô vô cùng nhạy cảm khi thảo luận về vấn đề này?"

Cô oán hận nói: "Mỗi người đều có riêng tư của mình, điều tra sự riêng tư người khác không phải hành động có đạo đức."

"Ồ? Phải không? Tôi nghe nói gần đây có người khắp nơi hỏi thăm lý lịch của tôi, không biết hành động có được xem là đạo đức?"

Tàn Linh sắc mặt xanh rồi trắng, "Thân là nhân vật của công chúng vốn đã đánh mất quyền riêng tư, anh nên sớm tự hiểu về việc này."

"Nếu như không muốn bị người khác chạm vào yếu điểm, nên bắt đầu cố gắng cải thiện bản thân, chứ không nên ngang ngược chỉ trích người khác." Muốn cãi nhau? Tạ tam thiếu anh cũng không phải là kẻ không làm được gì.

Cô cắn chặt hàm răng, "Cảm ơn đã chỉ dạy, tôi nhất định sẽ vì phụ nữ trên thế giới giành tiếng nói."

"Vậy tôi mới mất mong chờ? Có thể tận mắt thấy em gái voi nhỏ biến thành công chúa thiên nga cũng là một chuyện kỳ diệu." Lúc sau miệng anh cay độc hung ác, dường như tưởng rằng anh phong cách mà không tranh cãi cùng người khác.

"Có thể thành công được lọt vào mắt xanh của nhợc chất mỹ thiếu niên quả là vinh hạnh của tôi, đến lúc đó còn phải xin Tạ tam thiếu chỉ bảo." Cô bắt đầu giống như hiệp nữ cổ đại ôm cổ tay rút kiếm "Hẹn gặp lại."

"Không tiễn." Tạ Tử Hiên đứng tại chỗ không di chuyển.

Nhợc chất mỹ thiếu niên? Yếu điểm của cô có phải là trí tuệ không? Người phụ nữ này chẳng lẽ trong miệng giấu một cái súng máy? Khiến cho quân địch xác chết khắp nơi, không để cho bất kỳ người nào sống.

Đột nhiên anh cười, Mục Thần Nhất quả thực nói không sai, chuẩn bị chiến tranh, sớm phải có tính toán. Trong nháy mắt anh lại thật sự cùng Tàn Linh đối chọi gay gắt.

Có thể nói anh cũng rất oan uổng, rốt cuộc thì anh lúc nào đắc tội Tàn nhị tiểu thư, để cho cô chán ghét anh?

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 4.1

"Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy. . ." tiếng đếm cùng âm thanh thờ đốc truyền ra từ phòng Tàn Linh, Tàn Tường ở sát vách không khỏi đứng lên đi tới cửa nhìn, Tàn mẹ cũng lặng lẽ đến gần.

"Tiểu Linh lại đang tập gấp bụng*?" Tàn mẹ hỏi: "Con bé gần đây muốn liều mạng à? Trước đây con bé quyết định giảm cân cũng không ít lần, chỉ là chưa từng nghiêm túc qua như lần này. Có người kích thích con bé?"

(*): 仰卧起坐 ⇨ nằm ngửa ngồi dậy; ngưỡng ngọa khởi tọa; là một loại luyện tập rèn luyện cơ thể: nằm ngửa, hai chân khép lại duỗi thẳng, sau đó nhấc thân trên lên thành tư thế gấp thước thợ, sau đó lại nằm ngửa, lại ngồi dậy, như thế luyện tập nhiều lần. Thế nên chúng tôi edit thành động tác gấp bụng.

"Nếu có người kích thích, vậy thì nhất định là nam nhân." Tần Tường lắc đầu một cái: "Thật không biết là nên khuyến khích em ấy hay là nên khuyên em ấy nữa đây."

"Đương nhiên là khuyến khích con bé." Tần mẹ cảm thấy lời nói của con gái lớn hết sức kỳ quái: "Lúc này không cổ vũ, chẳng lẽ muốn khuyên con bé bỏ cuộc sao?"

"Con cảm thấy em ấy đôi khi quá để ý cái nhìn của người khác. Nếu thật là vì người khác mới liều mạng giảm cân, thì không đáng giá rồi."

Tần mẹ cười: "Nếu thật là vì người khác giảm cân thì thế nào? Có động lực thúc ép con bé không phải tốt hơn sao?" Nói xong, bà đẩy cửa phòng ra lớn tiếng nói: "Tiểu Linh, con luyện tập ở trung tâm thẩm mỹ cũng hơn tháng rồi đi? Xem ra hiệu quả không tệ a, lúc nào mẹ cũng nên đi làm thể hội viên, cùng con tập thể hình thôi."

Vốn nghĩ nói xong những lời này sẽ thấy được vẻ hoan hỉ của con gái, không ngờ rằng con gái căn bản không để ý tới bà, vẫn tiếp tục đếm "ba mươi lăm, ba mươi sáu, ba mươi bảy."

"Đừng quấy rầy em ấy." Tần Tường kéo mẹ đi, "Cẩn thận em ấy tức giận, chúng ta không chọc nổi."

Thanh âm dần xa, Tần Linh nằm ở trên giường, tiếp tục lặp lại một động tác.

Cô bây giờ giống như được tiếp thêm năng lượng, dũng cảm chạy về phía trước, bất luận sức mạnh nào cũng đều không thể ngăn cản cô đi tới.

~~~~~

Chuẩn bị đi Nhật Bản, nên lịch trình của Tạ Từ Hiên hầu như đã kín mít, nhưng hôm nay anh vẫn dành ra chút thời gian đi tham gia một cuộc hôn lễ.

Xe vừa tới cửa hội trường, đã liền thấy bảng hiệu đám hỏi của Triệu gia ở xa. Để tránh bị đám ký giả phát hiện ra tung tích, Tạ Từ Hiên cố ý lái xe đến cửa sau.

Trong lúc rút chìa khóa tắt máy xe thì tầm mắt vô tình liếc qua cửa kính lại thấy được một nữ nhân bước xuống từ chiếc xe phía trước.

Cô mặc bộ dạ phục màu đen, tóc búi cao, vóc người cao gầy, tuy nhiên không được tính là thon thả, thậm chí còn có chút "cường tráng", nhưng nhìn không chỉ khỏe mạnh mà còn có. khí thế?

Đúng, chính là khí thế, một loại khí thế vênh vào hung hăng, từ trên cao nhìn xuống thiên hạ.

Loại khí thế này không phải là đến từ trang phục của cô, cũng không phải dáng người cô, mà giống như là đến từ tâm tình của cô – hiện đang vô cùng không vui, vô cùng tức giận. Bởi vì cô đem túi xách nhỏ nắm thật chặt, cắn môi dưới, thật sự không nhìn ra là khách quý tới tham gia tiệc cưới.

Tạ Từ Hiên khẽ mỉm cười, chẳng lẽ là bạn gái cũ của chú rể cố ý tới náo loạn hay sao?

Đến khi anh bước xuống xe, cũng vừa lúc nữ nhân kia quay mặt lại, trong khoảng khắc đó cả hai người đều đồng thời ngẩng người, sau cùng là bật thốt lên ...

"Tại sao lại là anh?"

"Tại sao lại là cô?"

Tần Linh mạnh mẽ cắn chặt đôi môi, tuyệt đối không nghĩ tới chưa vào sảnh hôn lễ đã liền phải gặp người không muốn nhìn thấy nhất. Đều do hôm nay ra cửa không xem lịch, chắc hẳn phía trên nhất định viết "không nên ra cửa".

Tạ Từ Hiên quan sát cô từ trên xuống dưới, huyết sát: "Xem ra kỹ thuật của trung tâm A Nhã chúng tôi không chỉ là lời đồn thổi, trong một tháng liền đã đem Tần nhị tiểu thư cải tạo thành công thế này."

Tần Linh nghe thấy cực kỳ khó chịu: "Nói về người anh lại dùng từ『 cải tạo 』 không cảm thấy không thích hợp sao? Xem ra trung văn của Tạ tam thiếu cũng không tốt cho lắm nhỉ?"

"Cải tạo hình tượng – cụm từ này chẳng lẽ lại sai sao?"

"Quý trung tâm tuy rằng rất có kỹ xảo, nhưng đáng tiếc miệng lưỡi của nhân viên cũng quá là có bản lĩnh đi, tập thể hình muốn tốt chính là dựa vào nghị lực rèn luyện của bản thân." Cô cười lạnh nói.

Tạ Từ Hiên hất cằm lên: "Tôi tuyệt đối không chối bỏ nghị lực của Tần tiểu thư, chẳng qua là thời gian ngắn tập thể hình so sánh với lâu dài tham ăn, phóng túng lười biếng, điểm cực khổ ấy đối với tôi quả thực rất dễ dàng nhưng với cô liệu rằng có hay không sẽ như dòng nước chảy mãi cũng về dòng (ý là Tần Linh có thể duy trì thay đổi được bao lâu hay cuối cùng vẫn sẽ quay về thói quen hay ăn làm biếng như xưa). Không biết tôi liệu có bao nhiêu cơ hội

có thể thấy được vệt con xấu xí biến thành hình dáng thiên nga động lòng người đây?"

"Cơ hội anh có cả một đời, nếu như anh không chết sớm giống như Romeo." Sắc mặt Tần Linh tựa như ngọc bạch, xoay người tính bước vào hội trường. Vừa nhìn thấy hân cô liền nổi giận như vậy, bất chợt nhớ đến mình quên cầm theo quà chúc mừng. Tần Linh đành phải quay lại mở cửa xe, thật vất vả mới lấy được quà tặng, bởi vì động tác dồn dập liên tục lúc đóng cửa xe khiến một góc váy bị kẹp lại.

Cô đang muốn dùng sức kéo váy, bên tai lại vang lên tiếng cười đáng ghét...

"Nếu cô lại dùng sức kéo, thì khách mời cả phòng đều có thể thấy được cặp bắp chân thô của cô đấy."

Hắn ở bên cạnh tiện tay cầm lấy chìa khóa xe trong tay cô, mở cửa đem váy cô lấy ra ngoài. Cô quay đầu thoát ra, thiếu chút nữa đụng vào ngực hắn.

"Cẩn thận đứng cho ngay ngắn a, đừng làm cho đám ký giả kia thấy được, tôi lại không muốn có scandal truyền ra đâu." Tạ Từ Hiên làm chuyện tốt vẫn không quên khừu nằng đôi câu.

"Hừ, đừng tưởng rằng ai cũng muốn có quan hệ nam nữ lộn xộn cùng anh, tôi đây chính là trong sạch." Tần Linh còn cố ý dịch sang bên cạnh hai bước, không để cho hắn đụng phải mình.

"Xin hỏi trong sạch giải thích thế nào?" Hắn cười nói: "Cô chưa bao giờ quen bạn trai, chưa bao giờ cùng nam nhân nắm tay?"

"Quen bạn trai thì thế nào? Nắm tay thì thế nào? Vẫn là bạn bè trai gái thuần khiết."

Nhìn ánh mắt cũng biết trong đầu hắn đều là tư tưởng xấu xa, không đáng cho cô ngoảnh lại nhìn.

"Tiểu Tạ!"

"Tần Linh?"

Hai tiếng kinh ngạc vang lên cùng một nơi, cô dâu chú rể nắm tay đi ra từ trong hội trường tiệc cưới.

Cô dâu mặc dù đã phủ một lớp trang điểm đậm nhưng vẫn không che được vẻ đẹp trời sinh, mấy bước đã chạy tới ôm chầm lấy Tạ Từ Hiên: "Làm sao người lại đến? Người đại diện nói mấy ngày nay người rất bận rộn, không có thời gian tham gia hôn lễ của ta."

"Người kết hôn ta làm sao sẽ không tới?" Tạ Từ Hiên cũng không ngại cùng nàng nắm tay, bộ dạng thân thiết.

Chú rể thấy Tần Linh có chút mất tự nhiên, nhưng rất nhanh trở lại bình thường, duỗi tay về phía cô: "Tần Linh, em thay đổi thật đẹp, anh thiếu chút nữa đã không nhận ra em rồi."

"Xinh đẹp nữa cũng không sánh bằng cô dâu a." Tần Linh liếc mắg dề nén, nhưng giọng điệu vẫn mang chút vị chua. Cô thật không nghĩ tới cô dâu đẹp như vậy, công sức cô tỉ mỉ sửa soạn trước khi ra cửa đã không còn gì để mà đáng nhắc tới. Khi kết hôn, cô dâu luôn được cho là đẹp nhất trên thế giới, chưa nói đến vóc dáng tựa như chú voi nhỏ của cô hiện tại, ngay cả người chị như hoa như ngọc của cô đến nơi này cũng sẽ thay đổi sắc mặt trở nên buồn bã, thất vọng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 4.2

Trong nháy mắt Tần Linh đột nhiên cảm thấy thật nản lòng, tất cả khổ cực cố gắng từ trước đến giờ đều biến thành bọt nước. Cô liều mạng giảm béo, liều mạng thay đổi bản thân, muốn để cho Tông Cường thấy được, muốn hân hối hận trước đây coi khinh cô, chia tay cô để đến với Triệu Mộng Đình, nhưng thực tế cô dù cố gắng bao nhiêu đi chăng nữa, Tông Cường căn bản cũng không để ý đến, cho dù bây giờ cô biến thành mỹ nữ thì như thế nào? Trong mắt Tông Cường vẫn chỉ có một người là Triệu Mộng Đình mà thôi.

Cô không bắt tay với Tông Cường, chỉ ném lễ vật vào trong ngực hắn, nói xong câu 'Chúc hai người hạnh phúc' liền nhanh chóng xoay người trở lại xe, lái xe rời khỏi hội trường.

Tạ Từ Hiên nhìn rất buồn bực, lại càng cảm thấy tò mò, nhưng trường hợp này không thích hợp hỏi chú rể những vấn đề về nữ nhân khác. Thế nên, trong đầu hắn thoáng hiện nên tên tuổi của một người, đúng, đi hỏi người kia, có lẽ sẽ dễ dàng giải quyết vấn đề tại sao Tần Linh lại không thích hân đến vậy.

Tần Linh vừa khóc vừa lái xe thẳng về đến nhà, lúc vú Trương ra mở cửa liền bị cô dọa cho sợ hết hồn.

"Nhị tiểu thư, cô làm sao vậy?"

Khuôn mặt trang điểm của Tần Linh vì khóc mà lem hết, hiện tại trông giống như con mèo nhỏ vậy. Cô không nói một lời, chỉ lao thẳng vào phòng, đóng kín cửa lại làm thế nào cũng không chịu bước ra ngoài.

“Tiểu Linh làm sao vậy?” Tần Tường đang muốn đi ra ngoài thiếu chút nữa lại đụng phải Tần Linh.

“Nhị tiểu thư, giống như ở bên ngoài chịu ủy khuất nên khóc chạy về.” Vũ Trương là người nhìn Tần Linh lớn lên, hiển nhiên hiểu rất rõ tính tình của cô: “Có phải lại có tên đàn ông nào chọc giận tiểu thư rồi hay không?”

“Đàn ông?” Tần Tường hừ nói: “Đàn ông đúng là không có người nào tốt.”

“Con làm sao còn chưa đi?”

Tần mẹ thúc giục con gái nhanh đi làm việc, Vũ Trương lại tới thông báo....

“Có vị tiên sinh họ Tạ muốn gặp đại tiểu thư.”

“Tạ? Tạ cái gì?” Bình thường người của công ty sẽ không đến nhà tìm cô nói chuyện.

“Anh ta không nói tên.” Vũ Trương suy nghĩ một chút: “Bất quá tôi nhìn anh ta thực quen mắt, giống như minh tinh quảng cáo trên TV.”

Tạ Từ Hiên? Trong lòng Tần Tường khẽ động, liếc mắt nhìn lại cánh cửa đóng chặt của phòng Tần Linh.

Tần Linh vừa trở về, Tạ Từ Hiên lại chạy đến, trong đó hẳn là có liên quan đi. Xem ra, hôm nay không có biện pháp đi làm rồi.

Tạ Từ Hiên mới đi vào Tần gia, đã bị Tần Tường giữ tay vỗ nhẹ một cái lên mặt: “Đồ vô lương tâm, vẫn còn nhớ đến thăm chị Tần?”

Anh cười nói: “Chị Tần, không thể trách em, nghe anh Mục nói mấy ngày trước tâm tình chị đặc biệt không tốt, gặp một người mắng một người, em đương nhiên là muốn tránh rồi.”

“Vậy hôm nay đến sẽ không sợ bị mắng?” Cô hấp hấp mũi: “Vô sự không lên Tam Bảo Điện, có gì mau nói xem nào.”

“Vẫn là chị Tần lợi hại nhất.” Tạ Từ Hiên quay đầu nhìn xung quanh, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của người nào khác.

Tần Tường liếc mắt nhìn anh: “Cung là đang tìm ai đây?”

“Tìm một kẻ địch.” Tạ Từ Hiên cười khò.

“Nhà của chị sao lại có kẻ địch của cung đây a.” Cô nói: “Nếu cung đến đây là để đánh nhau, thì tốt nhất nên xem trước bây giờ cung đang đứng trên địa bàn của ai đây?”

Tạ Từ Hiên cũng chỉ có thể tiếp tục cười khò: “Em cũng không muốn a, nhưng gần đây luôn bị người ta mắng chửi, lần này đến đây tìm chị Tần cũng là hi vọng có thể tìm ra đáp án.”

“Có phải cung đã làm chuyện mất mặt gì không hả?” Tần Tường có chút hà hê: “Tính tình của tiểu Linh nhà chị từ trước tới nay vẫn rất tốt, cùng heo không sai biệt lắm, tham ăn giỏi ngủ, không hỏi đến chuyện của người khác bao giờ.”

“Vậy em thật là gặp phải tai bay vạ gió rồi.” Tạ Từ Hiên đơn giản kể lại mọi việc một lần, cuối cùng nói: “Chị Tần, chị cảm thấy em có chỗ nào xử lý không thỏa đáng sao, nếu không sao cô ấy lại ghi hận đến vậy a?”

“Cũng không có lỗi gì, chỉ là em có đánh giá không thỏa đáng gì về thân hình của nó hay không?” Tần Tường biết rõ em gái mình thống hận nhất người nào thảo luận đáng người nhỏ bé của nó.

Tạ Từ Hiên cẩn thận suy nghĩ một lúc: “Lần cãi nhau trước là ở lần gặp mặt đầu tiên với cô ấy, em hẳn là không có nói gì đi! Thật ra cô ấy đến phòng tập thể hình là muốn giảm béo, cần gì sợ người ta nói?”

“Em đừng thấy con Linh bề ngoài cao lớn, thật ra nội tâm rất yếu ớt, nếu không phải nó có loại tính cách này, làm sao có thể biến mình thành bộ dáng hiện tại?”

Lời Tần Tường nói rõ ràng có hàm ý khác, Tạ Từ Hiên lập tức dựng lỗ tai lên nghe.

“Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần yêu đương đều là tiểu Linh chủ động theo đuổi người ta, mỗi lần đều bị bạn trai bỏ rơi, mà biện pháp duy nhất để hóa giải tâm tình của nó chính là ăn không ngừng, cho nên liên tục ăn càng mập.” Tần Tường thờ dãi.

Anh thật không nghĩ đến điều này, không khỏi ngáy ngẩn cả người. Anh vẫn cho là, cô gái có bề ngoài cao lớn, độc mồm độc miệng như tiểu Linh, thần kinh có lẽ sẽ tráng kiện kiên cường giống như thép mới đúng.

“Vậy...” Tạ Từ Hiên đột nhiên cảm thấy có chút áy náy, mấy lần cãi nhau gần đây, hẳn thật sự đã công kích chỗ yếu ớt nhất trong lòng của cô. “Em có cần nói lời xin lỗi hay không?”

“Không cần.” Tần Tường dựa vào việc mình hiểu rõ em gái, cười nói: “Nó là loại người bị mắng nhất định sẽ ghi hận đến chết, tuyệt không tha thứ.”

“À?” Sắc mặt của Tạ Tử Hiên có chút trắng xanh. “Không gay go đến mức như vậy chứ?” Vậy chẳng phải là từ nay về sau anh với Tần Linh gặp mặt sẽ như đao thương với súng, như nước với lửa?

Tần Tường không nói thêm cái gì, ngược lại chuyển đề tài: “Tối nay ở lại ăn cơm tối được không? Cho cùng nếm thử tay nghề của vú Trương nhà chúng tôi.”

“Không, ngày mai em phải đi Nhật Bản.” Tạ Tử Hiên suy tư một lát, rồi nói: “Em nghỉ, em sẽ tìm được biện pháp hóa giải hiểu lầm với cô ấy.”

“Chúc em may mắn.” Tần Tường nháy mắt mấy cái: “Cùng sẽ đi Nhật Bản sao? Nếu đi Tokyo thì mang giúp ta một ít đồ về.”

“Em là đi Sapporo.”

:Sapporo? Có việc?”

“Là có chút chuyện riêng cần xử lý.” Tạ Tử Hiên khôi phục nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời. “Chờ em trở về, sẽ mời chị Tần ăn cơm, coi như nhận lỗi.”

“Mời chị đây ăn cơm? Là muốn nhận lỗi với ai?” Cô lại nháy mắt mấy cái.

Thế nhưng Tạ tử Hiên lại chỉ khẽ mỉm cười, không trả lời.

Sáng sớm hôm sau, Tạ Tử Hiên đáp máy bay đến Nhật Bản. Lần đi xa này, cho dù là người đại diện cũng không biết được lịch trình cụ thể của anh. Tạ Thiên Ngạo phong tỏa toàn bộ tin tức, giới truyền thông đối với việc này đều không thể đưa ra bất kỳ tin tức nào.

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 4.3

Edit: Thu susu

Beta: thươngglu

Đứng trước gương lớn, Tần Linh nhìn mình thật lâu. "Hi, đã lâu không thấy." Cô nhìn cô gái trong gương mà chào hỏi. Trong gương hình dáng yếu đuối, gương mặt tươi cười như ánh sáng mặt trời, hoàn toàn tuyên bố rõ ràng, Tần nhị tiểu thư khi xưa đã trở lại!

Vất vả ba tháng qua cũng không hề phí công, cô lấy mục tiêu cứ nửa tháng giảm đi 5 kg, rất nhanh đã giảm cân thành công, một lần nữa tìm được bộ dáng xinh đẹp cùng tự tin của ngày xưa. Ngay cả Tony ban đầu cười nhạo cô giờ đây thành thật khen ngợi nghị lực cùng bền chí của cô.

"Đến với A Nhã, đã có rất nhiều người gây đi thành công, nhưng cũng không ít người cuối cùng vẫn bỏ dở. Với đủ lý do công tác, bài tập bài vở, yêu đương quá bận, ... lý do thì nhiều lắm nhưng thật ra đều là thiếu ý chí thôi. Thời gian ngắn lại đạt được kết quả tốt như vậy, Tần tiểu thư đúng đệ nhất đấy. Ngày đó tôi nói những lời không được lễ phép cho lắm với Tần tiểu thư, hy vọng cô có thể tha thứ." Tony thành tâm giải thích, mong muốn giảm bớt những vướng mắc trong lòng.

Thân hình gầy đi làm cho tâm tình của Tần Linh tốt vô cùng, rất rộng rãi ném sự việc đó ra sau ót không suy xét nữa: "Quên đi, coi như là anh đem đến động lực cho tôi đi, nếu không tôi cũng không có khả năng trong khoảng thời gian ngắn như vậy liền có thể tích lũy năng lực cùng kiên trì ý chí của mình."

Kỳ thật sau khi suy nghĩ Tần Linh cũng hiểu rõ người chế giễu cô khi đó cũng không hẳn là Tony mà là người bạn đi cùng hần khi đó. Nhưng cho dù là anh ta, cô cũng dự định sẽ tha thứ mà thôi.

"Gần đây hình như không có thấy qua Tam thiếu đi?" Người khác đều có thể tha thứ, chỉ duy nhất anh ta là không được, nói chuyện cùng cô miệng đã độc lại còn thói, thù này không thể nào cho qua dễ dàng như vậy được.

"Thật lâu rồi không thấy được anh ấy, không biết được anh bận cái gì nữa." Tony cũng cảm thấy kỳ quái, gần đây không có nghe qua anh ấy có đóng bộ phim nào nha.

Không quan hệ, hần có trốn tránh cũng vô dụng, cô nhất định sẽ lôi hần ra cho bằng được! Tần Linh hí mắt, ngầm cười lạnh hai tiếng.

Từ bộ dáng tựa chú voi nhỏ nay biến thành công chúa thiên nga đích thực, cho dù người khác nhìn không ra nhưng Tạ Tử Hiên bỏ qua thể nào được?

Cho nên, hôm nay cô cố ý đi trung tâm thương mại sắm một lượng lớn quần áo, ăn mặc chỉnh tề, chuẩn bị xuất phát. Mục tiêu trọng yếu nhất -- công ty

Từ Hiên.

"Romeo, cậu rút cuộc muốn thế nào đây? Cậu nói phải nghỉ ngơi, tôi đã cho cậu nghỉ ngơi gần hai tháng. Cậu xem xem có ngôi sao nào giống cậu không, làm việc toàn không làm hết mình?" Chị Vương tức giận đến mức đem văn kiện trên bàn ném xuống, đối diện với tư thế ngồi thản nhiên kia lại càng làm cho cô thêm tức giận.

Đối với Tạ Từ Hiên cô thật sự là vừa yêu vừa hận, anh quả thật là cây rụng tiền, thế nhưng lại cố tình không chịu nghe lời. Anh ta ngoài trừ biểu diễn thì các bên ngoài đều không tham gia nhiều, bởi lẽ hắn xuất thân trong gia đình giàu có, không cần phải lo ăn uống, cho nên cũng không giống các ngôi sao khác phải bôn ba khắp nơi.

Khẩu hiệu của anh là: "Công việc là vì hứng thú, mà không phải vì tiền tài." Nhưng cứ như vậy thì khổ cũng chỉ là các nhân viên của công ty, anh không cần phải bán mình để kiếm tiền nhưng bọn họ cần việc để kiếm sống a.

"Chị Vương, nếu công ty thiếu tiền, ta có thể điện thoại cấp báo cho anh cả." Tạ Từ Hiên nói như vậy làm cho chị Vương nhất thời kính nể.

Cô cũng không nghĩ muốn kinh động tới cậu lớn Tạ gia đâu a, nhưng là. . . Cô khẽ cắn môi, "Được rồi, bên VI-TA yêu cầu chúng ta sau cuối tuần phải đến chụp ảnh quảng cáo, cậu không phải ngay cả chụp hình cũng không muốn đấy chứ?"

"Chụp ảnh.... aaa" Hắn kéo thật dài âm cuối, suy nghĩ hơn nửa ngày, vất vả lắm mới quyết định.

"Được rồi, nhưng tuyệt đối đừng như lần trước tìm về một người mẫu như vậy, vừa thấy tôi đã liền giờ trò, khiến tôi suýt nữa báo cảnh sát."

Chị Vương cười khi, "Yên tâm, lần này tôi tìm cho cậu một mỹ nữ băng son (*)

(*) Mỹ nữ băng son: Cô gái xinh đẹp, lạnh lùng như núi băng.

Lúc này thư ký Trương nhẹ nhàng gõ gõ cửa: "Chị Vương, có vị tiểu thư nói là bạn của Romeo, muốn gặp anh ấy."

"Bạn bè? Gọi là gì?" Chị Vương cẩn thận hỏi lại, hiện tại những chiêu trò mạo danh bạn bè để theo đuổi các người nổi tiếng thật sự rất nhiều, ngay cả bộ phận ngôi sao nữ, mô-đen, chỗ nào cũng dùng loại này phương pháp này đuổi theo Tạ Từ Hiên.

"Nói là họ Tần, gọi là Tần Linh."

Chị Vương đã không còn nhớ rõ đây chính là cô gái mập mạp lần trước ở studio đã bày sắc mặt với mình, chỉ biết cái tên nghe rất lạ, vừa muốn quay sang hỏi Từ Hiên, đã thấy anh mỉm cười đứng lên.

"Cô ấy là bạn của tôi, mời cô ấy vào đi."

Xuất hiện trước cửa làm việc là một cô gái khoác trên mình bộ đồ màu tím tao nhã mang theo mùi hương thơm của hoa lan.

Tạ Từ Hiên khẽ cong khóe môi. Hai tháng không thấy, cô quả nhiên đã thực hiện được lời thề của mình.

Vóc dáng gầy đi liền trở thành một cô gái xinh đẹp, bộ đồ màu tím mang theo khí chất của người phụ nữ khôn khéo giỏi giang, cùng với thân hình "to lớn" trước đây giờ đã hoàn toàn khác biệt.

Dáng người thon dài, eo và ngực lộ nên đường cong vô cùng hoàn mỹ, so với những người mẫu gầy trơ cả xương còn khỏe mạnh cùng tràn đầy sức sống hơn nhiều. Quần dài thẳng tắp được cắt may khéo léo vừa người, vây quanh làm nổi bật đôi chân thon dài kia.

Khóe môi cô nhếch lên, nở nụ cười giành cho người chiến thắng. Không cần phải nói, cô hôm nay không phải đột nhiên đến thăm cũng không phải ôn lại chuyện cũ, mà là đến để chứng tỏ sức mạnh của bản thân.

Từ Hiên chậm rãi đi đến cô trước mặt, nâng bàn tay cô lên, khẽ đặt lên đấy một nụ hôn: "Tần tiểu thư, đã lâu không gặp."

"Lời này hẳn là nên do tôi hỏi thăm Tam thiếu mới đúng chứ nhỉ." Tần Linh cố gắng kiềm chế nỗi kích động trong lòng, tùy ý để anh hôn lên mu bàn tay mình.

Nhất thời cảm giác tê dại từ mu bàn tay nhanh chóng truyền thẳng đến tâm, ánh mắt đầy vẻ trong trẻo đối diện với con người tối đen của anh, không chút né tránh, bước đầu cô nhìn đối diện cùng anh khai chiến, kiên quyết nghênh chiến.

"Chị Vương." Từ Hiên kêu lên: "Còn nhớ rõ Tần tiểu thư không?"

Chị Vương vẫn cảm thấy Tần Linh nhìn có điểm quen mắt, đến khi đứng trước mặt cô mới nhớ ra: "A! Cô có phải cô gái mập ngày đó!" Nói xong cô cũng cảm thấy không đúng, hiện giờ Tần Linh toàn thân cao thấp cũng không có chỗ nào giống "mập" cả.

"Cũng là nên cảm tạ chị Vương lần trước cho tôi cơ hội, làm cho tôi có thể nhìn thẳng vào khuyết điểm của chính mình." Tần Linh thản nhiên cười một tiếng.

Chị Vương là nhân vật nào chứ, trong cái vòng luẩn quẩn này lẫn lộn lâu như thế, bản lĩnh nhìn sắc mặt người khác mà nói chuyện là đệ nhất, làm sao có

thể không rõ được trong lời nói của Tần Linh lại còn một hàm nghĩa khác đây.

Bất quá cô cũng không thể cùng Tần Linh so đo, một mặt là do độ tuổi của chính mình, hơn nữa Tần Linh là nhị tiểu thư nhà họ Tần, thân phận này thật sự có vài phần không nhỏ.

Bởi thế rất nhanh chị Vương đã thay bằng vẻ mặt tươi cười: "Tần tiểu thư a, nhiều ngày như vậy không thấy, em thật sự là càng ngày càng đẹp, xinh đẹp đến mức nếu không phải nhờ Romeo giới thiệu, chị cũng không nhận ra em." Cô ánh mắt liền xoay chuyển, đồng thời nói, "Đúng rồi Romeo, bộ quảng cáo mới này mời Tần tiểu thư làm nữ diễn viên chính được không? "

Lại là quảng cáo? Tần Linh trong lòng không khỏi phùng bị.

Tạ Từ Hiên khẽ sờ sờ cằm, lại còn dùng vẻ mặt phi tiếu nhìn Tần Linh: "Em thật không có ý kiến. Tần tiểu thư xinh đẹp như vậy, chỉ sợ đoạt mất sự nổi bật của em, chị Vương không sợ sao?"

"Em cũng có ngày sợ người khác cướp sự nổi bật của mình?" Chị Vương là người làm ăn, việc gì trước mắt đều phải phân biệt thỏa đáng. Đương nhiên nhìn thấy Tần Linh đứng cạnh Tạ Từ Hiên, cô vui mừng phát hiện, khí chất của hai người thể nhưng lại xứng đôi đến kinh ngạc.

Bề ngoài của Tạ Từ Hiên là vẻ đẹp theo khuôn mẫu mỹ thiếu niên, thể nhưng giờ tay nhắc chân tuyệt đối không thiếu đi vẻ nam tính. Mà Tần Linh dáng người cao gầy, ánh mắt khí chất hào hùng hiếm thấy ở những cô gái khác, ngoại hình cũng xinh đẹp hơn người.

Mĩ nam cùng bạn gái ngang ngược ở thời nay rất được ưu chuộng nha, loại tổ hợp hoàn mỹ này có dùng ngàn vàng cũng khó tìm ra được.

Vì thế chị Vương lại cố gắng thuyết phục Tần Linh: "Thế nào? Tần tiểu thư, lấy tình hình của em hiện tại nếu mà đánh tới lĩnh vực quảng cáo nhất định sẽ làm kinh động tất cả mọi người. Chị cam đoan lần chụp quảng cáo này sẽ thành công tốt đẹp, sự việc lần trước tuyệt đối sẽ không lại phát sinh."

Tần Linh liếc mắt nhìn Tạ Từ Hiên một cái, lại bắt gặp hán đang khoanh tay đứng đấy mỉm cười nhìn cô.

"Nếu nhị tiểu thư cảm thấy được cùng tôi hợp tác sẽ có gánh nặng, tôi tuyệt đối không miễn cưỡng."

Tần Linh thốt ra: "Tôi thực vinh hạnh!" Lúc này đây cô vươn tay tới: "Hợp tác vui vẻ."

Tạ Từ Hiên cũng vươn tay nắm lấy, khi hai tay tiếp xúc, anh cảm giác được nhiệt độ nóng như lửa nơi lòng bàn tay. Thịnh tướng không bằng khích tướng, anh xem ra càng ngày càng thấu hiểu được tính cách của cô.

Kỳ thật lên tiếng giúp đỡ chị Vương thuyết phục Tần Linh cũng không hoàn toàn là vì công việc, trong này anh cũng ẩn dấu một ít tâm tư.

Cô gái này thoát nhìn có vẻ mơ hồ thể nhưng lại có lúc kiên cường không chịu khuất phục, làm cho anh có cảm giác tò mò trước đây chưa từng có, liền nghĩ muốn tìm hiểu sâu hơn nữa về cô.

Tần Linh khi tỏa sáng trước màn ảnh liệu sẽ có bộ dáng nào đây? Anh nóng lòng chờ mong so với chị Vương cũng không kém. Nụ cười hiện lên khóe môi, nhưng lại không phát hiện ra giờ phút này trong ánh mắt anh dao động ngập tràn tán thưởng cùng. . . một loại tình cảm... đặc biệt nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 5.1

Edit: icey_BăngBăng

Beta: thuonglu

Bởi vì lần chụp hình này là để quảng cáo mỹ phẩm dưỡng da thể nên hôm nay Tần Linh cùng Tạ Từ Hiên phá lệ trang điểm cực kỳ kỹ càng. Thợ trang điểm cho hai người bọn họ chính là Frankish – thợ trang điểm có tay nghề đẳng cấp thế giới. Hắn chọn cho hai người họ một bộ đồ hóa trang của các vị thần Hy Lạp.

Tần Linh giả trang thành chiến thần Athena còn Tạ Từ Hiên là thần thái dương Apollo.

"Wonderful!" Frankish nhìn ngắm hai người họ sau khi đã hóa trang xong liền không nhịn được mà vỗ tay: "Hai người thực sự là vô cùng xứng đôi đó!!!"

Tần Linh nâng nhẹ gấu váy trắng muốt, tay cầm trượng, mái tóc tạo kiểu theo thời kì Phục Hưng kết hợp với bộ váy trắng xóa càng làm tôn lên làn da trắng mịn tinh khiết của cô. Quả thật rất có phong vị của một Chiến thần. Bên cạnh đó, Tạ Từ Hiên đã có sẵn một thân khí chất tương tự như của nam thần Apollo, việc anh hóa trang thì lại càng không có vấn đề gì.

Lúc hai người đứng trước ống kính, Tạ Từ Hiên mở miệng: “Lần chụp này có cần chú ý hay có yêu cầu gì đặc biệt không?”

“Bộ ảnh này mang chủ đề ‘Cuộc chiến của Apollon cùng Chiến thần Athena’, cho nên hai người không cần quá cầu nệ, cũng không cần quá thân thiết, tốt nhất nên biểu hiện xa cách một chút, thêm một chút không ưa đối phương cũng không sao.”

“Ồ? Vậy sao?” Tạ Từ Hiên thấp giọng lẩm bẩm rồi quay sang nhìn Tần Linh: “Nếu vậy thì nữ thần xinh đẹp, cô cần tôi phối hợp như thế nào đây?”

“Tôi không có yêu cầu gì đặc biệt đâu.” Tần Linh khẽ hất cằm. Về mặt cao ngạo của nàng lọt vào trong mắt nhiếp ảnh gia liền khiến hắn vừa ý, máy ảnh trong tay liên tục lách tách chụp hình.

Tạ Từ Hiên từng chụp qua vô số kiểu hình, trong việc chụp hình này anh đã sớm là cao thủ, từng ánh mắt, nụ cười đều chuẩn mực, quẹo rừ không chê vào đâu được. Anh cùng Tần Linh phối hợp cũng càng ngày càng ăn ý hơn.

Cô cảm trọng đứng một chỗ, anh cầm tới một quả táo vàng đưa lên trước mặt cô. Cô mặt lạnh lùng, anh mắt tràn ngập ý cười. Cô lùi lại một bước, anh tiến lên một bước tóm lấy vạt áo cô đặt lên môi. Ánh mắt của cô là sắc bén, ánh mắt của anh là dịu dàng. Nhiếp ảnh gia nhanh nhẹn nắm bắt thay đổi biểu cảm trên mặt hai người, một lần lại một lần, liên tục ấn chụp hình, trong nháy mắt đã chụp được cả trăm kiểu.

Chụp một lần liền chụp tới ba tiếng đồng hồ. Lúc này, nhiếp ảnh gia mới ngồi dậy, xoa xoa thắt lưng đau nhức nói:

“Được rồi, tiếp tới bộ ảnh cuối cùng của ngày hôm nay, mang tên ‘Tình yêu của Chiến thần và Apollo’”

“Sao cơ?” Tần Linh giật mình. Cô còn chưa kịp phản ứng thì Tạ Từ Hiên đã nhanh chóng ôm lấy thắt lưng cô.

“Anh muốn làm gì?” Trong mắt Tần Linh nhanh chóng xuất hiện sự cảnh giác.

“Tạo dáng theo yêu cầu của nhiếp ảnh gia chứ còn làm gì?” Tạ Từ Hiên mỉm cười vô tội.

“Anh đừng có đụng vào tôi, nếu không, anh sẽ chết thật khó coi!” Tần Linh thấp giọng đe dọa, trước mặt mọi người, cô không dám làm quá vì muốn giữ gìn hình tượng, vì vậy trông cô lúc này giống như đang ngại ngùng hơn là tức giận.

Tạ Từ Hiên mỉm cười, trực tiếp bỏ qua đe dọa của cô, cúi thấp đầu xuống “Chiến thần cùng Thái Dương thần chiến đấu. Chính là muốn đem Thiên Địa hoàn toàn giẫm đạp dưới chân. Tần nhị tiểu thư, không, Tiểu Linh, cô không phải cảm thấy loại cảm giác này cùng với tình cảnh của chúng ta rất giống sao?”

“Giống cái đầu anh ý!” Âm thanh vừa dứt, miệng nàng liền bị Tạ Từ Hiên bịt kín. Nụ hôn này rất nhẹ, cũng rất nhanh liền dứt, có lẽ không tới một giây đồng hồ đi, nhưng đối với Tần Linh mà nói, lại có sức khiến kinh thiên động địa.

Tần Linh từ đầu tới cuối không có cách nào nhắm mắt, đầu óc trống rỗng, nhìn chăm chăm khuôn mặt điển trai của Tạ Từ Hiên. Liền lúc đó, âm thanh tà ác vang lên “Bị đôi môi đẹp nhất Châu Á hôn, cô có cảm giác gì vậy?”

“...Đừng có ở đó mà tự luyện!” Tần Linh run rẩy, lấy mu bàn tay kịch liệt lau đi đôi môi của mình, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một câu.

“Cảm ơn~” Tạ Từ Hiên khẽ cười, quay mặt lại hỏi nhiếp ảnh gia “Chụp được chưa?”

“Được rồi!” Nhiếp ảnh gia căn bản cái gì cũng không nghe thấy liền rất tự nhiên thêm dầu vào lửa “Hai người có trực giác thật tốt. Athena và Apollo đúng là không có hôn thâm tình đấm đuôi. Hôn nữa, lực sát thương trong ánh mắt của Tần Linh quả thực rất đạt, cực kì tuyệt vời!”

Lực sát thương? Sao lại lực sát thương? Là ánh mắt muốn giết người được không hả! Tần Linh gào thét trong lòng.

“Bạn trai cũ của cô không có dạy cô kỹ xảo hôn sao? Thế nào mà còn ngây thơ như vậy?”

Tần Linh chợt vùng tay lên, giống như là muốn đánh xuống, nhưng là cánh tay dừng ở không trung lại chậm rãi rơi xuống, khẽ cười lạnh nói: "Tạ Tam Thiếu cũng không hẳn là có kinh nghiệm phong phú đầy mình như tôi nghĩ nhỉ, mới vừa rồi còn thiếu chút nữa đụng vào hàm răng của tôi đây."

Đèn flash vừa chợt lóe, hai người đồng thời ghé mắt nhìn, nhiếp ảnh gia đang đắp lên ống kính đáp: “Kiểu dáng vừa rồi khá vô cùng, hôm nay chỉ tới đây thôi, mọi người cực khổ rồi!”

Tạo dáng cái gì? Rõ ràng là chính là đá kích nhau không thành a!

"Tốt lắm, nữ thần Athena xinh đẹp của ta, chiến tranh của chúng ta có phải hay không nên kết thúc tại đây thôi?" Tạ Từ Hiên cười nói: "Tôi thừa nhận trước đối với cô có điều mạo phạm, nhưng thật ra từ trước đến nay tôi đối với cô đều rất là khâm phục."

"Ngừng" Tần Linh vòng hoa trên đầu gờ xuống: "Tôi cũng nghĩ mình sẽ không chấp nhận một lời xin lỗi không có thành ý."

Thật ra thì không phải là không tiếp nhận lời xin lỗi không có thành ý mà chính là không chấp nhận lời xin lỗi của Tạ Từ Hiên. Người này lại còn dám lợi dụng cơ hội mà chiếm tiện nghi của cô. Có chết cũng không tha!

Chị Vương vừa đúng lúc đi tới: "Tần tiểu thư, cảm tạ ngày hôm nay em đã hỗ trợ một tay, một lát chị sẽ tự mình lái xe đưa em trở về."

"Không cần." Tạ Tử Hiên cắt ngang thay Tần Linh trả lời: "Để tôi đưa cô ấy về."

Tần Linh quẩn rũ mà nhìn hần: "Tạ Tam Thiếu nhiệt tình như thế tôi đây quả thật không nỡ nói lời từ chối, nhưng là để tránh những ký giả kia viết loạn thành scandal nhằm nhí thôi thì tôi vẫn là tự mình đi sẽ an toàn hơn."

Tạ Tử Hiên nhẹ nhàng thuyết phục: "Tôi nhớ được có người đã từng rất hứng thú với lý lịch của mình nha, thế nào, hiện tại đã không còn muốn biết rồi?"

Hần là cố ý dùng mỗi quẩn rũ dụ cô, chỉ là không nghĩ tới lần này cô căn bản không bị lừa nữa, mà kiều ngạo hất cằm xoay người rời đi, không quên để lại một câu: "Đối với kẻ thù đã bị bại, tôi không nghĩ mình có hứng thú lại đi nghiên cứu bất cứ chuyện gì về hần nữa. Sorry."

"Nha đầu này hôm nay thế nào lại kiều ngạo đến như vậy?" Chị Vương nhìn bóng lưng Tần Linh đang dần khuất bóng không khỏi cau chặt chân mày.

"Chị không cảm thấy rất tốt sao? Tạ Tử Hiên cười nói: "Tôi lại cảm thấy thật đáng yêu. Đối với chuyện mình đã quyết định nàng có thể không để tâm đến bất cứ chuyện gì mà cố đi truy đuổi, cho dù gặp phải khó khăn cũng nhất quyết không dừng lại. Hiện tại thành công, đem những ủy khuất đã chịu qua trước kia trả lại, cũng rất dễ hiểu mà."

Chị Vương kỳ quái quay sang nhìn hần: "Thì ra cậu có lòng độ lượng lớn đến như vậy?"

Lông mi hần thoáng nhú lại rồi giãn ra, bên môi khẽ cười cười, rồi cũng đi ra khỏi phòng hóa trang.

Tần Linh mới vừa ra cửa công ty quảng cáo, liền bắt gặp Tạ Tử Hiên cũng đi theo ra ngoài: "Tần Linh, hiện tại có rảnh không? Cùng nhau uống ly cà phê, thế nào?"

Cô quay đầu lại nhìn hần: "Khuya lắm rồi, tôi muốn về nhà ăn cơm tối."

"Luôn là về mặt từ chối người từ ngoài ngàn dặm, chẳng lẽ đây mới là đáng về đích thực của cô sao?" Hần khẽ cười vờn tay, tự nhiên giúp nàng đem sợi tóc rối loạn trên má vén lại sau tai, lại giống như vẫn còn đắm chìm trong tâm tư của buổi chụp hình ban nãy mà nhẹ nói: "Nên nhớ nếu muốn làm một cô gái đáng yêu, làm nũng là có thể, nhưng cũng đừng nên quá mức tùy hứng."

Tầm mắt chợt lóe lên, Tần Linh nhìn ánh mắt của hần phút chốc trở nên phức tạp, vừa muốn mở miệng nói lên câu, bỗng nhiên cảm nhận được bên cạnh có ánh sáng chợt lóe. "Có người chụp ảnh?" Theo bản năng cô liền nghĩ gặp phải đám chó săn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 5.2

Edit: Copy

Beta: thuonglu

Tạ Tử Hiên đưa mắt quét một vòng, nhưng lại không thấy người nào: "Có lẽ không có ai đâu."

Cô liếc hần một cái: "Nếu hành động vừa rồi của anh bị nhìn thấy, xem anh còn cười được không?"

"Chuyện gì mà không cười nổi chứ? Mỗi một động tác của tôi đều vô cùng quẩn rũ." Da mặt của hần quả nhiên không phải dày bình thường, mà là cực dày.

"Đàn ông các người ..." Cô cắn cắn môi, sự giận dữ ác liệt trong mắt không hiểu vì sao phai nhạt rất nhiều: "Các anh làm việc mới thật là tùy hứng, chưa bao giờ quan tâm tới cảm nhận của chúng tôi, muốn làm cái gì liền làm cái đó. Khi vui vẻ thì dịu dàng, ngon ngọt dỗ dành chúng tôi, lúc mất hứng thì liền ném chúng tôi qua một bên. Vậy tại sao phụ nữ lại phải đứng một chỗ chờ đợi được đàn ông quan tâm? Lẽ nào chúng tôi không thể sống cho mình sao?"

Nhìn cô kích động, Tạ Tử Hiên liền thu lại nụ cười, "Những câu này, là em rút ra được từ mấy tên đàn ông?"

Tần Linh điều chỉnh lại hơi thở, quả quyết nói, "Đúng vậy."

Từ trước tới giờ trong chuyện tình cảm cô luôn thất bại, cũng đã quen biết vô số bạn trai, người ta không coi trọng vẻ đẹp của cô, mà chính là gia thế, sau đó lại dần dần không còn hứng thú với cô, đòi chia tay, đùa bỡn cô như đồ chơi vậy. Không hề có một chút áy náy gì khi làm tổn thương lòng tự trọng của cô, khiến Tần Linh mất đi sự tự tin, chỉ có thể lấy ăn uống để giải sầu, hậu quả là cơ thể béo tròn mập ú, càng khiến cho đàn ông chán ngán cô.

Hiện tại cô không còn ảo tưởng và tin tưởng gì vào tình yêu nữa, thấy đàn ông như gặp kẻ thù, nhất là những người đàn ông miệng lưỡi lợi hại như Tạ Tử

Hiên.

"Được rồi, tôi đã giúp anh chụp hình quảng cáo, giờ thì xin nhường đường, tôi còn phải về nhà." Cô không muốn tiếp tục dây dưa với hắn, giằng co như vậy hơn ba tháng, cô mệt mỏi rồi, hiện tại chỉ muốn nghỉ ngơi.

"Tôi lái xe đưa em về." Tạ Tử Hiên kiên trì muốn đưa Tần Linh về. Nhìn cô gái này mệt mỏi rồi khiến tim hắn hơi thất lại, rất muốn ôm cô, an ủi và khuyến khích cô, nhưng hắn biết, nếu hắn thực sự làm vậy, nhất định sẽ phải đón nhận một cái tát vang dội.

Nhưng là, cô lại kiên quyết cự tuyệt yêu cầu của hắn: "Tự tôi bắt tắc xi là được rồi, mỹ nam vạn người mê như anh còn nhiều chuyện chưa giải quyết, mau trở lại làm việc của anh đi."

Tần Linh đi về phía ven đường, Tạ Tử Hiên vẫn chăm chú nhìn bóng lưng cô, cho tới khi cô và tắc xi biến mất khỏi tầm mắt, mới xoay người rời đi.

Hắn không chú ý tới chiếc xe màu đen đang đỗ tại ven đường. Cửa sổ xe đóng chặt, nhưng sau rèm cửa lại có một chiếc máy chụp ảnh đang hoạt động, trong màn ảnh chính là hình ảnh Tạ Tử Hiên. Màn ảnh đen kịt như động không đáy, tản ra sự quỷ dị.

"Cuộc chiến giữa Apollo và Chiến thần Athena", hàng loạt tấm hình quảng cáo được phát ra và rất được hoan nghênh, Tạ Tử Hiên là minh tinh nên hiệu ứng thế này không cần phải nói, khiến fans chú ý nhất chính là cô người mẫu vô danh chụp cùng với Tạ Tử Hiên, tất cả mọi người đều chưa từng thấy qua cô gái này.

Nghe đồn là cô được công ty quảng cáo vớt vát mời tới từ Hồng Kông, cũng có người nói cô là người Malaysia, lại còn có tin đồn cô là một vị tiểu thư danh giá ở Mi... Các phóng viên để thám thính tin tức đều tới công ty quảng cáo tìm hiểu lai lịch cô người mẫu này, nhưng trên dưới công ty quảng cáo hoàn toàn ngậm miệng, hành vi này càng khiến cho người người mất ăn mất ngủ (hóng tin).

Áp-phích dán lên đường không đến ba ngày đã bị các fans nhiệt tình lén đem về nhà cắt kỹ. Một vài người thay mặt công ty nói rằng do lượng tiêu thụ mỹ phẩm đường da tăng vọt, tổng giám đốc vài lần gọi điện tới công ty quảng cáo cảm ơn và khen ngợi, lại chủ động muốn kí hợp đồng với Tạ Tử Hiên và Tần Linh.

Cô gái mạnh mẽ và anh chàng đẹp trai kết hợp lại thu hoạch được đại thành công.

Có điều, hai vị đương sự rốt cuộc ở nơi nào? Bên ngoài hỗn loạn hết rồi, ai cũng nháo loạn cả lên, tình thế này, không chỉ có cô người mẫu vô danh chẳng biết tung tích, Tạ Tử Hiên cũng không có thể hiện thái độ gì.

Tất cả mọi người đang ngăng đầu chờ đợi tin tức mới.

"Đại minh tinh, còn đang ngủ sao?" Tần Tường vỗ chần, kéo Tần Linh ta, ném cho cô đồng tạp chí: "Xem em bây giờ thật lợi hại."

Tần Linh híp mắt nhìn mấy thứ kia: "Thì sao? Em còn đang muốn ngủ."

"Bây giờ là ngủ quan trọng, hay là công việc quan trọng?"

"Ngủ." Tần Linh mơ hồ nói: "Mấy tháng nay em chưa có giấc ngủ ngon nào, chớ làm phiền em."

"Em thật là, không biết là thông minh hay là ngu ngốc nữa." Tần Tường hét vào tai cô: "Nhanh đứng dậy! Ba mẹ có chuyện hỏi em!"

Tần Linh cơ hồ là nhảy khỏi giường, bịt hai lỗ tai lớn tiếng oán than: "Chị, định mưu hại tính mạng em sao? Suýt nữa thì điếc tai!"

Không quá nửa giờ sau, trước mặt cha mẹ Tần Linh tuyệt không dám lớn tiếng như vậy nữa.

Hai ông bà ngồi đối diện với cô, thật lâu không nói gì.

"Mẹ. . ." Tần Linh lo lắng, nhất định có liên quan đến chuyện quảng cáo. Cô là nhị tiểu thư của Tần gia mà lại đi chụp hình quảng cáo, sẽ ảnh hưởng không tốt đến công ty của ba mẹ, bây giờ cô ngồi tự kiểm điểm lại mình, tất nhiên cha mẹ sẽ khiển trách cô, cô chờ nghe đi.

Đợi khá lâu, mới nghe được tiếng thở dài của mẹ, "Tiểu Linh, con định ở nhà ăn không tới khi nào?"

"Hả?" Cô ngăng đầu mở to mắt.

Ba Tần nghiêm túc nói: "Tiểu Linh, con tuổi không còn nhỏ, tốt nghiệp đại học đã nhiều năm nay nhưng không chịu kiếm việc làm. Kêu con vào Tần thị làm thì con nói con không đủ năng lực, bảo con ra ngoài tìm việc, con lại nói con không biết quan hệ làm ăn. Trước đây nhìn con tuổi nhỏ, nên không so đo, trong nhà cũng không cần con phải kiếm tiền. Thế nhưng hết năm này qua năm khác con vẫn ở nhà ỷ lại vào cha mẹ, việc này thực sự không tốt cho con."

Đúng vậy, "Mẹ Tần tiếp lời: "Mấy ngày hôm trước con nhận quảng cáo cho công ty mỹ phẩm, mẹ và cha con thấy rất được, như vậy không tệ lắm, nếu như đây là công việc mới của con thì ba mẹ không có ý kiến gì (ý là đồng ý cho chị đóng quảng cáo)."

"Cái gì?" Tần Linh quả thật không thể tin được lỗ tai mình: "Hai người không phản đối việc con xuất đầu lộ diện sao?"

(*)Xuất đầu lộ diện: xưa chỉ việc người phụ nữ xuất hiện trước đám đông là việc làm mất thể diện, nay dùng để chỉ một người nào đó chịu lộ diện, nhưng mang ý mỉa mai.

"Nói về việc xuất đầu lộ diện, chị con ở bên ngoài lạnh ịch gang sơn (bài trừ đất nước hả?), con thấy chúng ta có nói gì nó không?" Ba Tần thẳng thắn nói ra suy nghĩ: "Cha không muốn con ở nhà làm người vô tích sự, con đã 24 tuổi, chỉ ít hơn Tần Tường 2 tuổi mà thôi, chẳng lẽ cha mẹ cứ phải nuôi con tới lúc lấy chồng sao? Mỗi ngày con đều trốn trong nhà, làm sao có người đàn ông nào muốn cưới con?"

Vậy là, Tần Linh bị ba mẹ dạy dỗ hết một buổi sáng, nào là cô không có chí lớn, nào là không biết tiến thủ, khiến cho ba mẹ phải lo lắng, nào là bất hiếu... Dù sao nói xong rồi khiến Tần Linh đau đầu nhức óc, thiếu chút nữa còn bị ba mẹ bắt viết huyết thư nhận lỗi. (đoạn này ko hiểu lắm).

Cuối cùng cô còn phải bảo đảm nội trong bảy ngày tìm được công việc, hơn nữa trong vòng một năm tìm được đối tượng để kết hôn, không khiến cho ba mẹ phiền lòng.

Trong đầu toàn là những lời giáo huấn của ba mẹ, bước đi của cô trở nên nặng nề, mệt mỏi trở về phòng, Tần Tường như âm hồn không tan bỗng dưng xuất hiện.

"Thế nào? Chị đã nói ba mẹ nhịn em lâu lắm rồi, nếu em không cố gắng tự lập, sớm muộn gì cũng sẽ bị đuổi ra khỏi nhà."

"Nếu họ thực sự làm như vậy thì quá tuyệt tình." Tần Linh ngã xuống giường, ngửa mặt lên trời thở dài, "Như vậy cũng tốt, em cũng không nghĩ muốn nghỉ ngơi."

"Em cũng nên tìm công việc." Tần Tường cười đến lạ: "Vừa có người gọi điện cho chị, hỏi chuyện của em, em đoán xem là ai?"

"Ai?" Trái tim Tần Linh nhảy dựng lên, đập thình thịch, trong đầu thoáng qua một khuôn mặt tươi cười khiến cho cô cắn ăng nghiến lợi.

"Là chị Vương."

"Chị Vương?" Cô có điểm không rõ, trong lúc nhất thời không có phản ứng gì. "Chị Vương là người nào?"

"Người đại diện của Tạ Từ Hiên đó."

"A, thì ra là chị ấy." Trong lòng Tần Linh có chút thất vọng, thần thái có chút ừ ừ: "Chị ấy nói cái gì?"

"Cô ta nói trước đây có chút chuyện hiểu lầm, mong em bỏ qua, ngoài ra nói rất coi trọng em, không biết em có đồng ý ký hợp đồng với công ty của cô ấy không?"

"Ký hợp đồng?"

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 5.3

Edit: Tiêu tương

Beta: thươnglư

"Đúng vậy." Quan hệ Tần Tường và chị Vương khá là quen thuộc: "Mới đầu nhìn tên tuổi chị ấy rất lớn, lại là người hay cau có, nhưng thật ra ai tiếp xúc lâu với chị ấy liền sẽ nhận ra, chị ấy chỉ là tương đối thẳng thắn, nhưng vẫn là một người rất tốt. Hơn nữa chị rất biết cách nâng đỡ người mới, những minh tinh mà chị ấy bồi dưỡng ra không được đến mười thì cũng có bảy, tám người thành sao rồi, chị ấy là một người rất có kinh nghiệm."

Tần Linh phỏng má, nói: "Thế thì thế nào? Giọng điệu này của chị là sao đây, muốn đề cho chị ta bồi dưỡng em?"

"Chị chỉ là giúp em vạch ra kế hoạch trong tương lai mà thôi." Tần Tường mở ra tay, nói tiếp: "Em hoàn toàn có thể không nghe theo chị, chỉ có điều, cơ hội lúc này đang rất là tốt, hình tượng của em xuất hiện trong quảng cáo lần này rất đặc sắc, nếu như có thể rèn sắt lúc còn nóng mà tuyên truyền nhiều một chút, có lẽ sẽ nhanh chóng trở thành một siêu cấp minh tinh." Cô khe khẽ hỏi: "Chẳng lẽ em không muốn bước lên sân khấu, chứng minh năng lực của mình cho mọi người thấy sao?"

Tần Linh cắn cắn môi: "Nhưng mà em nghe nói giới diễn viên, nghệ sĩ rất phức tạp. . . Hơn nữa con người em hết mơ mơ lại màng màng, kẻ địch lại luôn hơn bạn bè."

Tần Tường cười ha ha nói: "Đừng tìm lý do cho mình nữa, có bà chị đây bảo kê cho em, lại thêm anh rể em cùng với bối cảnh nhà chúng ta, thân phận của em tương lai nhất định sẽ rất tươi sáng không làm cho mọi người ngưỡng mộ thì thôi, còn ai dám ở đó bắt nạt em?"

Cuối cùng cô lại nhẹ nhàng ném qua một lý do mê người: "Nếu như em vẫn còn tiếp tục ở nhà, chỉ sợ kế hoạch giảm cân của em mới hoàn thành được mấy tháng sẽ lại phải thực hiện một lần nữa. Em ở nhà chỉ biết hết ăn lại ngủ, nếu như làm nghệ sĩ, trước đài sau đài đều có người nhìn em chăm chăm, đồ ăn thức uống được kiểm soát nghiêm ngặt, đáng người ma quỷ hiện tại của em sẽ không cần phải lo lắng bị biến dạng nữa."

Mắt Tần Linh càng ngày càng sáng, cô nhảy dựng lên: "Được, vậy em ký!"

~~~~~

Tạ Thiên Ngao xoay xoay cây bút ký tên trong tay, lẳng lặng nhìn Tạ Tử Hiên ở phía đối diện, trên bàn đều là những tấm poster đề "Cuộc chiến của Apollon và Chiến thần Athena".

"Em giải thích chuyện này như thế nào đây?" Tạ Thiên Ngao hỏi, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ.

"Đây là công việc của em." Tạ Tử Hiên cười một tiếng, nói: "Em chẳng lẽ chỉ bởi vì mấy câu uy hiếp của bọn lão già Hắc Vũ kia liền trốn đi không gặp người nữa sao?"

"Anh đã từng nói sẽ sắp xếp cho em đến công ty làm việc, em không cần tiếp tục xuất hiện dưới tầm mắt của công chúng nữa."

Tạ Tử Hiên cười cười: "Em không có hứng thú với việc kinh doanh, cũng không phải vì phần tài liệu kia, trời sinh em đã thích cảm giác được mọi người vây quanh, hơn nữa nếu em là người đi chuyển này, sẽ trung thành đúng đắn với một chuyện này, biểu diễn nghệ thuật càng như là một phần của của sinh hoạt, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy?"

"Tử Hiên!" Tạ Thiên Ngao nặng nề vỗ bàn, cây bút ký tên cầm ở trong tay cũng bị bẻ gãy thành hai đoạn, nói: "Cậu muốn để cho ba mẹ vì cậu mà lo lắng tới khi nào nữa? Cậu có từng nghĩ đến, ngộ nhờ bang Hắc Vũ thật sự xuống tay hành động với cậu, ba mẹ sẽ càng thương tâm hay chưa?"

Tạ Tử Hiên bình tĩnh nói: "Nếu ngày đó thật sự đến, anh sẽ làm như thế nào?" Con người đen láy của anh sâu kín nhìn chăm chú vào Tạ Thiên Ngao: "Anh sẽ cứu em sao?" Trong con người đen láy vẫn chứa đựng ý cười như cũ.

Tạ Thiên Ngao thở dài: "Anh đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, nhưng tại sao em cứ nhất định phải khiến cho sự việc đến tình trạng không thể cứu vãn mới vừa lòng chứ? Bang Hắc Vũ mạnh như thế nào em cũng biết, cho dù là ta muốn dùng biện pháp hành động, cũng có thể là cục diện lưỡng bại câu thương (*)."

(*) Lưỡng bại câu thương: Đôi bên cùng chịu tổn hại.

Tạ Tử Hiên khẽ hút khí, rừ mí mắt xuống: "Xin lỗi anh, em chỉ là không muốn sống dưới bóng ma của bang Hắc Vũ nữa, nếu như không thể kiêu ngạo mà sống, em tình nguyện lựa chọn kiêu ngạo mà chết đi."

"Tử Hiên!" Tạ Thiên Ngao không nhịn được hét lớn: "Được rồi, chuyện này không cần nhắc lại nữa, anh sẽ nói chuyện cùng với người đại diện của em, thông báo gần nửa năm sẽ không tiếp tục sắp xếp quay phim, ghi âm cùng tất cả các hoạt động cho em nữa." Tạ Tử Hiên đột nhiên đứng lên, ngao nghễ nói: "Anh, em sẽ không chấp nhận sự sắp xếp của anh, cuộc sống của em tự em sẽ làm chủ, nếu như anh không an tâm, sợ em sẽ mang phiền toái không cần thiết đến cho nhà họ Tạ, vậy thì. . . . ." Anh khẽ cắn răng, lộ ra một nụ cười buồn: "Em có thể trở về Nhật Bản."

Tạ Thiên Ngao nhìn anh: "Em biết rõ ý của anh không phải là muốn đuổi cậu đi mà."

"Em dĩ nhiên biết, anh vẫn luôn rất thương em." Tạ Tử Hiên lấy ra một phong thư từ trong ngực: "Đây là vé vào cửa của buổi kí bán đĩa nhạc mới ra của em, hoan nghênh anh đến dự."

"Tử Hiên!" Tạ Thiên Ngao còn muốn nói điều gì, Tạ Tử Hiên đã rời đi mà không quay đầu lại.

Ngồi một mình ở trong phòng một lúc lâu, rót cuộc tay của Tạ Thiên Ngao chậm rãi cảm lấy điện thoại, bấm một chuỗi dãy số, anh có chút mệt mỏi nói: "Hàn Tuấn, tôi có việc cần anh giúp đỡ rồi."

~~~~~

Không biết có phải mỗi lần Tần Linh muốn tránh cái gì thì chắc chắn sẽ thấy cái đó hay không. Buổi chiều vốn muốn gặp chị Vương, kết quả là chị Vương lại phải giúp đỡ Tạ Tử Hiên đi kí bán đĩa nhạc mới ra. Trước khi đi, chị Vương suy nghĩ có chút kỳ lạ thế nào lại kéo cô cùng đi theo, nói là muốn để cho cô trước khi ký hợp đồng xuất hiện một chút trước giới truyền thông nhiều một chút, nhằm nâng cao lòng hiếu kỳ của mọi người.

Trong lòng Tần Linh hoang mang, liền gọi điện thoại cho Tần Tường, hỏi ý kiến của chị ấy, kết quả lại là Tần Tường càng khích lệ cô thêm, bản thân còn quyết định đi tới đây động viên giúp cô, khiến cô không đi cũng không được.

Trên đường đi đến nơi kí bán, Tần Linh và Tạ Tử Hiên đều ngồi chung với nhau trên một chiếc xe, ngay từ đầu cô vốn không muốn nói chuyện nhiều với anh ta, nhưng sau đó cô lại kỳ quái phát hiện hôm nay Tạ Tử Hiên hết sức trầm mặc, không chỉ lúc đầu khi nhìn thấy cô cũng chưa chào hỏi với cô, lên xe cũng chỉ một mình ngồi lẳng lẽ ở hàng sau xe, trong tay cầm một cái đồ đập chạy bằng điện.

Cô không nhịn được quay đầu lại nhìn, hỏi: "Trò chơi gì thế?"

"Russia rô." Mí mắt của anh cũng không nháy.

"Anh khăn trương sao?" Cô không biết mình như thế nào, chủ động nói chuyện với anh ta, lại còn chủ động tìm đề tài.

"Không khăn trương."

Hôm nay trông Tạ Từ Hiên rất là khó hiểu, thật sự rất khó hiểu, nói ít thật là không giống anh ta chút nào.

Xe mới vừa đến cổng đi vào đĩa nhạc, xuyên qua cửa sổ, Tần Linh nhìn thấy fans đứng chờ đầy ở bên ngoài, dọa cho cô sợ đến nỗi không dám xuống xe, liên tục xua tay: "Hay là thôi đi, trận chiến này tôi chưa chuẩn bị tâm lý, hơn nữa người mà bọn họ muốn thấy cũng không phải là tôi."

Một bàn tay thon dài sạch sẽ dừng ở trước mắt cô, cô quay mặt sang, thấy Tạ Từ Hiên cũng đang nhìn cô. "Tôi hi vọng một chút nữa cô có thể đứng ở bên cạnh tôi, được chứ?" Anh dùng giọng nói mềm mại nhàn nhạt một nói ra một câu, cộng thêm ánh mắt say lòng người kia, không ai có thể cự tuyệt được. Tần Linh không khỏi ngáy người nhìn, cũng không biết bản thân từ lúc nào thì đã đưa tay đến đặt vào trong lòng bàn tay của anh.

Tạ Từ Hiên dẫn theo cô cùng nhau xuống xe, lúc hai người cùng nhau xuất hiện làm cho các fans ở đây cùng nhau lớn tiếng hét chói tai. Bởi vì không có ai biết thân phận của Tần Linh, fans đều lấy cái tên "Athena" để gọi cô, mà bản thân Tần Linh một chút cũng không biết, cho nên khi cô nghe thấy khí thế gần như là dờn non lập biển hô hai cái tên "Romeo" và "Athena" này, còn ngây ngốc hỏi: "Tại sao họ lại kêu Athena?"

Tạ Từ Hiên cười nói: "Đó là họ đang bày tỏ sự nhiệt tình của họ đối với cô đó."

"Đối với tôi?" Cô hoàn toàn không nghĩ đến.

Khu vực ký bán đã sớm được bố trí tốt, Tạ Từ Hiên đi đến trên đài, bày tỏ lòng biết ơn đến tất cả fans, cùng người chủ trì cùng chen vào dòng người quây hồ đồ mà nói đùa, cuối cùng lại biểu diễn mấy ca khúc mới trong album.

Từ đầu đến cuối, Tần Linh chỉ đứng ở một bên góc bàn, ngẩng đầu lên nhìn anh, mà tầm mắt của anh không biết là cố ý hay là vô ý, thỉnh thoảng thường chuyển về phía cô, trán lộ ra nụ cười rục rịch, khiến hàn băng trong lòng cô dần dần tan ra từng chút từng chút một, dòng nước ấm trong lúc lơ đãng lúc này đã xâm chiếm tất cả nội tâm.

Hôm nay Tần Tường cùng đi với Tần Linh, cô lặng lẽ hỏi chị Vương: "Đối với kết quả cuối cùng của 'Cuộc chiến giữa Apollon và Chiến thần Athena' chị thấy thế nào?"

Ánh mắt chị Vương nhìn dáo về phía hai người đang hỗ trợ giúp đỡ lẫn nhau, giỏi nhìn thấu suy nghĩ của người khác, chị cười một tiếng: "Apollon và Athena đã bỏ trận chiến này rồi, chẳng lẽ cô không nhìn ra sao?"

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 6.1

"Cùng hợp tác làm một bộ phim, như thế nào?" Khuỷu tay Tạ Từ Hiên đặt trên bàn, bàn tay nâng cái cầm xinh đẹp của mình, trên môi vẫn mang nụ cười chiều bái như cũ.

"Anh xác định đối tượng anh vừa nói là tôi?" Tay Tần Linh khẽ đặt lên trán hấn: "Không sốt, sao lại bắt đầu nói hươu nói vượn rồi?"

Người này hôm nay thật là kỳ quái, đang êm đẹp không ở công ty cũng không ở nhà mình, sáng sớm chạy đến nhà cô tìm cô nói chuyện phiếm. Lúc nào quan hệ bọn họ tốt đến nước này? Khiến hấn một ngày không thấy như cách ba thu ?

"Sao hôm nay Superstar rảnh vậy? Tôi nghe chị Vương nói anh muốn xin nghỉ?" Nếu là muốn nghỉ, đương nhiên không có khả năng trở lại điện ảnh. Rốt cuộc là Tạ Từ Hiên lừa chị Vương, hay là chị Vương lừa cô? Không đúng, nàng chỉ là người mới một phần giá trị lợi dụng cũng không có, có cái gì có thể lừa hay sao?

"Chỗ tôi có kịch bản tốt, có thể nói giống như được tạo ra dành cho chúng ta." Không biết hấn biến ra một tập quyền lớn từ nơi nào, đưa cho nàng. "Muốn xem trước một chút hay không? Tôi cam đoan cô liếc mắt nhìn thử sẽ thích câu chuyện này."

"Tôi không có hứng thú." Từ chụp hình quảng cáo thẳng cáp đến điện ảnh, coi như cô là người nổi tiếng, cũng sẽ không lợi dụng Tạ Từ Hiên lần nữa.

"Tất cả mọi người nói tổ hợp chúng ta mới mẻ lại có cá tính, tôi rất ngạc nhiên, điện ảnh có thể quẹt ra cái dạng tia lửa gì?" Nét mặt hấn biểu lộ khi nói chuyện giống như thật sự rất chân thành.

"Tia lửa?" Cô nhần nhần mũi.

Là tia lửa đầu tranh! Tuy hai ngày này không cảm thù Tạ Tử Hiền như trước, nhưng làm được việc mỗi ngày ở chung với hắn lại còn nhìn nhau không bài xích thật sự rất khó, cô không dám cam đoan với tính tình của mình sẽ làm ra chuyện gì.

"Cô vì không thích tôi mà không muốn cùng tôi hợp tác, hay vì sợ lại phát sinh chiến đấu với tôi cho nên không muốn cùng tôi hợp tác?"

"Có khác nhau sao?" Tần Linh hỏi lại, "Dù sao tôi cũng không nên đảm nhiệm bất cứ cái gì cùng anh."

Lần trước chụp hình quảng cáo hai cô bị cướp đi một nụ hôn, ông trời ơi, nụ hôn kia ý nghĩa trọng đại đến cỡ nào, Tạ Tử Hiền làm sao biết chứ? Được rồi, chụp tám ảnh mất một nụ hôn, nếu lại làm chung, còn chưa biết sẽ làm ra hậu quả như thế nào. Cô nhất quyết không muốn!

"Nói thẳng với cô, " Tạ Tử Hiền lại tới gần cô một chút, "Thật ra lần này là chị Tần để tôi tới tìm cô thương lượng, bởi vì chị ấy có một người bạn năm nay muốn phát một bộ phim, chiếu trước lễ Giáng Sinh. Nghe nói vì bộ phim này, cả nhà cô đều dốc sức ra trận, chị ấy hy vọng cũng có thể từ đó giúp cô mở ra cánh cửa sự nghiệp lớn."

"Chị tôi?" Tần Linh hình như mơ hồ nhớ vài ngày trước lúc gia đình ngồi trên bàn cơm, chị nói cái gì về chuyện phim ảnh nhưng sao chị không tự mình nói cho cô?

"Như thế nào đây? Tiểu Linh, không chỉ là giúp chị Tần bận bịu, tôi chờ câu trả lời của cô." Hắn như là cố ý trêu chọc, ngón tay nhẹ nhàng ma sát sau cổ, khiến cho toàn thân cô run lên giống như điện giật.

"Này, đừng động tay động chân." Cô xoay người né tránh ngón tay đáng ghét của hắn

"Cô định tỏ ra giận dữ tôi đến khi nào đây?" Đôi mắt Tạ Tử Hiền vụt sáng ẩn nấp chiều tỏ, vờ ấy này nói, "Tôi đã xin lỗi rồi, vì sao cô không chịu cho tôi cơ hội hỏi cái để thay đổi chứ? Ngay cả Tony bây giờ cô cũng có thể cười cười nói nói với cậu ta rồi. Thế mà vẫn trung cho tôi khuôn mặt lạnh lùng"

Vài ngày trước Tạ Tử Hiền cuối cùng từ Tony biết được chân tướng "Sự kiện nói chuyện trong Toilet", hô to bản thân oan ức. Hóa ra Tần Linh sợ đi chán ghét hắn đến tận xương, chỉ bởi vì một câu nói vô tâm của Tony dẫn đến hiểu lầm

"Kỳ thật mỗi người đều có sở thích riêng, chắc chắn sẽ có một ít người là loại cô ưa thích, một số khác là cô không thích. Loại chuyện này không gì đáng trách chứ?" Tạ Tử Hiền cẩn thận nghe Tony thuật lại, cũng không có bất kỳ ngôn luận nào từ miệng hắn nói ra hăm hại Tần Linh, chỉ là đề cập qua hai loại con gái hắn không thích thôi, nha đầu kia thật sự là siêu nhạy cảm lại có ý muốn bảo vệ bản thân siêu cấp.

Tần Linh cắn móng tay, không trả lời.

Cửa bị người gõ một cái, đầu Tần Tường lộ ra phía sau cửa: "Nói xong chưa?"

"Sắp rồi." Tạ Tử Hiền vung tay, ý bảo Tần Tường đi trước.

Tần Tường tức giận nói: "Cô còn chưa làm minh tinh đâu, đừng học theo cái thói minh tinh đấy, chúng ta - một đoàn danh nhân giúp đỡ tác phẩm điện ảnh đầu tay của cô, cô còn muốn thế nào? Ở trong nhà làm kí sinh trùng mới có ý nghĩa?"

"Biết rồi, em nhận là được chứ gì?" Tần Linh chỉ sợ chị tìm ba mẹ, đến lúc đó cả nhà tiến hành "đạn đạo oanh tạc" với cô, cô thật sự ăn không tiêu.

Đội Tần Tường rời đi, Tạ Tử Hiền cười đến đặc biệt quý dị: "Có phải điều tôi muốn nói trước tên là mời chị giáo nhiều hơn?"

"Anh à --" Tần Linh hừ một tiếng, cặp môi đỏ mọng nhếch lên: "Rửa sạch sẽ cổ chuẩn bị sẵn sàng. Bỏ đại tiểu thư làm chuyện gì, nếu không đã không làm thì thôi, muốn làm thì nhất định phải đạt được tốt nhất!"

"Tôi vĩnh viễn giữ câu nói kia, " Hắn cười cười: "Nhiệt liệt chờ mong biểu hiện của cô." Một lần nữa đẩy kịch bản đến trước mặt cô: "Bây giờ có thể xem kịch bản rồi hả?"

"Là dạng kịch bản gì?" Tần Linh nói: "Ta không diễn đạt cảnh khốc sát máu." "

"Yên tâm, đây là phim cuối năm, cần chọc người xem vui vẻ, đương nhiên là muốn thoải mái, khôi hài."

Nhưng càng xem tiếp kịch bản cô càng cau mày: "Đôi nhân vật nam nữ chính thật không có tật xấu? Đầu bả đậu hả? Vừa thấy mặt đã cãi nhau, ngày qua ngày đều thế, còn muốn sống không?"

Tạ Tử Hiền buồn cười nói: "Cô cảm thấy người như vậy kỳ quái? Nhưng tôi nhớ hồi trước có người vừa thấy tôi liền lập tức trang bị võ trang đầy đủ, mỗi một câu đều giống như súng tiểu liên (một loại vũ khí tầm gần, còn có tên là Maschinenpistole nghĩa là súng ngắn tự động) bắn phá, làm tôi không tài nào chống đỡ."

Mặt Tần Linh đột nhiên đỏ lên, cái chày cái cối nói: "Ai bảo khi đó anh cũng đáp lại tôi! Tôi hận nhất người khác cãi lại ta, nếu đối phương không ngừng miệng, tôi cũng sẽ không dừng lại."

Hắn bày vẻ mặt đau khổ: "Cô có biết lúc ấy tôi cũng rất vất vả không? Tôi tốt xấu cũng là Tam thiếu của Tạ gia nhanh nhẹn phong độ, mỗi lần nhìn thấy cô đều muốn đầu đội mũ sắt, chuẩn bị một bụng từ chờ tiếp chiêu."

"Phi! Đó là anh tự tìm, anh cúi đầu giả vờ không thấy tôi không được sao? Làm chi còn đến đó?"

"Tôi tò mò."

"Tò mò cái gì?"

"Tò mò sao cô lại có oán khí như vậy mà không nói phát tiết hết được?"

"Chẳng lẽ mỗi lần đều là anh cố ý bày bẫy, dụ tôi và anh cãi nhau?"

"Tôi nào có da mặt dày như vậy, tùy ý để cô khi dễ tôi còn cảm thấy vui vẻ?"

"Vậy. . ." Rốt cuộc cô dừng lại, cắn môi dưới. Muốn hỏi cái gì nhỉ? Muốn hỏi hấn một chút, mỗi lần hết âm ỉ đến ầu ẩu, trong lòng hấn thế nào? Vì sao lúc gặp lại trong mắt hấn không phải chán ghét, mà là thân thiết vui vẻ?

"Như vậy, cô tiếp nhận kịch bản này sao?" Tạ Từ Hiên hỏi.

Nàng làm bầm đũa giỡn nói: "Nội dung cốt truyện thì có thể..., nhưng mà có chỗ hơi hạn chế có thể không diễn hay không?"

"Chỗ hạn chế?" Hấn không hiểu, "Bộ phim này rất sạch sẽ, cũng không để cô lộ cái gì."

Cô mở kịch bản ra, chỉ vào một chỗ trong đó cho hấn xem."Chính là chỗ này, tôi nghĩ muốn xin diễn viên đóng thay."

Tạ Từ Hiên híp mắt nhìn kịch bản, thiếu chút nữa bật cười, thì ra chỗ đó có một câu rất ngắn mà nói -- nam nhân vật nữ chính ôm nhau, kiss.

"Kiss rất khó với cô à?" Hấn nhớ Tàn Tường đã từng nói Tàn Linh kết giao rất nhiều bạn trai, nhưng vì sao lần trước lúc chụp ảnh hấn hôn trộm một cô, cảm giác cô như là bé thỏ con không hề có kinh nghiệm bị kinh động?

Mặt Tàn Linh đỏ lên, mắt đảo qua chỗ khác, nhìn chăm chăm vào một bản tạp chí trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chương 6.2

Edit: maudon0908

Beta: thuonglu

Nhất thời Tạ Từ Hiên nổi lên ý định trêu đùa, bỗng nhiên rất muốn đùa giỡn cô. Ngón tay ôm lấy mặt cô, thấp giọng nói: "Có muốn tôi dạy cho em không? Hoặc là, chúng ta tập diễn một chút?"

Đôi mắt cô mở lớn, con ngươi ở giữa đen trắng rõ ràng hàm chứa sự giật mình, đôi môi đỏ thắm dường như có điều chờ đợi, gương mặt hồng nhuận như đang ngủ say, tuy cô không có thân hình mảnh mai, cô vẫn là một cô gái xinh đẹp đáng yêu.

Tạ Từ Hiên nhẹ nhàng hôn lên, đôi môi kia vẫn giống như khi hôn lần đầu tiên mát lạnh rung động. Những trúc trắc của cô rất rõ ràng, cả hai lần cô đều không nhắm mắt lại, ngơ ngác nhìn anh 'xâm phạm'.

"Bé con ngoan, nhắm mắt lại." Thanh âm của anh giống như là thôi miên, ngón tay cái ở trên mắt của cô, "Tiếp theo anh muốn dạy em một nụ hôn chân chính, em nhất định phải để tâm học."

Mang theo một chút ý cười xấu xa, anh dùng đầu lưỡi đẩy hàm răng của cô ra, lửa nóng xâm nhập vào người cô giữ vững trận địa. Cô quá sợ hãi, hai tay nghĩ muốn đẩy anh ra, nhưng anh thu tay đặt trên mắt cô về, cầm chặt hai tay của cô, tiếp tục tùy ý ngấm chiếm đoạt ý thức của cô.

Khi anh xâm lược vốn bản tay của cô nắm chặt thành quyền liên từ từ buông ra, từ từ rũ xuống, cuối cùng theo bản năng vòng lên cổ anh, tâm đã chìm vào, cùng anh hôn hòa vào một thể.

Thật sự là mất mặt! Tàn Linh nghĩ đến chính mình lại bị Tạ Từ Hiên thành công hôn trộm, đối với bản thân thống hận không thôi.

Tại sao có thể như vậy? Cho dù hiện tại cô chẳng phải chán ghét Tạ Từ Hiên, cũng không hấn là cho anh tùy ý hôn mình à! Thật là không thể tha thứ, nụ hôn nồng nhiệt của anh rơi xuống, đầu óc cô cứ trống rỗng, thần trí rối loạn ở cùng một chỗ ôm anh, thế cho nên bị một chị gái đẩy cửa vào 'bắt kẻ thông dâm' tại trận, dưới tình huống này có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Đây đều là do cái tên xú tiểu tử Tạ Tử Hiên thiết lập cạm bẫy, dụ dỗ cô nhảy xuống. Cô thế nào để anh đạt được dễ dàng như vậy? Cô càng nghĩ càng hận, càng nghĩ càng giận, vốn là mỗi ngày chín giờ cô lên giường ngủ, hôm nay lại giường mất nhìn lên trần nhà, chịu đựng đến mười hai giờ cũng không có một chút buồn ngủ.

Người đàn ông lỗ mãng như vậy, sắp tới thế nào lại cùng cộng sự với anh? Thời điểm đóng phim bị anh chiếm bao nhiêu tiện nghi?

Không được! Nói cái gì cô cũng không thể cùng Tạ Tử Hiên hợp tác thực hiện bộ phim này.

Đột nhiên di động vang lên, cô tức giận bắt máy, lớn tiếng hỏi: "Ai vậy? Quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác là không có đạo đức!"

"Rõ ràng em còn chưa ngủ." Tiếng cười xấu xa ở đầu điện thoại bên kia truyền đến. "Xem ra tôi gọi thật là đúng lúc."

"Tạ Tử Hiên, anh. . ." Cô vừa nghe được giọng nói của anh, thì có nhiều lời không thể nói ra miệng, không nghĩ tới anh lại dùng thanh âm dịu dàng nói. . .

"Tôi cũng không ngủ được, khuôn mặt của em vẫn hiện ra trước mắt, lăn qua lộn lại nhiều giờ, gương mặt em cứ quanh quẩn trước mắt tôi, cho nên tôi chỉ có thể gọi điện thoại cho em"

Lòng của cô mềm nhũn nóng lên, nhưng miệng cô cứng rắn nói: "Cái gì mà gương mặt của tôi quanh quẩn trước mắt anh? Anh thăm mền tôi à?"

Vốn tưởng rằng kiểu người nói lời giễu cợt như anh, nhất định anh sẽ lập tức phủ nhận, không nghĩ tới anh ở bên kia lại thờ ra một hơi thật dài, "Haizz, đúng vậy a, tôi nghĩ, có khả năng này!"

Đổi lại cả người cô ngây ngẩn. "Anh nói cái gì? Có khả năng gì?" Đầu óc của cô giống như cứng lại rồi.

"Thích em." Anh cúi đầu cười, "Có tin hay không là tùy em, chẳng qua tôi gọi điện đến chính là muốn nói cho em biết một câu. . . Tiểu Linh, anh thích em."

Trong nháy mắt toàn bộ máu dồn lên đỉnh đầu, toàn bộ thế giới sáng tối đều hiện ra trước mắt càng không ngừng chớp tắt, đầu óc giống như hoàn toàn đình chỉ công tác, căn bản không thể phân tích ra hàm nghĩa phía sau những lời này là ý gì.

Anh thích em. Anh thích em, thích em.

Chính là bốn chữ(*) này, giống như cánh hoa lá tả vờn bay đầy trời, rơi đầy trên người cô, cô bị choáng váng xoay tròn trong bức họa biển hoa hư ảo ở đây, sau một lúc lâu vẫn chưa tỉnh lại.

(*) Trong tiếng hoa: "Anh thích em (Wo xihuan ni)" có 4 chữ, còn tiếng việt có 3 chữ, nên mình giữ nguyên bản gốc của truyện nhé.

"Tiểu Linh, em đang nghe sao?"

Rất lâu không nghe được âm thanh của cô, Tạ Tử Hiên không nhịn được lại lên tiếng lần nữa.

"Tôi, tôi đây." Rốt cuộc cô cũng nghe được âm thanh của mình, mang theo một chút nghi ngờ, mang theo một chút hoang mang, nhưng cũng mang theo một chút mừng thầm, cô run run khẽ hỏi: "Anh không phải là đang đọc thuộc lời thoại chứ?"

"Đồ ngốc." Anh cười nói: "Ngày mai anh đi tìm em."

"Không, bây giờ anh qua đây. Hoặc là, bây giờ em đi tìm anh." Tất cả tế bào trên người Tần Linh đều nói với cô, đây có thể là giấc mộng, nếu muốn tỉnh lại, nhất định phải tìm được một phương pháp có thể giúp bản thân mình tỉnh lại, thế nhưng phương pháp này là gì?

"Được, anh đi tìm em." Anh nhẹ giọng nói: "Em ở trước cổng chính nhà em đợi anh."

Cúp điện thoại, qua 3 phút sau, Tần Linh mới từ từ khôi phục ý thức. Vừa rồi cô vừa nghe điện thoại, là Tạ Tử Hiên gọi tới, mà rõ ràng anh nói với cô, anh thích cô?

Thật sự? Tại sao? Làm sao có thể?

Cô lại ngơ ngác ngồi thêm mấy phút đồng hồ, sau đó gần như nhảy dựng lên trong chớp mắt, vọt tới tủ quần áo phía trước kéo cửa ra, một cái lại một cái lục tung chọn quần áo. Tìm 10 phút cô ăn mặc xong xuôi.

Nhìn đồng hồ trên tường, bây giờ Trời vừa rạng sáng. Trời vừa rạng sáng cô ăn mặc chỉnh tề chuẩn bị đi ra cửa, cô điên rồi? Cô muốn gặp người này mà cách đó không lâu cô đã nghiêng rỗng nghiêng lợi mắng người ta, cô muốn gặp người này là người mà cô nguyện rửa sạch hận thù. Vì sao hiện tại chỉ cần vừa nghĩ đến tên của người này, tim của cô sẽ đập mạnh liệt bình bịch bình bịch không ngừng? Nghĩ đến khuôn mặt người này, máu của cô đều gần như muốn đảo ngược phản chấn?

Chẳng lẽ vì câu nói kia. . . anh thích em?

Rốt cuộc bốn chữ này có bao nhiêu sức quyến rũ? Hoặc là nói, đến tận cùng cô bị ai cuốn hút? Bị bốn chữ kia? Bị người nói chuyện? Có lẽ còn bao gồm cả chính trái tim kia của cô?

Trái tim gần như vội vàng muốn xông ra khỏi lồng ngực, cũng tựa hồ chôn sâu một câu nói, ngay cả chính cô cũng không biết, cô cần có thời gian từ từ phát hiện, đi đào móc.

Hiện tại, tất cả tầm mắt của cô đang nhìn ra ngoài cửa sổ qua hai cánh cửa sắt, tất cả tâm tư đều hướng về nơi đó.

Cô muốn gặp anh!

Thấy một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi dừng lại ở trước cửa lớn, cô nhanh chóng chạy xuống lầu, vì không muốn đánh thức người nhà, cô tự mình mở cửa sắt ra, chạy về hướng bên cạnh xe.

Cửa kiếng im hơi lặng tiếng quay xuống, đồng thời người cô cũng xuất hiện ở nơi đó. Tầm mắt vừa mới quét nhìn lên, một bình xịt thuốc loại nhỏ từ cửa sổ xe phun ra, nhẹ nhàng bắn ra vài cái về phía cô, trước mắt cô tối sầm, ngã xuống đất ngất đi.

Từ cửa sau có hai người đàn ông mặc đồ đen, kéo Tần Linh lên xe, sau đó nhanh chóng vội vã đi.

"Cái gì? Tần Linh mất tích?"

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chương 6.3

Edit: thuonglu

Tạ Từ Hiên dừng xe trước cổng lớn Tần gia đợi rất lâu mà vẫn không nhìn thấy Tần Linh xuất hiện, nghĩ cô ngủ quên trong phòng liền gọi điện thoại, nhưng vẫn không có người nghe. Cuối cùng hần đành phải gọi điện thoại cho Tần Tường, nhờ chị ấy qua phòng xem Tần Linh thế nào rồi.

Không nghĩ rằng khi Tần Tường qua phòng của Tần Linh, thấy được đèn phòng của cô vẫn còn sáng, trên giường một đồng quần áo lộn lộn, nhưng lại không thấy người đâu cả. Tần Tường cũng không làm kinh động đến ba mẹ, chỉ nói cho Từ Hiên đang chờ đợi bên ngoài cửa nhà.

Từ Hiên vốn nghĩ rằng Tần Linh bởi vì nộ hôn lúc ban ngày cùng cuộc nói chuyện ban nãy nên trong lòng có vướng mắc không muốn gặp hần, lại không ngờ đến được, Tần Linh thế mà lại mất tích.

"Cô ấy không có để lại tờ giấy nào sao?"

"Không có." Tần Tường cũng rất là rõ tính khí của em gái mình: "Con bé ấy từ trước đến giờ chỉ cần nghĩ đến cái gì nghĩ, muốn làm cái gì đều phải làm cho bằng được."

"Cô ấy bình thường nếu ra ngoài vào buổi tối sẽ đi đến những nơi nào?"

"Trong nhà chị mọi người đều rất yêu ngủ, ít khi thức đêm." Khả năng này này từ đầu đã liền bị Tần Tường hủy bỏ.

Cô ấy sẽ đi nơi nào đây? Tạ Từ Hiên thật sự không nghĩ ra được lý do vì sao Tần Linh lại đột nhiên mất tích.

Lúc này, điện thoại lại vang lên, thấy được dãy số trên màn hình hần nheo mắt lại, đây là một cuộc gọi từ Nhật Bản.

Hần suy nghĩ chút lát rồi liền nghe điện thoại, đổi sang tiếng Nhật mà nói: "Này, có chuyện gì?" Không cần bất kỳ lời khách sáo hay hàn huyên nào, hần liền đi thẳng vào vấn đề: "Tôi không nghĩ còn có cái gì để nói chuyện cùng ông."

"Cái nha đầu đang trong tay ta là người người muốn." Âm thanh già nua uy nghiêm mà trầm thấp từ trong điện thoại truyền đến làm cho người nghe phải kinh sợ: "Nếu như người còn muốn thấy cô ta còn sống thì ta cho người hai mươi tư tiếng đồng hồ, ta ở đây chờ người."

Điện thoại đã tắt máy, Tạ Từ Hiên cũng không nói thêm câu gì.

"Làm sao vậy?" Tần Tường không có nghe được cuộc nói chuyện của đầu dây bên kia, nhưng mà thấy được vẻ mặt của hần khi vừa tiếp cuộc điện thoại này liền thay đổi.

Tạ Từ Hiên trầm mặc một lát rồi nâng tầm mắt lên: "Chị Tần, em cam đoan với chị nhất định sẽ đem Tiểu Linh bình an trở về, nhưng mà mấy ngày này cảm phiền chị tạm thời giữ bí mật với hai bác trong nhà, em không muốn làm cho bọn họ quá lo lắng."

"Đã xảy ra chuyện gì sao?" Tần Tường cảm thấy có điềm xấu ở đây.

"Em sẽ xử lý, xin hãy tin tưởng em."

Trên mặt của hắn chưa bao giờ xuất hiện qua vẻ mặt kiên quyết cùng uy nghiêm như vậy, loại khí thế này cho Tần Tường có cảm giác lạ lẫm, giống như chỉ trong chốc lát liền thay đổi thành một người khác. Ánh mặt trời, nhỏ bé và yếu ớt, hoạt bát, những từ ngữ này trong nháy mắt đều biến mất hết thảy.

Sau khi để Tần Tường vào nhà, Tạ Tử Hiên lập tức gọi điện thoại cho Tạ Thiên Ngao, mặc kệ đối phương có phải còn đang trong nửa mê nửa tỉnh, hắn nói thẳng: "Anh hai, Hắc Vũ gia đã cùng em tuyên chiến rồi, em cần sự trợ giúp của anh."

"Đã biết, anh đã nói qua với Hàn Tuấn, hắn đáp ứng sẽ toàn lực hỗ trợ." Âm thanh không mang chút cảm tình nào, nhưng lại có thể khiến cho Tạ Tử Hiên lập tức trầm ổn bình tĩnh trở lại.

"Tốt, em liền đi đến chỗ của anh."

Đột nhiên, Tử Hiên lơ mớ nhớ đến đoạn văn ngày hôm đó ——

Cuộc sống là cái gì? Chính là không biết. Chúng ta, thân là người bình thường, vĩnh viễn cũng không cách nào nắm giữ vận mệnh của mình, chỉ có thể chờ đợi vận mệnh đến chiếu cố.

Dỡ xuống bên ngoài được bao bọc tinh xảo, bỏ đi cái thân phận Tam thiếu vận người mê kia, cái thân thể như mê người này của hắn sắp phải bước chân vào mê trận, trần trụi mà đứng dưới ánh mặt trời, cùng chờ đợi vận mệnh lại một lần đến mà chiếu cố.

"Cái này là em kiên trì chấp nhận hậu quả khi xuất đầu lộ diện." Tạ Thiên Ngao lạnh lùng nói, thuốc lá nơi ngón giữa nhẹ nhàng đung đưa: "Hắc Vũ gia tạm thời chắc có lẽ sẽ không đụng đến cô bé kia, cái bọn họ muốn chính là câu trả lời của em, đã chuẩn bị như thế nào rồi?"

"Sáng mai em sẽ đi Nhật Bản." Tạ Tử Hiên khẳng định nói: "Sau đó sẽ trực tiếp gặp mặt đàm phán cùng lão già nhà Hắc Vũ."

"Đàm phán như thế nào? Trong lòng em có quyết định sao? Vạn nhất không thể đồng ý thì sao đây? Em là muốn hi sinh tính mạng của cô bé kia?"

"Không!" Tạ Tử Hiên có chút kích động. Hắn tuyệt đối sẽ không để cho Tần linh lại bị thương tổn một điểm nào!

Không có một người con gái nào giống như cô có thể tác động đến tâm tình của hắn như vậy. Cùng cô cãi nhau, cùng cô tranh đấu hơn thua, cùng cô đánh cuộc, cơ hồ đã trở thành những tình tiết trong sinh hoạt hằng ngày của hắn rồi cũng không cách nào quên đi được. Mỗi cái nhăn mày mỗi một nụ cười của cô, sự miễn cưỡng, cô dễ dàng bị tổn thương, sự kiên cường cùng cố chấp của cô, trong lúc vô hình đã chiếm hết lòng của hắn rồi.

Hắn tuyệt đối sẽ không để cho Tần linh lại bị thương tổn một điểm nào!

Tần Linh bị bịt mắt một lúc sau đã thanh tỉnh rồi, nhưng toàn thân lại bị trói cùng tầm mắt đã bị che khuất, cho nên cô biết dù mình phản kháng cũng vô ích, ban đầu cũng hoảng sợ nhưng thời gian dần qua cũng đã trấn định lại rồi, cô tỉnh táo mà phân tích hoàn cảnh của bản thân. Xung quanh vẫn một mực lắc lư, hiển nhiên là cô đang ở trong xe. Ngẫu nhiên có thể nghe được tiếng người đang nói chuyện, là nam nhân, lại nói tiếng Nhật? Có ba âm thanh khác nhau, nói cách khác bất cóc cô có ít nhất là ba người. Ở tình thế thế này, cô lại càng không thể tùy tiện phản kháng.

Xe không biết chạy được bao lâu, rốt cuộc cũng ngừng lại. Cô bị người vác qua bờ vai, cảm giác bị treo ngược vô cùng khó chịu, nhưng cô lại không muốn làm cho đối phương phát hiện mình đã tỉnh lại, chỉ đành âm thầm cắn răng nhịn xuống.

Cô cảm giác được mình được đưa đến một cái phòng, tiếp theo lại nghe thấy tiếng của nữ nhân, thanh âm nghe rất lạnh, giống như là đang hạ mệnh lệnh xuống, một giây sau cô được tháo bịt mắt xuống. Lúc thấy được ánh sáng, cô cũng quên mình muốn nhắm mắt lại để giả bộ hôn mê, cứ vậy giương mắt mà nhìn liền thấy được mấy người đứng ở trước mặt mình.

Tổng cộng có ba nam nhân mặc đồ đen, tất cả đều cao lớn khôi ngô, đeo kính râm, bộ dạng cùng mấy đại ca xã hội đen trên TV giống nhau. Đứng giữa ba người là nữ nhân kia, cũng là một thân đồ đen. Không biết là trời sinh, hay là bởi vì ngọn đèn, mà làn da của cô ta có điểm trong suốt, đôi tròng mắt kia giống như pha lê nhìn qua trong trẻo mà lạnh lùng, đẹp đến người thường khó ai sáng được.

"Tôi là Hắc Vũ rộng Quảng Mỹ." Mỹ nữ mở miệng phát ra tiếng Trung chuẩn, lại mang theo vài phần âm hưởng của dị quốc: "Tần tiểu thư, thật có lỗi đành phải để cô chịu ủy khuất vài ngày rồi."

"Người Nhật Bản?" Phản ứng đầu tiên của cô là, chị cùng anh rể có khả năng ở Nhật Bản trên phải người: "Anh rể tôi cùng các người có đụng chạm gì sao?"

"Tôi không biết anh rể của cô, chúng ta mời cô tới là vì những chuyện khác."

"Mời?" Tần Linh cười lạnh nói: "Sau khi hạ thuốc mê, trói tay buộc chân bắt cóc đem đến nơi đây, người Nhật Bản các người gọi thế này là mời sao? Đây chính là cái đạo đãi khách mà các người tự nhận là lễ nghi chi bang?"

"Tôi có thể giúp cô cởi trói, nhưng mà cô phải cam đoan không được chạy trốn." Đồng tử trong mắt của Hắc Vũ Quảng Mỹ tựa hồ có ánh sáng lưu động, mang theo sức quyến rũ khiếp người.

Tần Linh vẫn có điểm không rõ: "Các người bắt tôi không phải là vì tiền?"

Hắc Vũ Quảng Mỹ khoe miệng lộ vẻ trào phúng nhân nhật: "Hắc Vũ gia chúng tôi tuy rằng không phải là đại tài phiệt đứng số một số hai, nhưng cũng có đủ tài chính để mua mấy cái xí nghiệp của Tần thị."

"Vậy các người bắt cóc tôi để làm gì?" Cô càng nghe càng hồ đồ.

"Vì một người." Âm thanh lạnh lạnh tựa như là chán ghét vậy, làm cho cuộc nói chuyện dừng tại ở đây: "Đợi hán đến cô có thể rồi đi."

"Hán? Cô rút cuộc là muốn nói đến người nào?" Tần Linh lớn tiếng hô hào, lại chỉ có thể tro mắt nhìn bóng dáng của đối phương biến mất ở ngoài cửa.

Chán chường mà ngồi xuống dưới đất, đưa mắt nhìn bố trí bốn phía, đây là một gian phòng điển hình kiểu Nhật.

Cô hiện tại cũng không biết rõ mình đang ở nơi nào? Bố mẹ cùng chị đã được cô bị người bắt cóc sao? Còn có Tạ Từ Hiên, đêm đó hán không thấy được cô liệu có sót ruột không?

Trong phòng trống rỗng cũng chỉ có một mình cô, tai nạn đến đột nhiên, khó có thể đoán trước được tương lai thế nào, biến đổi lớn như vậy làm cho cô không cách nào thừa nhận được, liền co rúc ở một góc trong phòng, đem môi dưới cắn đến bật máu, một viên nước mắt vừa tròn vừa lớn lăn xuống, rơi trên mặt đất vỡ thành vô số mảnh.

Tạ Từ Hiên, anh đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 7.1

Edit: Tiểu Vy

Beta: thuonglu

Khi Tạ Từ Hiên xuống máy bay thì ở sân bay đã có một cô bé đang đợi.

"Anh Tạ, xin chào, tôi là Tokugawa Akiko (Đức Xuyên Minh Từ), trợ lý của Hàn Tuấn."

Cô bé nói tiếng Nhật, Tạ Từ Hiên rất lịch sự bắt tay đối phương, dùng tiếng Nhật trả lời: "Thật vui khi được cô giúp đỡ, đại danh nhà Tokugawa (Đức Xuyên) tôi đã sớm nghe qua."

Trong tam đại gia tộc tại Nhật Bản, thực lực nhà Hắc Vũ hùng hậu nhất, mà Tokugawa là gia tộc thâm niên nhất, ngay cả mộ phủ (cơ quan quân phiệt cầm đầu của Nhật trước thời Minh Trị) Tokugawa cũng có. Không nghĩ tới Hàn Tuấn vừa bắt đầu đã phái trợ lý này giúp hán, điều này làm cho Tạ Từ Hiên kiên định hơn với lòng tin thắng lợi chuyên này.

"Tình huống bây giờ là như vậy." Tokugawa Akiko vừa đi vừa thông báo: "Tôi hôm qua Hắc Vũ Quảng Mỹ rời khỏi nhà Hắc Vũ đến Tokyo, nghe nói xế chiều hôm nay sẽ có xe đưa một nhân vật thần bí đến tổng bộ Hắc Vũ Sapporo. Nếu như đoán không sai, người đến là Tần Linh."

"Có biện pháp cướp xe sao?" Tạ Từ Hiên muốn bằng tốc độ nhanh nhất giải quyết vấn đề.

Tokugawa Akiko cười: "Mạnh bạo cũng không phải là không thể, nhưng là cứ như vậy chính là muốn xung đột chính diện với nhà Hắc Vũ, sự an toàn của con tin có thể sẽ bị uy hiếp rất lớn. Nhà Hắc Vũ nhất định vô cùng coi trọng chuyện này, nếu không sẽ không phái Hắc Vũ Quảng Mỹ đi áp tải con tin."

"Hắc Vũ Quảng Mỹ?" Tạ Từ Hiên suy tư: "Là cháu gái Hắc Vũ Lương Mộc thu dưỡng?"

"Đúng, hai người biết nhau?" Tokugawa Akiko thử thăm dò hỏi.

Tạ Từ Hiên cười: "Hán là biết đi, lúc bé đã từng thấy qua, nhưng là khi đó chúng ta có lập trường riêng, không nói chuyện. Lần trước ông cụ Hắc Vũ mừng thọ, tôi đã chạm trán với cô ta."

"Cô ta bây giờ là cháu Hắc Vũ Lương Mộc, cũng không phải rất trung thành với Hắc Vũ Lương Mộc." Tokugawa Akiko nói tiếp, đồng thời hai người đã ngồi lên xe.

Người đàn ông ngồi trên xe đeo kính râm, tuy mắt kính che giấu hai tròng mắt thâm thúy lại không che dấu được khí phách nồng đậm từ trên người hán tỏa ra.

"Hàn Tuấn?" Tạ Từ Hiên suy đoán hỏi.

Người nọ gật đầu một cái.

"Nơi này là Nhật Bản, tôi không có phương tiện ra mặt, chuyện này còn phải dựa vào nhà Tokugawa hòa giải thử xem." Hàn Tuấn nhàn nhạt nói: "Nhưng cậu nhất định nói cho tôi từ đầu đến cuối, ta không hy vọng đang làm chuyện gì mà hoàn toàn không rõ chân tướng."

"Anh hai tôi không có nói cho cậu biết sao?" Tạ Từ Hiên cười khổ: "Chuyện này quá phức tạp, thật là một lời khó nói hết."

"Vậy thì từ từ nói, hạn chót là trước khi đến nhà Hắc Vũ, thời gian cũng không coi là quá dài." Hàn Tuấn rất có kiên nhẫn nhìn hắn. Mặc dù hai trông mắt giấu ở sau mắt kính, nhưng Tạ Từ Hiên có thể cảm giác đến đôi đồng tử kia đang xuyên qua thấu kính đen nhìn vào trong lòng hắn.

Hắn khe khẽ thở dài: "Tên của tôi vốn là Hắc Vũ Trực Nhân, có thể nói tôi là cháu ruột của Hắc Vũ Lương Mộc."

Hàn Tuấn không cắt đứt lời hắn, lắng lắng nghe hắn nói.

"Cha tôi là Hắc Vũ Thụ, người thừa kế thứ ba mươi bảy theo dự định của nhà Hắc Vũ. Nhưng vì ông làm trái quy định của gia tộc, cưới người Hàn Quốc làm vợ, nên bị nhà Hắc Vũ trục xuất. Sau khi tôi chào đời, họ lần lượt qua đời, Hắc Vũ Lương Mộc lại tìm được tôi, dẫn tôi trở về nhà Hắc Vũ."

Hắn tựa lưng vào ghế ngồi, mười ngón tay đan xen, lúc nhớ lại chuyện cũ, vẻ mặt hắn hờ hững, giống như kể chuyện của người khác.

"Trước lúc mười tuổi, tôi rất ít thấy Hắc Vũ Lương Mộc, chẳng qua là ở trường học của gia tộc tiếp nhận hệ thống giáo dục, huấn luyện tôi thành một chiến sĩ đạt tiêu chuẩn nhà Hắc Vũ. Tròn mười tuổi, Hắc Vũ Lương Mộc cưới một tiểu thư danh môn, khi ông ta năm mươi tuổi thì có một mụn con trai. Tiếp đó, tôi bị đuổi khỏi nhà Hắc Vũ. Ông Tạ Ngư Đồng là một người bạn của cha tôi, ông ấy tìm được tôi, chữa chấp tôi, về sau ông coi tôi là đứa con thứ ba mà nuôi dưỡng."

Hắn nói xong tất cả mọi chuyện, trông bình thản nhưng trong chuyện cũ ẩn ẩn sóng ngầm mãnh liệt, cuối cùng hắn là nhân vật có vai trò như thế nào? Có tâm tình ra sao? Tất cả hắn đều hơi lướt qua, chẳng qua là đuôi mây hơi chau lại: "Như thế nào? Tôi nói đủ cặn kẽ chưa?"

Hàn Tuấn trầm mặc chốc lát: "Nhưng mà con trai Hắc Vũ Lương Mộc sau khi sinh ra không lâu thì chết ngoài ý muốn, nhà Hắc Vũ không có ai có thể thừa kế, bởi vì thế ông ta mới lần nữa tìm cậu, đúng không?"

"Tôi nghĩ nguyên nhân đại khái là vậy." Tạ Từ Hiên cười châm biếm.

"Nhưng vì sao lúc trước ông ta đuổi cậu khỏi nhà Hắc Vũ?" Hàn Tuấn không thể hiểu tư tưởng người Nhật Bản.

"Ông già đó cho rằng mẹ tôi làm bẩn dòng máu thần thánh và thuần khiết của gia tộc, nhưng lại sợ một nửa dòng máu thần thánh, thuần khiết lưu lạc bên ngoài, cho nên mới miễn cưỡng chữa chấp tôi, một khi có người thừa kế thỏa mãn điều kiện có cùng dòng máu không lẫn tạp chất, ông ta đương nhiên sẽ vứt bỏ một "đá chông" như tôi rồi."

Hàn Tuấn khẽ chấn động một chút, lấy kính xuống, lộ ra đôi mắt đen trầm tĩnh: "Nếu vấn đề tôi đưa ra làm cậu không thoải mái, tôi vô cùng xin lỗi."

"Không sao." Tạ Từ Hiên lạnh nhạt trả lời: "Hắc Vũ Trực Nhân đã chết lúc mười tuổi rồi, giờ tôi là Tạ Từ Hiên, một người dựa vào sức lực bản thân để sống. Nhà Hắc Vũ và kí ức hắc ám ngày xưa cũng đã thành quá khứ. Tôi đã tìm thấy người mang ánh mặt trời của đời tôi, trước kia ra sao, về sau cũng sẽ như thế. Cho nên, tôi không sợ quá khứ mang cho tôi bất cứ thương tổn gì."

Hàn Tuấn khẽ mỉm cười tán thưởng: "Cô gái bị bắt cóc là ánh mặt trời của cậu à?"

"Làm sao anh biết?" Tạ Từ Hiên thấy được trong mắt đối phương một cổ hơi thở khi có mặt trời—— dịu dàng, là đang nghĩ về người thân nhất thì mới lộ ra.

"Bởi vì cách đây không lâu, tôi cũng tìm được ánh mặt trời thuộc về tôi."

Hai người đàn ông ấy nhìn nhau cười một tiếng, lần đầu tiên gặp mặt chính bọn họ cũng đã là tri kỉ của nhau rồi.

Tần Linh chưa bao giờ gặp phải trời đông phủ tuyết, mà hôm nay cô rốt cuộc gặp được. Ở trong thế giới băng tuyết bay đầy trời, cô bị mang vào một dãy biệt thự. Đại sảnh trống rỗng, so sánh với không khí người bảo vệ tầng tầng vây quanh, vô cùng không hài hòa.

Hắc Vũ Quảng Mỹ đi vào một căn phòng, sau một lát lại từ trong phòng đi ra, nói với cô: "Ông Hắc Vũ muốn gặp cô."

Khí phái nhường này, cô ý bày trận thế hù dọa cô là sao? Tần Linh âm thầm cười lạnh, lúc này tay chân của nàng cũng đã được mở trí, bên ngoài bố trí nghiêm mật, căn bản là không có cơ hội chạy trốn.

Đi vào gian phòng, rèm cửa sổ mở rộng ra, thế giới tuyết trắng bởi vì phản quang mà chiếu rọi cả gian phòng.

"Ngẩng đầu lên." Tiếng Trung cứng rắn như Hắc Vũ Quảng Mỹ vang lên, điều khác nhau là, bây giờ nói chuyện chính là một vị lão giả ngồi trên xe lăn trước cửa sổ, màu da ngăm đen, đường nét khuôn mặt cường tráng lại có đường cong. Nhìn ra được đây là một người đang nắm quyền, phải chăng ông ta tự cho mình có quyền lực cao nhất?

Tần Linh hơi cười lạnh: "Là ông phải người bắt cóc tôi? Thế này đi, xin cho tôi một lời giải thích tại sao bắt cóc tôi?"

"Bởi vì cô là người đàn bà của Trục Nhân." Ông lão dùng lời nói đơn giản nói cho cô biết đáp án.

"Trục Nhân?" Tần Linh khẳng định ông ta không phải vì tiếng Trung quá kém mà nói sai tên: "Tôi không quen ai tên là Trục Nhân."

"Tạ Tử Hiên, cô biết chứ?" Lão nhân không nhịn được giải thích: "Tên tiếng Nhật của nó chính là Hắc Vũ Trục Nhân."

Tần Linh đơ người, trong nháy mắt, thân thể trước kia từng điều tra về Tạ Tử Hiên cứ thế xông lên não.

Tập đoàn Trang Khải, con trai thứ ba của Tạ Ngự Đồng, người ta thường gọi là "Tam Thiếu". Mẹ đẻ không rõ, nghi là con riêng. Thuở nhỏ sống ở Nhật Bản, lúc mười tuổi trở lại Đài Loan.

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chương 7.2 Kim cương chi tử

Thì ra anh ta là người Nhật Bản? Tần Linh hoảng hốt nhớ lại từng về mặt động tác, từng cử chỉ, lời nói của Tạ Tử Hiên. Trước nay cô chưa từng nghĩ anh là người ngoại quốc bây giờ nghe được thì có một vài chuyện đều có thể giải thích. Điều khiến cô băn khoăn lâu nay cũng đã tìm được lời giải.

Đào tròn mắt, cô mở miệng hỏi: "Mấy người muốn tìm anh ấy làm gì?"

Nếu Tạ Tử Hiên chính là người của Hắc Vũ gia tộc vậy thì tại sao lại trở thành tam thiếu gia của Tạ gia? Thì tại sao lại trở mặt với Hắc Vũ gia tộc? Hắc Vũ gia bắt cóc cô chính là không muốn có nửa điểm dễ chịu cho Tạ Tử Hiên, chắc hẳn là muốn gây phiền phức cho anh, bắt anh làm gì đó. Nhưng rốt cuộc giữa bọn họ có ân oán gì? Câu hỏi lớn trong lòng tuy đã được giải đáp nhưng đồng thời lại kéo theo vô vàn nghi vấn phát sinh trong lòng cô.

Tần Linh thắc mắc thì nhiều nhưng hiển nhiên ông lão trước mặt này không muốn nói thêm cái gì. Ông quay sang dùng tiếng Nhật nói với Hắc Vũ Quảng Mỹ vài câu rồi mới quay lại nhìn Tần Linh, mở miệng nói chuyện: "Ta cho cô một cơ hội giữ lại mạng sống của mình. Nếu gặp được Trục Nhân thì hãy khuyên nó quay trở về."

"Sao...?" Tần Linh nghe được thì ngạc nhiên, mở miệng muốn hỏi nhưng lúc này ông lão tựa hồ như một mũi khoát tay để cho Hắc Vũ Quảng Mỹ đem cô đưa đi.

Vừa bước ra khỏi cửa, Tần Linh nóng lòng không nhịn được liền hỏi: "Các người rốt cuộc là muốn làm cái gì? Có thể bật mí cho tôi biết một chút không? Nếu là không được thì ít nhất cũng phải nói cho tôi biết muốn tôi làm cái gì chứ? Cái gì mà "khuyên nó quay trở về"? Là khuyên ai?"

"Tạ Tử Hiên." Hắc Vũ Quảng Mỹ vẫn là một bộ dáng băng sơn mỹ nhân lạnh lùng nói. "Hắc Vũ gia tộc hiện tại cần cậu ta."

"Vậy tại sao ban đầu anh ấy lại phải rời đi?" Tần Linh khó hiểu nhìn cô ta: "Khi đó anh ấy chẳng qua mới mười tuổi, cũng không đủ lớn để nảy ra cái suy nghĩ đi ra ngoài tự lập đi?"

Hắc Vũ Quảng Mỹ đột nhiên hạ mắt xuống, che giấu một tia sáng đang lưu động bên trong nhưng cũng rất nhanh liền trở lại bình thường.

Tần Linh nhảy bèn cảm nhận được động tác của đối phương, cô mở miệng dò hỏi: "Có phải là Hắc Vũ gia làm cái gì có lỗi với Tạ Tử Hiên không?"

"Cô không có tư cách hỏi tới chuyện của Hắc Vũ gia tộc." Hắc Vũ Quảng Mỹ không muốn nói nhiều về vấn đề này liền lạnh băng đáp lại một câu.

Từ thái độ của đối phương, Tần Linh hiểu rõ bản thân đã đoán đúng. Dựa theo tính cách không hề nhỏ mọn của Tạ Tử Hiên thì anh không phải là người thích đi tìm phiền toái càng không có khả năng chủ động gây ra mâu thuẫn lớn tới như vậy với Hắc Vũ gia.

Tần Linh châm chọc cười: "Ban đầu đem anh ấy vứt bỏ, bây giờ lại đổi ý. Nếu Tạ Tử Hiên mà chịu quay về thì mới là lạ đó."

Hắc Vũ Quảng Mỹ cười lạnh: "Đừng nghĩ chúng ta có chuyện muốn nhờ vả cô thì cô có thể nói gì thì nói, làm gì thì làm đâu."

"Muốn giết tôi sao?" Tần Linh ngẩng đầu, không hề e sợ thẳng mặt đối đáp với Hắc Vũ Quảng Mỹ. "Tôi nhớ không lầm thì cô còn chưa có đủ tư cách để quyết định cái mạng nhỏ này của tôi đâu?"

"Cô...." Hắc Vũ Quảng Mỹ tức giận, hai tay đặt xuống bên hông nắm chặt lại, dùng tiếng Nhật lớn giọng: "Người tới, đem cô ta nhốt lại!"

Nhanh chóng có một gã thuộc hạ chạy tới. Tuy nhiên hắn lại không đem Tần Linh đưa xuống mà thấp giọng nói "Trục Nhân đã trở lại."

Đằng sau đi tới đúng là Tạ Tử Hiền. Anh từ bên ngoài trời mưa tuyết đi vào nên trên tóc, hai bả vai đều phủ đầy tuyết tuy nhiên trên mặt thủy chung vẫn là một nụ cười rạng rỡ. Không nghĩ tới lại có thể nhìn thấy Tần Linh ở ngay bên ngoài đại sảnh, hai mắt sáng lên, Tạ Tử Hiền nhanh chóng lại gần cô.

Hắc Vũ Quảng Mỹ bước lên chen vào giữa hai người, mở miệng nhắc nhở: "Trực Nhân, nếu cậu muốn đem cô ta đưa đi thì cần có sự đồng ý của ông nội đã."

Tần Linh vừa muốn chạy tới thì bị hai người đàn ông cường tráng chặn lại, cô đá rồi lại đấm nhưng chung quy vẫn không thoát ra khỏi sự kìm kẹp của hai người. Cô bất đắc dĩ nhìn về phía Tạ Tử Hiền: "Anh đúng là khắc tinh của tôi mà. Nói mau, ông trời phái anh xuống để gây tai họa cho tôi phải không?"

"Yên tâm" Tạ Tử Hiền cười khê: "Tôi nhất định sẽ đưa em ra khỏi đây, hoàn hảo trở về nhà."

"Hừ, nếu tôi mất đi một cọng tóc xem anh như thế nào giao phó cho Tần gia!"

"Trước khi tôi tới đây đã gặp chị Tần, chị ấy để cho tôi toàn quyền quyết định chứng tỏ hoàn toàn tin tưởng năng lực của tôi. Thiết nghĩ em cũng nên ngoan ngoãn một chút, tự bảo vệ mình không nên làm bản thân bị thương mới là thông minh."

Nhìn hai người anh một câu tôi một câu không coi ai ra gì, Hắc Vũ Quảng Mỹ hai hàng lông mày đã sớm dính chặt vào nhau, không nhịn được lên tiếng cất ngang: "Trực Nhân, ông nội đang chờ cậu."

"Được rồi, vậy để tôi đi nhìn xem ông ta một chút." Tạ Tử Hiền thờ ơ nhún vai. Lúc bước ngang qua người Tần Linh, anh dừng lại: "Tuy nhiên trước tiên tôi phải nhìn xem người phụ nữ của tôi có bị nửa phần thương tổn nào không đã."

Tần Linh trong nháy mắt nổi lên hai rặng mây hồng hồng trên má, cắn răng nhả ra một câu: "Anh đang nói hươu nói vượn gì thế? Ai là người phụ nữ của anh hả?"

Hắc Vũ Quảng Mỹ không lên tiếng, Tạ Tử Hiền đôi con ngươi đen lại, dùng tiếng Nhật gắt ra một câu: "Tránh ra!"

Khí thế của anh khiến hai người đàn ông kia chần chờ nhìn về phía Hắc Vũ Quảng Mỹ, tới khi cô ta gạt đầu mới dám buông tay.

Tạ Tử Hiền đem cánh tay duỗi ra một cái, nhanh chóng đem cơ thể thon nhỏ của Tần Linh ôm vào người.

"Tạ tam thiếu có lời gì muốn nói?" Cô nghiêng đầu nghiêm mặt, bỗng có cảm giác như anh đang nhét một mẩu giấy vào tay cô ngoài mặt anh cười hi hi đem đầu cô đặt trên vai, đôi môi mỏng nóng ấm dán chặt vào tai cô lấy giọng điệu mà người xung quanh cũng nghe được nói.

"Đêm hôm đó tôi đi tìm em nhưng em đã không có ở đây, cũng muốn nói chuyện với em nhưng đành phải để trở về rồi mới nói."

"Tại sao?" Tần Linh bật thốt lên ánh mắt có chút đề phòng, anh ta đang định giờ trò gì đây?

"Từ phi là diễn trò thì tôi không có thói quen đứng trước mặt nhiều người như vậy nói ra mấy lời buồn nôn đâu." Tạ Tử Hiền nói nghe chân thật cũng nghe giả dối, cúi xuống hôn cô một cái nhưng rất nhanh liền tách ra, hướng về phía Hắc Vũ Quảng Mỹ nói: "Ông ta ở đâu? Ta đi xem một chút."

Tần Linh mặt không biến sắc đem tờ giấy trong tay thu lại, mặt khác lớn tiếng: "Anh cùng Hắc Vũ gia tộc có ân oán mâu thuẫn gì thì nhanh chóng giải quyết, chớ có lôi kéo tôi vào."

"Tuân lệnh!" Tay của Tạ Tử Hiền tiêu sái giờ lên, lại nói với Hắc Vũ Quảng Mỹ: "Chăm sóc tốt cho người phụ nữ của tôi. Tôi không hy vọng trên cổ tay cô ấy lại xuất hiện vết lằn của dây thừng, nếu không tôi cũng không chắc sẽ làm ra chuyện gì đâu."

"Tôi hiểu rõ." Hắc Vũ Quảng Mỹ lạnh lùng nói.

Tạ Tử Hiền bước vào trong phòng mà Hắc Vũ Lương Mộc ngay từ lúc anh tới cũng là một bộ dáng biết trước.

"Xem ra Hắc Vũ gia tộc này trong lòng người còn không có phân lượng bằng con bé kia đâu." Hắc Vũ Lương Mộc có chút căm giận nói: "Chuyện tới bước này cũng là người tự tìm."

"Tôi đây hỏi tội không phải là tôi mới phải sao?" Tạ Tử Hiền tự mình tìm cái ghế ngồi đối diện với ông ta: "Tại sao vừa mới bước vào lại là ông đủ điều trách móc tôi vậy?"

"Là ai dạy người dùng thái độ này đối đáp với ta?" Hắc Vũ Lương Mộc tức giận nói: "Đừng quên người là họ Hắc Vũ!"

Tạ Tử Hiền nhàn nhạt đáp lời: "Thật lâu trước đây đã có người đem quyền lợi dòng họ của tôi lấy đi mất, mà cái người lấy đi quyền lợi này không phải là ông sao? Hắc Vũ tiên sinh thân ái?"

"Nếu như người muốn hận thì cứ hận ta, nhưng đừng quên, trong cơ thể này của người mang dòng máu Hắc Vũ gia."

"Một nửa thôi, có đúng không? Một nửa kia là dòng máu ti tiện và bẩn thỉu huyết thống?" Tạ Tử Hiền vô cùng chán ghét tư thái cao cao tại thượng của Hắc Vũ Lương Mộc: "Được rồi, tôi không có thời gian cùng ông ở đây dây dưa cái vấn đề này, tôi rất vội. Nói đi, ông trăm phương ngàn kế dụ dỗ ép buộc tôi tới đây là làm cái gì?"

"Người nhất định phải thừa kế Hắc Vũ gia tộc." Hắc Vũ Lương Mộc kiên quyết nói.

"Không thể. Hiện tại tôi có cuộc sống của tôi." Tạ Tử Hiên so với ông ta còn cương quyết hơn: "Nếu ông nhất định phải nói tới vấn đề này thì xin lỗi, cho dù ông có nói trăm ngàn lần thì cũng không có nửa phần khả năng nhận được một đáp án vừa ý ở tôi."

Hắc Vũ Lương Mộc cũng không nổi giận, ông ta thâm trầm nói: "Người cùng cha người rất giống nhau. Cổ chấp giống nhau, ngu xuẩn cũng giống nhau!"

"Chúng ta là hướng tới tự do." Tạ Tử Hiên đứng lên: "Tôi muốn đem Tần Linh dẫn đi."

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 7.3: Kim Cương Chi Tử

"Cậu để ý cô bé con này, không sợ cô bé gặp nguy hiểm gì sao?" Hắc Vũ Lương Mộc như đang uy hiếp.

Gương mặt tuần mỵ của Tạ Tử Hiên đột nhiên kết một tảng băng lạnh, giống như hơi thở của người chết, kiên quyết mà có lực sát thương. "Nếu ông làm chuyện bất lợi với cô ấy, tôi thề, không tiếc trả giá mọi thứ lật đổ gia tộc Hắc Vũ!"

Hai người đối mặt trợn mắt nhìn nhau, giống như chết đứng không biết kéo dài bao lâu, Hắc Vũ Lương Mộc mới chậm rãi nói: "Được, tôi cũng không muốn mọi chuyện trở nên quá khó khăn, tôi và cậu mỗi người nhường một bước, tôi cho cậu lựa chọn, cậu có thể rời khỏi nhà họ Hắc Vũ, cũng có thể khiến tôi yên tâm."

"Ông muốn gì?" Tạ Tử Hiên hơi hơi nheo mắt lại.

"Cậu cùng Quảng Mỹ kết hôn, chỉ cần sinh một người thừa kế, tính cả cô bé kia, các người có thể cùng nhau rời đi, vĩnh viễn không cần trở về."

Tạ Tử Hiên đi đến cửa phòng giam giữ Tần Linh, ngừng lại, đứng bên cạnh chính là Hắc Vũ Quảng Mỹ.

"Quyết định của ông ta cô biết không?" Anh hỏi cô.

Hắc Vũ Quảng Mỹ bình tĩnh nói: "Tôi biết."

"Trong lòng cô không có một chút bất mãn sao?" Tạ Tử Hiên tò mò hỏi: "Xem cô như một món hàng, không, phải nói như một công cụ sinh đẻ, tùy ý ném cô cho một người đàn ông, chôn vùi hạnh phúc cả đời cô, cô có thể chấp nhận sắp đặt như vậy?"

"Mạng sống của tôi là nhà họ Hắc Vũ cho, bất luận muốn tôi làm chuyện gì, tôi cũng sẽ không nói một câu oán hận." Hắc Vũ Quảng Mỹ nhìn anh, "Trực Nhân thiếu gia, mạng sống của anh cũng khắc tên nhà họ Hắc Vũ, hi vọng anh đừng quên điểm này."

"Tôi không có nhẫn nhục chịu đựng tốt như cô biết kiểm chế như vậy, tôi không thể cùng người mình không thích lên giường." Anh cố ý nói thật hung ác khắc nghiệt, muốn nhìn phản ứng của Hắc Vũ Quảng Mỹ, nhưng mà vẻ mặt của cô cũng đầu gối giống nhau.

"Nếu anh muốn trao đổi gì với Tần tiểu thư, bây giờ có thể đi vào." Cô nghiêng người tránh ra mở cửa.

"Cô một chút cũng không muốn hướng tới cảm giác hạnh phúc sao?" Tạ Tử Hiên đi qua bên người cô, thân nhiên nói, "Cảm giác hạnh phúc chân chính, là từ đáy lòng dào dạt nổi lên, tựa như mọi thứ sẽ tươi sáng rực rỡ, chỉ cần cô ném thử tư vị này, thì mãi mãi cũng sẽ không quên."

Hắc Vũ Quảng Mỹ chưa trả lời, anh cũng không quay đầu lại xem vẻ mặt của cô. Đi vào phòng, Tần Linh đang ở trong phòng lo lắng đi qua đi lại, thấy anh tiến vào, vội vàng chạy lại giữ chặt lấy anh hỏi: "Thế nào? Ông cụ kia không làm khó dễ anh chứ?"

Cô không hỏi khi nào cô có thể rời khỏi, mà hỏi an nguy của anh. Tạ Tử Hiên kéo cô vào trong lòng, ở bên tai cô nhỏ giọng nói, "Không có, ông ta không làm khó được anh."

"Ông ta nghĩ bắt em tới là uy hiếp anh quay về nhà họ Hắc Vũ, anh đồng ý sao?" Tần Linh ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt nhìn anh.

Anh nhún nhún vai, "Em nghĩ sao?"

"Sẽ không." Cô trả lời rất kiên quyết, giống như cô thay anh lựa chọn.

"Hiểu biết anh như vậy?" Anh cười, mười ngón tay cùng cô nắm chặt, "Đúng vậy, anh sẽ không thỏa hiệp. Chim non đã bay rồi, cho dù không có cánh đậu cũng tuyệt đối không quay về tổ."

"Nhưng ông cụ này tuyệt không dễ dàng buông tay đúng không? Anh có đáp ứng điều kiện khác của ông ta không?"

Tần Linh nhảy bèn làm cho Tạ Tử Hiền hơi ngập ngừng một chút. Có nên nói với cô không đây? Nếu anh nói ra, có thể tổn thương đến cô không?

"Không có, dường như ông ta còn chưa có nghĩ ra biện pháp tốt để đối phó anh." Cuối cùng anh cũng lựa chọn tạm thời giữ bí mật.

Kéo cửa lại, bên ngoài tuyết bay tán loạn, kéo tay cô ngồi xuống trên bậc thang, cảm giác mát rượi phả vào mặt, anh nhắm mắt lại, nhẹ nhàng mấp máy, "Đã lâu không nhìn thấy bông tuyết."

Tần Linh không có xem bông tuyết, cô chăm chú nhìn Tạ Tử Hiền thật sâu, trên khuôn mặt tuấn mỹ như thần của anh có hơi thở thánh thiện trong trẻo nhưng lạnh lùng. Loại khí chất này của anh khi bị truyền thông ở Đài Loan truy đuổi, trước sự si mê của Fan5, cách biểu hiện hoàn toàn không giống. Dường như anh thay đổi thành người khác, không còn là Tạ Tử Hiền, mà là . . . Hắc Vũ Trực Nhân.

"Mười mấy năm trước, cho dù là ở giữa băng tuyết ngập trời như vậy, anh vẫn muốn tiếp nhận đặc huấn." Anh bỗng nhiên mở miệng, âm trầm nói ra chuyện cũ năm đó, chưa bao giờ đề cập với bất cứ ai, cũng rất tự nhiên kể rõ trước mặt cô.

"Khi đó anh mới bảy, tám tuổi. Mỗi ngày 4 giờ sáng sẽ rời giường, chạy bộ dưới chân tuyết phủ đầy mặt đất, luyện tập lực cánh tay, luyện Judo, luyện tập tất cả kỹ xảo đánh nhau kịch liệt, thậm chí là bắn súng. Khi đó anh cho rằng cuộc đời anh phải theo hướng đó, anh cho là họ Hắc Vũ với anh mà nói là một chuyện quang vinh, vì tuy rằng không có cha mẹ, nhưng còn có toàn bộ gia tộc Hắc Vũ, ở trong gia tộc này, từng người họ Hắc Vũ đều là người thân của anh, vì dòng tộc này anh muốn hiển danh tất cả."

Khóe môi anh hiện lên một chút hương vị chua xót, "Cho đến một ngày, Hắc Vũ Lương Mộc chỉ vào trán anh gọi anh là tạp chủng, nói anh làm mất hết mặt mũi nhà họ Hắc Vũ, anh mới giật mình hiểu được, tôn nghiêm và quang vinh chỉ thuộc về nhà Hắc Vũ, mà anh chỉ là người ngoài được nhặt đem về mà thôi. Đó là sỉ nhục, không phải quang vinh."

Tần Linh mở to mắt, không thể tin được khi nghe chuyện xưa giống như đám rờng hang hổ, không tự chủ nắm chặt tay anh.

Anh chậm rãi nói: "Lúc anh mười tuổi Hắc Vũ Lương Mộc cho người đuổi anh đi, nhà họ Hắc Vũ không cần hai người thừa kế đồng thời cùng tồn tại, vì đề phòng anh uy hiếp con trai ruột thịt càng tôn quý kia, ông ta phải trục xuất anh, vĩnh viễn anh không được quay về nhà họ Hắc Vũ, cũng vĩnh viễn anh không được tự xưng là người nhà họ Hắc Vũ. Vì vậy anh được đưa vào cô nhi viện."

Tần Linh nghe được trong lòng dâng trào mãnh liệt, dù rằng từng đoán được một phần ngọn nguồn, mà lại không thể tin được Hắc Vũ Lương Mộc có thể nhẫn tâm tuyệt tình như vậy.

"Anh vẫn còn may mắn," nói tới đây, trên mặt Tạ Tử Hiền tỏa sáng, ánh sáng rực rỡ động lòng người, "Hai tháng sau, ba tìm được anh, mang anh về nhà họ Tạ." Theo lời ba là Tạ Ngự Đồng nói. "Từ nay về sau anh hoàn toàn không còn quan hệ với dòng họ Hắc Vũ, họ đã mang cho anh quá nhiều thống khổ, anh trở thành một người chân chính độc lập mà cao thượng, anh gọi là Tạ Tử Hiền, cả đời chỉ có một cái tên này."

Anh bỗng nhiên quay đầu nhìn cô thật sâu, "Cho nên anh muốn dùng tên này toàn tâm toàn ý yêu một người, vì người này, anh cũng tuyệt đối không để đau khổ khác quấy nhiễu em, bởi vì đời này niềm hạnh phúc lớn nhất của anh là bảo vệ em."

Trong mắt Tần Linh không biết khi nào đã đọng đầy nước mắt, nước mắt lăn dài trên hai má thì gió tuyết thổi lên trên mặt cô. Tạ Tử Hiền kéo cô vào trong lòng, cúi đầu hôn môi của cô, những bông tuyết lạnh như băng kia cũng tan trong hơi thở của anh.

Hạnh phúc là kho báu giấu tận đáy lòng, bất kể ai cũng không thể cướp đi. Bọn họ đều rất tin tưởng điều này.

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 8.1

"Đem ngày cử hành hôn lễ rời lại sau." Hắc Vũ Lương Mộc đưa ra quyết định cuối cùng.

"Tôi không còn cách nào để phản đối sao?" Tạ Tử Hiền cười hỏi.

"Nếu vậy thì người không được rời đi, hoặc là người có thể tiếp nhận đề nghị ban đầu." Hắc Vũ Lương Mộc không tin hẳn sẽ không đáp ứng.

Tạ Tử Hiền như không quan tâm mà cười cười: "Tùy ông thôi, nhưng nếu như tôi cùng Quảng Mỹ sau khi kết hôn vẫn không có cách nào trong thời gian ngắn sinh ra được người kế thừa tiếp theo thì sao đây?"

"Vậy thì cứ chờ các người sinh được mới thôi."

"Vậy nếu như chúng ta cả đời đều không thể có con?" Tạ Tử Hiền tiếp tục truy vấn.

Hắc Vũ Lương Mộc hừ lạnh nói: "Vậy thì cả đời của người đều sẽ vậy khốn trong Hắc Vũ gia!"

"Thì ra ở trong lòng của ông, tôi cũng chỉ là một cái công cụ để sinh con, Quảng Mỹ chắc cũng chẳng tốt đẹp hơn tôi được bao nhiêu đâu nhỉ!" Tạ Từ Hiên thuận tay mở hình ảnh trang phục kết hôn ra: "Tôi cho là ông cũng sẽ muốn điều động binh lực để chuẩn bị cái lễ cưới này, cũng sẽ không giới thiệu tôi trước mặt khách nhân, ông không sợ xuất thân của tôi đây sẽ làm trò cười cho thiên hạ hay sao?"

Hắc Vũ Lương Mộc lạnh lùng nói: "Chỉ cần ngươi là người của Hắc Vũ gia, sẽ không có bất kỳ ai dám đem xuất thân của ngươi làm trò cười cả."

"Ừ, cũng đúng, hai chữ Hắc Vũ cơ hồ là được bao bọc bằng vàng cơ mà." Giọng điệu của Tạ Từ Hiên tựa như đang cười nhạo: "Ông thật sự có thể đảm bảo tôi cùng Tần Linh có thể thuận lợi rời khỏi đây sao?"

"Ngươi còn hoài nghi lời nói của ta hay sao?" Hắc Vũ Lương Mộc hận nhất là có người dám khiêu chiến uy tín của hắn: "Ta không cần cam đoan với ngươi cái gì cả."

"Cũng đúng." Từ Hiên tiếp tục cười: "Cho dù ông có đảm bảo, tôi cũng không thể nào hoàn toàn tin tưởng được một trăm phần trăm." Hắn nhìn vào danh sách khách mời: "Xem ra các nhân vật quan trọng cấp cao trong giới hắc đạo Nhật Bản đều đến đông đủ nhỉ, ông đây là đánh trống khua chiêng mà nói với tất cả mọi người rằng, sẽ có một cháu trai vô cùng trân quý ra đời sau mười tháng nữa sao? Nhưng thực lực của Hắc Vũ gia bây giờ liệu còn đủ để ổn định được giới hắc đạo của Nhật Bản sao? Tôi cảm thấy ông làm như vậy là vô cùng nguy hiểm, đây chính là đem việc riêng tư cùng nhục điểm của bản thân bại lộ trước mặt kẻ thù."

"Ta chưa từng có nhục điểm cũng không cần che dấu bất cứ chuyện gì." Hắc Vũ Lương Mộc có lòng tự tin siêu cường, hắn ta vừa nói vừa đi tới chỗ Quảng Mỹ đang mặc lễ phục đám cưới, thỏa mãn gật đầu: "Rất tốt."

Tạ Từ Hiên đánh giá bộ lễ phục trên người của cô, cười nói: "Chính xác mà nói là rất đẹp, nhưng mà ta hi vọng ngày hôm đó cô đừng có đánh quá nhiều phấn, tôi sợ mình sẽ không nhìn ra được người mỹ nhân lạnh lùng đằng sau đồng phẫn ấy."

Quảng Mỹ cũng không để ý đến hắn, một bộ dạng phục tùng cụp mắt đứng yên một bên, cho đến khi Hắc Vũ Lương Mộc phát tay cô mới lui ra ngoài.

"Ngươi đi thử lễ phục một chút đi." Hắc Vũ Lương Mộc nói với Tạ Từ Hiên: "Đừng có ý nghĩ chạy trốn, ngươi biết rõ bản thân không có khả năng."

"Tôi đối với bỏ trốn không có hứng thú, tôi đã đường đường chính chính trở về, thì hiển nhiên cũng là đường đường chính chính mà ra đi." Tạ Từ Hiên tràn đầy tự tin mà thẳng người đứng trước mặt ông ta.

Hắc Vũ Lương Mộc cũng không thể không ngẩng đầu lên mà nhìn hắn, hắn đã không còn là một đứa bé gầy yếu năm đó rồi, trong người của hắn ẩn chứa một tiềm lực mà không ai có thể nhìn ra, loại tiềm lực này một khi bộc phát có thể sẽ phóng xuất ra năng lượng đến kinh người.

Hắc Vũ Lương Mộc nhìn hắn, bỗng nhiên có chút thương cảm. Đứa bé này vốn chính là người thừa kế thích hợp nhất của Hắc Vũ gia, thế nhưng chỉ vì năm đó nghĩ sai mà hỏng hết, đã không còn cách nào mà cứu vãn được. Hiện tại cũng chỉ đành đặt hi vọng một lần nữa từ trên người của Tạ Từ Hiên có được một huyết mạch của nhà Hắc Vũ, lại để cho hắn lúc còn sống có thể thấy được Hắc Vũ gia lại lần nữa huy hoàng.

Hắc Vũ Lương Mộc mở mắt ra sau nửa ngày suy nghĩ cũng là lúc Tạ Từ Hiên bước ra từ phòng thay đồ. Lúc này trên người hắn là một bộ ki-mô-nô màu xanh đậm, rất sang trọng cùng cao quý, loại cảm giác thần thánh này khiến cho Hắc Vũ Lương Vũ có chút cảm thấy diệu kỳ, phảng phất giống như thấy được Hắc Vũ Mộc đã qua đời nhiều năm trước, người đã từng là đứa con trai mà ông kiêu ngạo nhất.

"Bộ dáng của tôi hiện tại lại để cho ông nhớ đến người nào sao?" Tạ Từ Hiên thấy được sự phiền muộn trong ánh mắt của ông ta.

Hắc Vũ Lương Mộc cũng không có trả lời, chỉ yên lặng mà đứng nhìn Tạ Từ Hiên, nhìn thật lâu mà chăm chú sau đó chậm rãi nói: "Ta hi vọng con có thể hiểu rõ, Hắc Vũ gia hiện tại cần con."

Tạ Từ Hiên khẽ gạt mình, đây là muốn nói Hắc Vũ Lương Mộc đang cầu xin hắn sao? Đây là lần đầu tiên hắn nghe được ông ta dùng ngôn từ cùng khẩu khí khách khí ấy mà nói chuyện với mình, cái này thật không giống với tác phong của ông ta.

"Tôi sẽ cố hết sức." Tạ Từ Hiên cười đến mây trời nước chảy, cũng không nhìn ra được chút thiệt tình.

Mỗi ngày, Tạ Từ Hiên được phép đến xem Tần Linh một lần, hắn vốn nghĩ rằng cô ấy chờ lâu thì sẽ sinh khí, không ngờ buổi tối lúc thấy được cô, cô lại đang dùng bài xì phé coi tướng số.

"Ồ đâu có được bộ bài này?" Tạ Từ Hiên cũng tò mò hỏi.

"Là Quảng Mỹ đem cho em, con người cô ấy cũng không tệ lắm." Tần Linh cũng không quay đầu mà sửa soạn lại đồng bài hỗn lộn trên bàn.

Hắn tiến lại gần nhìn xem: "Trên bài nói đến cái gì?"

"Em hỏi chúng ta có thể hay không còn sống mà quay trở về Đài Loan, phỏng đoán xem việc đi ra ngoài có hay không nguy hiểm." Cô cười hi hi: "Kết quả giống như tương đối phiến toái, nói là muốn đi phải hi sinh một người, anh nói xem người bị hi sinh có phải là em không đây?"

Tạ Từ Hiên ngồi xuống bên người cô: "Nếu như chúng ta đều có thể còn sống quay trở về Đài Loan, vậy người hi sinh sẽ không phải là chúng ta rồi."

"Nói như vậy thì sẽ không có liên quan đến người chết được sao?" Tần Linh nhăn nhu mày: "Em cũng không hi vọng sẽ có người chết."

Từ Hiên thấy cô thu hồi một lá bài màu đỏ đào chữ A, vội vàng kêu lên: "Chờ một chút, màu đỏ đào không phải đại biểu cho tình yêu sao? Cái này nói đến cái gì?"

Cô trừng mắt nhìn hắn: "Cái này chính là bảo em phải cẩn thận, nói anh tính mệnh đào hoa, làm không tốt anh sẽ có những nữ nhân khác."

Tạ Từ Hiên giật mình một phen, nhưng bên ngoài lại làm như không sao cả: "Cái này nói sai rồi, Anh bên ngoài cũng không thể nói chỉ có một hai nữ nhân được, các trang web fancups của anh trên thế giới đã gần tới vạn người (10.000) rồi, chín phần mười trong số đó là thiếu nữ xinh đẹp không đấy."

"Đúng vậy a, có người nào lại không biết Tạ Tam thiếu phong lưu đây?" Tần Linh bĩu môi, nhưng đảo mắt qua lại đã thấy cô cười rồi: "Này, em thấy anh có thể tự do ra vào, xem ra ông già kia cũng không có đề phòng anh, vậy có thể dắt em ra ngoài một chút được không. Người ta trước đây cũng chưa từng tới Nhật Bản nha."

"Có thể, nhưng không phải là hiện tại." Hắn đã sớm vụng trộm quan sát kỹ càng mọi bố trí trong căn phòng này rồi, bốn góc đều có máy quay lên, giám thị nhất cử nhất động của bọn họ.

"À đúng rồi, cái tờ ngày đó anh đưa cho em..." Cô nghĩ đến cái tờ giấy thần bí kia, nhưng vừa mới nói lên, Từ Hiên lại đột nhiên cắt ngang lời của cô...

"Em nói là cái bức vẽ của Phạm Cốc kia sao? Là năm trước mua ở hội đấu giá ở Châu Âu đấy, em thích không?"

Cô nghe thấy hắn không đầu không đuôi mà nói ra những lời này liền hiểu được dụng ý của hắn, liền đáp qua: "Cũng coi như không tồi, nhưng mà em không thích cái tên Cát Nhĩ Đóa đó, em thà rằng thích Đạt Văn Tây còn hơn."

"Tốt rồi, lần sau nếu như có thể tìm được tranh của Đạt Văn Tây về anh sẽ liền mua tặng em." Hắn lại chợt nhớ đến một việc: "Em nói bộ bài này là của Quảng Mỹ đưa cho em?"

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 8.2

"Đúng vậy, em cho rằng cô ấy vừa lạnh lùng vừa hung ác, nhất định không hiểu nhân tình, không ngờ em chỉ thuận miệng nói, ngày thứ hai cô ấy đã phái người đưa đến, xem ra nhà Hắc Vũ không chỉ có người xấu." Tâm địa Tần Linh đơn thuần thiện lương, người khác tốt với cô, cô nhất định khắc ghi trong lòng.

Tạ Từ Hiên lại cười cô, "Em có triệu chứng điển hình của Stockholm."

"Cái gì mà chứng Stockholm?" Cô không hiểu.

"Em chưa xem?" chuyên gia đàm phán Jhà? Đây là một loại người sau khi bị bắt cóc, trong lòng biến hóa trăm lần. Cũng chính là sau khi người bắt cóc cho người bị bắt cóc chút ân huệ, người bị bắt cóc sẽ đồng tình với người kia, loại tâm lý này gọi là biến chứng Stockholm."

"Nghe không hiểu, " Tần Linh lắc đầu, cái gì người bắt cóc người bị bắt cóc, rối loạn làm cô nhức đầu."Em biết ai là người tốt với mình, em liền tốt với người. Đạo lý này không đúng sao?"

"Cũng không thể coi là sai." Hắn cũng không muốn giải thích nhiều, nếu cô nhận định Hắc Vũ Quảng Mỹ là một người tốt, có lẽ trực giác cô đúng, có lẽ hắn nên nói chuyện nhiều với Hắc Vũ Quảng Mỹ, có lẽ bề ngoài cô là núi băng, nhưng có một tấm lòng nóng như lửa.

"Tạ Từ Hiên."

Giọng nói Tần Linh chợt đến gần, kề sát mặt hắn, hắn cúi đầu liền nhìn thấy một đôi mắt đen nhánh giảo hoạt giống như tiểu hồ ly đang không ngừng nháy nháy.

"Cái gì?" Hắn đoán nhất định cô có vấn đề khó xử.

Cô cắn môi nghĩ thật lâu, mới rút cuộc chậm rãi hỏi: "Rốt cuộc anh có bao nhiêu bạn gái?"

Hắn cười, "Em đề ý?"

"Không nói thì thôi." Cô quay mặt đi, ngón tay vô ý thức lật tới lật lui bài pu-kho.

"Vậy anh cũng hỏi em, đóng với nhiều hay ít nam diễn viên?" Hắn nghe Tần Tường nói Tần Linh có không biết bao nhiêu bạn trai, nói một chút cũng

không ngại là không thể nào .

Cô rất sáng khoái trả lời, "Sáu thôi."

"Hả?" Tạ Tử Hiên có chút giật mình, trong lòng càng không phải là tư vị, miệng không nhịn được nói câu chuyện không nên nói, "Sáu bạn trai còn chưa dạy em kĩ xảo hôn à?"

Mặt Tần Linh sung huyết đỏ bừng, nàng cúi đầu, ngón tay vân vê bài pu-kho.

"Anh nói sai rồi, Tiểu Linh." Hắn cũng cúi đầu, muốn nhìn ánh mắt của cô.

"Chuyện không phải là như anh nghĩ." Hồi lâu nàng mới hừ nói: "Phải nói em thích tổng cộng sáu đứa con trai, hơn nữa tính bắt đầu từ khi ở vườn trẻ."

"Vườn trẻ? Em quen biết rất sớm hả?" Tạ Tử Hiên buồn cười.

"Người đầu tiên là một nhóc nam cùng lớp ở nhà trẻ, đáng đáp trắng trắng, thật đáng yêu, có một cái mặt trái táo, thầy giáo cứ thấy cậu là ôm, hôn. Người thứ hai là nam sinh ngồi cùng bàn thời tiểu học, rất điềm đạm nho nhã, tiểu học năm thứ ba hắn liền chuyển trường rồi, sau lại không liên lạc. Người thứ ba là lớp trưởng, kiện tướng thể dục thể thao, điển kinh, bóng rổ mọi thứ toàn năng, có điều khi đó em có lá gan rất nhỏ, không dám thổ lộ."

Tần Linh đỏ mặt một hồi nói xong, dừng một chút, lại tiếp tục nói, "Nam sinh thứ tư là đàn anh cao trung, là em chủ động thổ lộ với cậu ta. Cậu ta là nhân vật mưa gió trong trường, dĩ nhiên sẽ không đặt em trong mắt. Có buổi xế chiều cậu ta muốn hôn em, bị dọa sợ đến chạy mất, từ đó cậu ta không liên lạc với em."

"Hỏi hạn không?" Hắn chợt ngắt lời cô.

Nàng lắc đầu một cái, "Khi đó tuổi còn rất trẻ, không hiểu được cái gì gọi là tình yêu. Học trưởng đó là playboy, thay bạn gái như thay quần áo, em may mắn mới không rơi vào ma trường của cậu ta."

"Thứ năm là đồng học khác khoa ở đại học, là cậu ta thổ lộ với em, ta rất mừng rỡ tiếp nhận, trước đó, em cho rằng mình tuyệt đối không có khả năng được hưởng tình yêu. Nhưng mà qua không lâu, em phát hiện đoạn cảm tình này thì ra là cũng là giả, nam sinh kia thích là tiền trong nhà, và danh tiếng hoa khôi của trường."

"Trước kia em chỉ thích đồ ăn vặt, nhưng sau khi kết thúc đoạn tình cảm này, em liền bắt đầu chân chính ăn uống quá độ, cho đến sau này biết mạnh mẽ, em nghiêm túc muốn duy trì tình cảm này, nhưng không biết có phải em quá đần hay không, quá thiếu hụt sức quyến rũ, cuối cùng cậu ta cũng chia tay em, vì vậy em liền tự giam mình ở trong nhà, mấy tháng không ra cửa một cửa bước, chẳng qua là càng không ngừng ăn, cho đến một ngày, ta phát hiện mình đã hoàn toàn."

"Cho nên em mới quyết định đến A Nhã giảm béo?" Trong mắt Tạ Tử Hiên tràn đầy thương tiếc. Hắn có thể tưởng tượng những năm này Tần Linh ở phương diện tình yêu khổ khổ truy đuổi lại nhiều lần ngã nhào thống khổ, cô cần bao nhiêu kiên cường tự tin, mới có thể một lần lại một lần đứng lên?

Tần Linh nhẹ nhàng gật đầu một cái.

"Từ giờ về sau em không cần truy đuổi cái bóng tình yêu nữa, "hắn cầm tay của cô, nhẹ nói: "Bởi vì tình yêu đã đi tới bên cạnh em rồi."

"Em thật sự có thể yêu sao?" Nàng có chút khốn đốn và bất an, "Em cũng không phải là đẹp nhất, em rất tham ăn, cho dù hiện tại giảm béo thành công, có lẽ có một ngày em cũng sẽ trở về mập mạp, em rất tự ti, còn có chút lười biếng, nói chuyện cũng rất khó nghe." Cô liền thoáng không ngừng kể khuyết điểm của mình, lại nhìn hắn đang cười trộm, vì vậy nở nụ cười, "Anh cười cái gì?"

"Cười em thẳng thắn, em thật sự là có không ít khuyết điểm, có điều." Tạ Tử Hiên hôn môi cô thật sâu, cúi đầu thờ gấp nói với nàng: "Anh chính là thích em không hoàn mỹ, thích em nhiều khuyết điểm như vậy, đời này em là khắc tinh của anh, anh xác định em rồi."

Cảm giác hạnh phúc đột nhiên ủa tới, Tần Linh cảm thấy trời đất như rung chuyển, cô thậm chí quên mình còn đang ở trong nguy hiểm, quên nhiều khó chịu với Tạ Tử Hiên, cô chỉ là vội vàng đi nhận thức tư vị tình yêu.

Về mặt tình cảm cô còn trẻ trung, còn có thật nhiều bất an và mê hoặc, sau nhiều thất vọng nhường ấy, thật có một phần tình yêu chân chính thuộc về cô?

Mỗi lần nhà Hắc Vũ có sự kiện trọng đại thì toàn gia tộc đều muốn đến miếu tổ cử hành nghi thức long trọng. Một ngày trước hôn lễ Tạ Tử Hiên, tất cả nhân vật quan trọng trong nhà Hắc Vũ đều trình diện.

Tạ Tử Hiên thân là cháu trai trưởng, đứng ở hàng đầu, đây là lần đầu hắn có thể xuất hiện trong nghi thức gia tộc. Khác hẳn mười mấy năm trước, hắn không cần đứng ở trong góc nhỏ, nhận đồng tình người khác ngẫu nhiên bố thí. Hôm nay hắn là tiêu điểm mọi người chú mục, bất kể những ánh mắt nhìn hắn là hâm mộ, là ghen tỵ hoặc là oán hận tận cùng.

Tạ Tử Hiên không thèm để ý bất luận kẻ nào, hắn để ý một chiếc Porsche xám bạc, trên bảng số xe ghi rõ Tokyo, mà bảng số xe nhà Hắc Vũ là Sapporo .

Nghi thức xong thì hắn vốn nên trở về xe của mình, nhưng hắn lại đi về phía chiếc Porsche cùng Hắc Vũ Quảng Mỹ . Hắc Vũ Lương Mộc nháy mắt, hai hộ vệ lặng lẽ đi theo phía sau hắn.

Cửa xe mở ra, xuống xe là Tokugawa Akiko, cô ấy lớn tiếng chào Tạ Từ Hiên, "Anh khỏe không, thiếu gia nhà Hắc Vũ?"

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chương 8.3 + Chương 9

"Tiểu thư Tokugawa là có ý đến dự lễ đấy sao?" Tạ Từ Hiên cùng cô bắt tay, thấp giọng nói: "Cơ sở ngầm ở nhà Hắc Vũ rất nhiều, cô làm sao lại dám xuất hiện ở đây?"

Tokugawa Akiko cố ý lớn tiếng nói: "Tôi là đại diện cho phụ thân đến tham gia hôn lễ của anh đấy, đây là cô dâu sao?" Cô cũng không có trả lời câu hỏi của hắn, ngược lại nghiêng người cười chào với Hắc Vũ Quảng Mỹ: "Tiểu thư Quảng Mỹ thật là càng ngày càng đẹp đấy!"

Hắc Vũ Quảng Mỹ hơi khom người, rất lễ phép cũng rất lạnh nhạt.

Tokugawa Akiko cũng không thèm để ý đến đối phương lạnh lùng mà vẫn nhiệt tình, chậm rãi mà nói: "Hai người anh của tôi vô cùng ái mộ một tiểu thư Quảng Mỹ, tôi cũng đã sớm nói bọn họ cóc nhái lại muốn ăn thịt thiên nga, không nghĩ tới tiểu thư Quảng Mỹ nhanh như vậy đã kết hôn, các anh của tôi khẳng định phải thương tâm một thời gian rồi."

Cô ấy lại quay sang nhìn Tạ Từ Hiên: "Hắc Vũ thiếu gia là long phượng giữa lòng người, hai người thật sự rất xứng đôi."

Giọng điệu cười mà như không cười cùng ánh mắt cổ quái kia khiến Quảng Mỹ không sao cảm thấy thoải mái. Cô nhún lông mày lại: "Cô cùng Trục Nhân thiếu gia quen nhau vào lúc nào?"

"Không lâu trước đây, ở Đài Loan tôi có dịp gặp gỡ Lão đại của Tạ gia, nên có nhận biết anh ấy. Chỉ là lúc đó tôi không biết được anh ấy lại là người thừa kế của Hắc Vũ gia, trên đời này quả thật không thể lường trước được bất kỳ chuyện gì." Lời nói dối của Tokugawa Akiko vẫn cứ lưu loát mà đến, hơn nữa sắc mặt cũng không đổi, khiến người nghe không tin không được.

"Tôi phải đi chào hỏi Hắc Vũ tiên sinh." Cô tiến về phía trước rồi quay đầu lại hướng hai người nháy mắt mấy cái: "Đúng rồi, quên chúc hai người trăm năm hòa thuận."

Tạ Từ Hiên đứng yên một chỗ, thấp giọng gọi: "Quảng Mỹ."

"Chuyện gì, Trục Nhận thiếu gia?" Hắc Vũ Quảng Mỹ vẫn tựa như trời sinh không biết cười.

Hắn cười nói: "Nếu như chúng ta phải kết hôn, cô có thể gọi thẳng tên của tôi, tôi không có quen tên tiếng Nhật, cô cứ gọi Từ Hiên là tốt rồi."

Cô ấy vẫn không hề có biểu lộ: "Nếu Trục Nhân thiếu gia không còn gì phản phó, tôi liền đi trước, xe ở phía trước là của anh."

Hắc Vũ Quảng Mỹ vừa mới xoay người, Tạ Từ Hiên liền giữ chặt tay cô từ phía sau: "Dù thế nào cô cũng lạnh lùng như thế sao? Tôi thật sự hoài nghi, cô liệu có phải cũng như tôi thực chán ghét cuộc hôn nhân này?"

Ánh mắt Hắc Vũ Quảng Mỹ rũ xuống: "Mời buông tay."

"Tính cách của cô thật giống với anh hai của tôi, nếu đem hai người hợp thành đôi, tôi tin rằng giữa mùa hè cũng sẽ lạnh như tuyết rồi."

Tạ Từ Hiên buông tay để cô ấy rời đi, cất giọng nói: "Tần Linh nói rằng cô là người tốt!"

Bước chân của Quảng Mỹ hơi lảo đảo một cái, nhưng cô cũng không quay đầu lại mà vẫn thẳng tiến về phía trước.

Tạ Từ Hiên ngồi trên xe, mở lòng bàn tay ra, trong ấy là một tờ giấy. Là tờ giấy mà AKiko nhét vào tay hắn lúc hai người bắt tay, trên đó chỉ viết một câu __ Hành động lúc hôn lễ.

Khóe miệng hắn nâng lên, khẽ mỉm cười.

Chương chín

Tần Linh sáng sớm vừa thức dậy đã cảm thấy không đúng lắm. Từ tối hôm qua đến sáng hôm nay, Tạ Từ Hiên vẫn chưa xuất hiện, bình thường khoảng tám giờ tối đều đến tìm cô, hắn gặp phải chuyện gì sao?

Cô muốn ra trốn ra ngoài tìm Từ Hiên, nhưng cảnh vệ trông chừng rất nghiêm ngặt. Nhìn qua cửa sổ, cô thấy rất nhiều chiếc xe liên tiếp ra vào sân, nếu như không có chuyện gì thì tuyệt đối sẽ không có nhiều xe như vậy.

Mười giờ sáng, canh giữ lỏng lẻo hơn nhiều, có mấy người bảo vệ đều bị điều đi, nhân cơ hội này Tần Linh liền giữ lại một người, dùng tiếng Anh hỏi hắn: "Tạ Tử Hiền ở nơi nào?"

Người nọ không nói một lời, dùng tay ra hiệu cho đi cô về phòng.

Chợt có tiếng cười từ phía sau, người đó dùng tiếng Anh nói với cô: "Cô là Tần Linh sao?"

Tần Linh mờ mịt gật đầu một cái.

Cô gái lại cười nói: "Tốt quá, vậy là tôi không có tìm nhầm người." Cô ta nhìn khắp bốn phía: "Điều kiện nơi này cũng không tệ, rất thích hợp để giam giữ người."

Tần Linh và người bảo vệ đều không biết người thiếu nữ này từ đâu tới, đang lúc bọn họ hoang mang như vậy, cô gái kia đột nhiên giơ thẳng tay, nhanh như chớp chém tới, đồng thời quay người đá chân, một hơi đánh bất tỉnh ba anh bảo vệ.

Tần Linh nhìn đến ngây người, không khỏi tán thưởng: "Oa, cô thật lợi hại!"

"Mau đi thôi, tôi tới dẫn cô ra ngoài." Cô gái vội vã kéo tay Tần Linh.

Cô kêu lên: "Chờ một chút, cô là ai?"

"Tokugawa Akiko, bạn tốt của Tử Hiền." Hai người từ từ di chuyển ra phía ngoài.

"Bọn họ canh phòng rất chặt." Tần Linh nhắc nhở đối phương, cô thực sự sợ bị bắt trở về, cuối cùng bị giết.

"Yên tâm, hiện tại khách tập trung ở đại sảnh, hầu hết bảo vệ đều tới đó."

Cô nghi ngờ hỏi: "Hôm nay có chuyện gì sao?"

"Có hôn lễ." Tokugawa Akiko đã đem cô mang tới cửa nách, nơi đó có người của nhà Tokugawa tiếp ứng.

"Hôn lễ? Người nào kết hôn?" Tần Linh cảm giác có gì đó sai sai. Hắc Vũ gia và Tử Hiền đang dây dưa, nào có tâm trạng cử hành hôn lễ long trọng như vậy?

"Cái này không liên quan tới cô". Akiko nhét Tần Linh vào trong xe.

Cùng lúc đó, cánh cửa biệt thự mở ra, một chiếc xe dừng ở ngoài cửa, mọi người vây quanh người mặc lễ phục cô dâu đang tiến vào biệt thự. Bởi vì cô ta trang điểm quá đậm, khiến Tần Linh không rõ cô ta là ai:

"Cô dâu trông quen mắt quá?"

Tokugawa Akiko lại nói: "Các cô dâu trang điểm lên đều giống nhau cả thôi."

Tần Linh vẫn cứ nhìn ra ngoài, đến khi cô dâu ngồi vào xe mới nhận ra cặp mắt lạnh lẽo đó: "Đó là Hắc Vũ Quảng Mỹ?"

"Ừ." Tokugawa Akiko phân phó tài xế, "Lái xe!".

Chiếc xe lặng lẽ quay ngược lại lái đi, hơn 10 phút sau đó, Tokugawa Akiko mới gọi một cú điện thoại: "Ông chủ, chuyện đã hoàn thành, tôi đưa người ra rồi."

Trong giây lát từ một chỗ khác trên đường phố phóng ra hai chiếc xe con, vượt qua ngăn phía trước xe của bọn họ. Tài xế chợt giảm phanh, Tần Linh xém chút bị văng ra ngoài, may nhờ giây an toàn chắc chắn mới không bị thương. Cô quay đầu nhìn Tokugawa Akiko, nét mặt Akiko hết sức bình tĩnh, dùng tiếng Nhật ra lệnh cho tài xế, vì vậy tài xế liền chuyển hướng khác cho xe chạy đi.

"Bị bọn họ phát hiện rồi hả?" Tần Linh khẩn trương muốn chết: "Tạ Tử Hiền đâu? Anh ấy ra ngoài chưa?"

"Không cần lo lắng cho hắn, hắn tự có biện pháp thoát thân." Tokugawa Akiko vẫn chưa ngắt cuộc gọi, tiếp tục trao đổi với người ở đầu bên kia: "Ông chủ à, chuyện có biến rồi, chúng tôi bị chặn lại, xin điều xe tới đây trợ giúp!"

Tần Linh căn bản không rõ đây là tình huống gì, chỉ thấy xe trên ngã tư đường chạy loạn tứ phía, chạy điên lên như phim hành động trên ti vi, cho dù có thắt giây an toàn, cô ở trong xe cứ lắc lư lắc lư, giống như bất cứ lúc nào đều có thể bị bắn ra ngoài, choáng váng quá liền ói ra.

"Thả tôi xuống xe mau, tôi đi đối mặt với nhà Hắc Vũ, nhanh lên đi!" Tần Linh thực sự lo lắng, nếu tiếp tục thế này thì đối phương sẽ nổ súng mất.

"Yên tâm, gia tộc Tokugawa và Hắc Vũ đã hơn trăm năm chưa đánh nhau rồi, tôi rất ngửa tay." Tokugawa Akiko vào lúc này mà còn cười được, nhưng trên mặt tràn đầy sát khí, đối với vẻ ngoài xinh đẹp hoàn toàn bất đồng. Vẻ mặt này khiến Tần Linh sùng sốt, cô đã từng thấy tạ Tử Hiền cũng có vẻ mặt này. Vậy người của giới hắc đạo thường có vẻ mặt này sao?

Tần Linh tiếp tục ngồi ở bên trong xe. Cô chưa bao giờ trải qua loại chuyện như vậy, ở đó khách bị người ta bắt cóc, rồi được người khác cứu đi, sau đó lại bị truy đuổi, cô lại không biết gì, hoàn toàn mờ mịt.

Tạ Từ Hiên đi đâu? Tại sao trước đó, anh không tiết lộ chuyện sẽ có người tới cứu?

Hôm đó Tạ Từ Hiên đột nhiên xuất hiện tại Hắc Vũ gia, ngay trước mặt cô, âm thầm đưa cho cô một mảnh giấy, viết ‘Anh nhất định sẽ cứu em ra, nếu có người giúp em, đừng lo, là người anh phải tới.’

Vậy là anh tin tưởng nên mới để Tokugawa Akiko đưa cô đi, nhưng tất cả thật sự không có vấn đề chứ?

Chiếc xe đang chạy như bay trên đường thì đột nhiên lái vào cửa chính của một ngôi biệt thự, cánh cửa nhanh chóng đóng lại, ngăn cản những chiếc xe ở phía sau kia.

Tokugawa cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói với Tần Linh: “An toàn rồi.”

"Bọn họ sẽ không đuổi tới nữa sao?" Tần Linh là không yên lòng, quay đầu lại nhìn, đúng là không còn bóng dáng chiếc xe nào cả.

"Tôi phải bảy tám xe ngựa trang sẵn ở các đầu phố đợi lệnh, những xe kia chắc hẳn đuổi theo tới khuya rồi." Akiko đưa cô vào biệt thự: "Tối nay chúng ta ở lại đây, hai ngày nữa tôi sẽ cho người đưa cô trở về Tokyo, sau đó về Đài Loan."

"Tạ Từ Hiên thì sao?" Tần Linh lo lắng hỏi, cô trốn chạy chỉ sợ mang phiền toái cho anh!

"Hắn không sao, có lẽ tối nay sẽ tới đây." Tokugawa Akiko nói rất chắc chắn. "Tôi còn một số việc cần giải quyết, cô nghỉ ngơi trước đi."

"Nhưng..." Tần Linh còn muốn hỏi, nhưng không kịp.

Ngồi một mình trong căn phòng trống trải, Tần Linh chợt thấy sợ hãi. Không có ai để dựa vào, không liên lạc được với bên ngoài, kể cả người thân mật nhất, tất cả đều không ở bên cạnh!

Mà Tạ Từ Hiên thật sự có thể an toàn mà rời đi sao?

Tạ Từ Hiên vẫn phải cùng Hắc Vũ Quảng Mỹ cử hành hôn lễ long trọng. Đây là biện pháp tốt nhất để trấn an Hắc Vũ Lương Mộc, dù là phản bội Tần Linh, nhưng đây vẫn là biện pháp an toàn nhất.

Tất nhiên việc Tần Linh chạy trốn thì Hắc Vũ Lương Mộc đã biết, nhưng hắn vẫn tham dự hôn lễ, phải tận mắt nhìn hôn lễ được cử hành. Trong lòng Hắc Vũ Lương Mộc không có chuyện gì quan trọng hơn mối hôn sự này, chỉ cần Tạ Từ Hiên chịu nghe lời, con bé kia sống hay chết không quan trọng.

Mười hai giờ đêm, tất cả tân khách còn đang uống rượu ăn mừng, Hắc Vũ Lương Mộc âm thầm nói với Tạ Từ Hiên: “Nếu như anh chịu cùng Quảng Mỹ sinh hạ người thừa kế, tôi có thể mở một mắt nhắm một mắt để cô bé kia được yên ổn. Bằng không, anh sẽ biết gia tộc Hắc Vũ hành hạ kẻ thù như thế nào.”

"Tôi hiểu rõ." Tạ Từ Hiên cười cười: "Bây giờ có thể trở về gặp cô dâu được chứ?"

Hắc Vũ Lương Mộc không biết hắn ta rốt cuộc đang tính toán cái gì. Thật là sẽ ngoan ngoãn nghe lời sao? Đây không phải phong cách của hắn, như vậy kế hoạch của hắn à gì?

"Đi đi." Hắc Vũ Lương Mộc gạt đầu một cái, cũng may còn có Quảng Mỹ có thể coi chừng hắn. Quảng Mỹ vốn trung thành, hắn không hề nghi ngờ điều này.

Quảng Mỹ mặc dù không phải là con ruột của Hắc Vũ gia, nhưng cũng có thể coi là một thành viên, hơn nữa cô ta tính tình lạnh lùng, tàn nhẫn, làm việc chưa bao giờ có sai sót, là thủ hạ thân cận nhất của hắn.

Quả thật nếu Quảng Mỹ có thể mang thai con Tạ Từ Hiên, chẳng những có thể đảm bảo Hắc Vũ gia có người thừa kế mang huyết thống chính gốc, vả lại, hai người họ đều rất ưu tú, nhất định con cái sẽ hoàn mỹ vô cùng.

"Tối nay phải người canh giữa nghiêm ngặt phòng ngủ của bọn họ, nếu để cho thiếu gia chạy, các người nên biết sẽ nhận được kết cục gì." Hắc Vũ Lương Mộc ngầm ra lệnh.

Phòng tân hôn vô cùng gọn gàng sạch sẽ, tuy bình thường mà thuần khiết.

Hắc Vũ Quảng Mỹ ngồi xổm (ngồi chồm hồm) trên giường, nếu chú rể không tới, cô ta còn có thể giữ vững tư thế này lâu hơn nữa cơ.

Vừa nhìn thấy tạ Từ Hiên vào phòng, cô ta ngồi tại chỗ khom người chào, sau đó đứng dậy đi tới bên cạnh anh: “Em xin anh hãy cởi quần áo ra”

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 9.2

Tạ Từ Hiên hài hước nói: "Không nghĩ tới cô lại có thể biết chủ động như vậy." Hấn cũng không ngăn cản tay cô sờ cổ áo mình: "Quảng Mỹ, cô thật sự có thể tiếp nhận ân ái với người đàn ông trong lòng có một người con gái khác?"

"Tôi không quan tâm lòng của anh, tôi chỉ cần có một người thừa kế gia tộc Hắc Vũ." Đây là lần đầu tiên Hắc Vũ Quảng Mỹ trực tiếp trả lời hấn về vấn đề tình cảm.

Tạ Từ Hiên bắt được cổ tay của cô, mắt nhìn mắt: "Cô thật không quan tâm sao? Chẳng lẽ cô chưa từng tưởng tượng cảm giác được người toàn tâm toàn ý yêu? Nhà Hắc Vũ chẳng qua đang đùa bốn tánh mạng và tôn nghiêm của cô, cô ở nơi này không có được bất kỳ yêu thương hay tình cảm gì, không khác một công cụ."

Hắc Vũ Quảng Mỹ đã tháo phần trang dày cộm nặng nề, dung mạo lãnh diễm khi nghe hấn nhẹ giọng chất vấn đã dần dần không còn bình tĩnh nữa, ngón tay khẽ run.

"Anh không phải vọng tưởng thuyết phục tôi thả anh đi, tôi không làm được, cũng sẽ không phản bội ông nội." Cô cắn răng một cái, giúp hấn cởi bỏ kimô-nô, bên trong là một bộ nội sấn y trắng như tuyết.

Tạ Từ Hiên vẫn mỉm cười: "Được mỹ nữ hầu hạ là mơ ước của tôi, có điều, thật đáng tiếc, tự tôi sẽ động thủ cởi quần áo mỹ nữ."

Hắc Vũ Quảng Mỹ thu tay lại, nhẹ nhàng cởi bỏ vạt áo của mình, trong nháy mắt khi cô cúi đầu, Tạ Từ Hiên chợt đề xuống, hai người nặng nề té ở trên giường: "Đêm tân hôn còn có nhiều người giám thị như vậy, tư vị này thật đúng là khó chịu."

Cô nhắm mắt lại, chờ đợi hấn chủ động, nhưng là tay của hấn lại đặt cạnh mặt cô, chạm tới khuôn mặt lạnh như băng: "Đến bây giờ cô còn giống như khối băng, dù thấy cô cũng không có bất cứ hứng thú gì với chuyện đêm nay." Hấn thở dài nói: "Vậy thật là không dễ làm rồi, cô dâu chú rể đều mất hứng, chúng ta vượt qua một đêm này như thế nào đây?"

"Tôi có học tập kinh nghiệm và kỹ xảo." Giọng nói trong trẻo lạnh lùng như nước chảy, cô lần nữa mở mắt ra: "Nếu như Trục Nhân thiếu gia có thể không dùng đến khẩu súng kia ngăn lại hành động của tôi, tôi sẽ cho anh hưởng thụ cả đêm."

Mặt Từ Hiên khẽ biến sắc: "Không hổ một tay Hắc Vũ lão đầu dạy dỗ ra, cư nhiên nhanh như vậy đã bị cô đoán được." Tay của hấn rời khỏi dưới quần áo, cảm theo một khẩu súng lục nhỏ tinh xảo, sau đó tay cô tay giường lên, ném súng vào góc tường: "Yên tâm chưa?"

"Anh?" Cô không nghĩ tới hấn cư nhiên lập tức nộp khí giới đầu hàng, nhất thời ngây ngẩn cả người.

"Nếu như mà tôi nói bỗng nhiên có hứng thú với cô, cô tin sao?"

Hấn cười đến rất sáng khoái, loại vẻ mặt này khiến Hắc Vũ Quảng Mỹ chợt có chút bất an, cô đang do dự là nên lớn tiếng gọi người ngoài đi vào giúp một tay chế trụ Tạ Từ Hiên, hay là... 'phối hợp' dục vọng của hấn. Đột nhiên toàn thân cô tê rần, không có nửa phần khí lực.

"Đây là công phu điểm huyệt tôi học từ một người bạn, không ngờ thật linh nghiệm." Cô thấy Tạ Từ Hiên nở nụ cười giả tạo: "Tôi thật sự là không muốn làm khó cô, bởi vì Tần Linh nói cô là người tốt, tôi cũng tin tưởng phán đoán của cô ấy."

Hấn đứng dậy cởi nội sấn y màu trắng xuống, lấy một bộ tây trang màu đen dưới giường, sau đó nhanh chóng mặc vào.

Toàn thân Hắc Vũ Quảng Mỹ tê dại lại nói không nên lời, chỉ có thể trơ mắt nhìn hấn nguy trang, cho đến khi hấn dịch dung bằng mặt nạ tinh xảo, cô mới ngộ ra.

Thì ra quan hệ giữa hấn và Tokugawa Akiko không đơn giản, mà nhà Tokugawa thao về dịch dung, hôm nay tất cả việc hấn làm có Tokugawa Akiko chi điểm và trợ giúp. Đáng tiếc cô biết được quá muộn, không có biện pháp ngăn cản hấn.

Cửa giấy chợt bị người từ bên ngoài kéo ra, Tạ Từ Hiên cả kinh, đợi nhìn đến mặt của người kia thì lại không khỏi vui mừng thấp giọng hô: "Anh hai, sao anh lại tới đây?"

"Anh đã nói rồi, nếu như nhà Hắc Vũ kiên trì không thả người, anh tự nhiên sẽ nghĩ biện pháp cứu chú ra ngoài." Tạ Thiên Ngạo một thân âu phục màu đen, mang một bộ kính râm màu đen, rất tương tự với hộ vệ bên ngoài, nhưng từ trên người anh ấy tản mát ra khí phách bén nhọn thuộc về vương giả.

Anh liếc mắt nhìn tình huống trong phòng, tầm mắt dừng trên người Hắc Vũ Quảng Mỹ, đôi lông mày nhíu lại: "Cô ta là ai?"

"Hắc Vũ Quảng Mỹ, cô dâu của em." Tạ Từ Hiên không còn kịp nhiều lời, "Chạy nhanh đi, Hắc Vũ lão đầu trông chừng rất nghiêm mật, nếu như bị ông ta phát hiện liền không dễ đi rồi." Hấn đẩy Tạ Thiên Ngạo ra gian phòng.

Hàn Tuấn đã sớm họp tác cùng nhà Tokugawa len lén đổi thủ vệ ở cửa, một chiếc xe con đang dừng ở cửa sau chờ bọn họ.

Bọn họ vừa lên xe, xe lập tức chạy nhanh đến một quán cơm.

"Muốn dọn dẹp thế nào?" Tạ Tử Hiên hỏi hai vị nam sĩ trong xe—— Hàn Tuấn và Tạ Thiên Ngao.

Tạ Thiên Ngao mở miệng: "Tạm thời chú dừng về Đài Loan, đến Châu Âu tránh một chút tương đối tốt."

Hàn Tuấn nói tiếp: "Những năm này thủ đoạn nhà Hắc Vũ càng ngày càng tàn bạo, đã đưa tới công phần lớn, tôi định mượn tay Tokugawa, từ từ xé rách xoi tái gia tộc Hắc Vũ, khiến Hắc Vũ Lương Mộc không còn lực lượng đối phó hai người."

"Cái này kế hoạch cần bao nhiêu thời gian mới có thể biến thành sự thật?" Tạ Tử Hiên có chút lo lắng: "Nhà Hắc Vũ đã tồn tại khá lâu, cũng cấu kết với chính phủ, muốn tiêu diệt nó không phải là một sớm một chiều mà có thể hoàn thành."

"Chuyện này do anh và Hàn Tuấn định kế hoạch là được." Tạ Thiên Ngao nói: "Chỉ cần trốn đi, không cần ôm mộng mình tính nữa, ít ra của tạo thêm rắc rối cho anh là tốt rồi."

"Anh hai đang giận?" Tạ Tử Hiên cười cợt nói: "Thật ra thì em cũng không hi vọng chuyện thành thế này, lần này em nghe anh là được. Muốn em đi nơi nào? Nước Anh? Nước Pháp?"

"Anh đã mua biệt thự ở Anh cho chú." Tạ Thiên Ngao ném cho hắn một cái chìa khóa: "Đây là chìa khóa biệt thự."

"Hắc Vũ Lương Mộc có lẽ sẽ tìm Tạ gia phiền phức." Tạ Tử Hiên còn có lo lắng cuối cùng: "Tạ gia ở ngoài sáng, bọn họ ở trong tối, có lẽ sẽ làm chút nguy hiểm, bất lợi cho Tạ gia."

"Những chuyện này đều không cần chú quan tâm." Tạ Thiên Ngao nói khi xe dừng lại. "Cô gái kia ở trong biệt thự chờ chú, sáng sớm ngày mai anh sẽ phải máy bay đưa chú đi."

"Anh hai, cảm ơn anh đã vì em làm tất cả." Tạ Tử Hiên ôm Tạ Thiên Ngao trong xe, đây là lần đầu tiên hắn ôm anh hai. Mặc dù bọn họ không có bất kỳ máu mủ nào, nhưng lại thân hơn hẳn tay chân.

Thân thể Tạ Thiên Ngao còn rất cứng nhắc, nhưng tay anh đã vỗ vỗ lưng Tạ Tử Hiên, kiên định nói: "Tất cả đều sẽ đi qua, nhà Hắc Vũ làm chú khổ sở, anh sẽ giúp chú lấy lại công đạo."

Tần Linh co rúc ngồi ở một gian trong phòng ngủ. Đột nhiên cô nghe được tiếng xe cộ, tiếp nghe được có người mở cửa, tiếng chân từng bước một rõ ràng, cô khẽ cắn răng, kéo cửa xông ra, sau đó hai tròng mắt vui mừng khóa trên ngũ quan người đến.

"Tần Linh!" Tạ Tử Hiên cũng vui mừng, vừa mới giang hai cánh tay, cô đã nhào vào trong ngực của hắn.

Có lẽ là bởi vì vui sướng mà hưng phấn, có lẽ là bởi vì sợ hãi mà buông thả, Tần Linh cứ nhiên oa oa khóc lớn lên, khóc đến rất không có khí chất, nhưng cô không quan tâm, chính là muốn đem toàn bộ buồn bực hoàn toàn thổ lộ ra ngoài.

Một tay hắn vòng quanh ở ngang hông của cô, tay kia vịn đầu cô phía sau, đợi tiếng khóc dần dần chuyển yếu, hắn mới dịu dàng hỏi: "Như thế nào? Khóc đủ chưa?"

"Còn chưa đủ." Trên mặt của cô còn treo một ít nước mắt.

Tạ Tử Hiên nhẹ nhàng hôn lên nước mắt, cái lưỡi từ nước mắt một đường chảy xuống, rót cuộc rơi vào trên môi cô. Truyền lại nhiệt năng, đầu lưỡi bọc lại vết thương trong lòng cô, dịu dàng mỗi một nơi bị tổn thương.

"Thật xin lỗi, anh vốn không nên để cho em gặp phải tình cảnh này." Hắn và cô ngồi trên chiếu. Cả phòng lớn trống trải chỉ có hai người bọn họ, trong thế giới hai người không cần che giấu tâm sự, bọn họ có thể thẳng thắn để cho đối phương thấy thật lòng.

"Đáng lẽ em nên được người giữ trong lòng bàn tay, được người nhà thương yêu, hưởng thụ thanh xuân thiếu nữ tươi đẹp và rực rỡ." Trong mắt Tạ Tử Hiên cất giấu một tia thương cảm: "Nhưng mà anh lại làm em liên lụy phải trải qua sinh mạng uy hiếp, có lẽ chẳng qua là trong phút chốc, nhưng những thứ rực rỡ tốt đẹp kia đều không dễ hồi phục."

Tần Linh nắm chặt tay của hắn: "Không cần chỉ để ý mỗi em, cả anh nữa, anh cũng nên được như vậy, những hạnh phúc trong cuộc sống, những thứ tốt đẹp và rực rỡ kia, anh cũng có thể có."

Hắn cười một tiếng, dường như u buồn giữa hai lông mày đã bị sức sống của cô đuổi đi mất: "Đúng vậy, chúng ta cũng phải như vậy."

"Nhà Hắc Vũ cứ như vậy dễ dàng thả anh về?" Cô vừa nghĩ tới vẻ mặt âm trầm của Hắc Vũ Lương Mộc, tâm không rét mà run.

"Không có dễ dàng như vậy, cho nên chúng ta phải mau rời khỏi Nhật Bản."

"Đến Đài Loan sao?" Cô lo lắng cho mình sẽ đem nguy hiểm cũng mang về nhà.

"Không, chúng ta không trở về Đài Loan, chúng ta cần đến nơi nhà Hắc Vũ không tìm thấy." Tạ Tử Hiên giải thích, "Anh hai đã vì chúng ta sắp xếp xong

xuôi tất cả. Nước Anh là địa bàn của Hàn Tuấn, Hắc Vũ Lương Mộc còn chưa có năng lực kéo thế lực đến đó, ông ta cũng sẽ không đoán được đến tột cùng chúng ta núp ở chỗ nào."

"Hàn Tuấn là ai?"

"Một người tốt, có thể giúp chúng ta." Tạ Tử Hiền cười hân hoan một cái: "Trong ánh mắt em luôn là có một loại khí chất hân hoan, thật đáng yêu."

"Anh đang cười em ngây thơ?" Tần Linh nhay bén hỏi lại.

"Anh không có ý gì khác, không phải em muốn gây gỗ chứ?" Hắc không nhịn được cười nói: "Xem bộ dáng em bây giờ giống như con nhím vỗ trảng, tùy thời chuẩn bị bắn gai vào người khác."

Cô tròn mắt nhìn, cuối cùng vẫn là cười khi thành tiếng, trong bầu không khí khẩn trương, cunxgc hi có Tử Hiền làm cô buông lỏng mà bật cười.

"Xem ra em thật sự phải theo anh tới cùng trời cuối đất rồi." Nghe khẩu khí của cô còn có mấy phần chờ mong.

"Hết thầy đều sẽ có phần kết tốt đẹp." Hắc sâu kín nói nhỏ, giống như tự cho nàng lòng tin, cũng giống như bảo đảm với mình.

Ôm lấy nàng, trong căn phòng trống trải, thế giới của hai người, gắn bó kề cận bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 10.1

Sáng sớm, Tần Linh vẫn chưa mở mắt ra, liền nghe thấy bà Miller đang lớn tiếng nói chuyện cùng với Tạ Tử Hiền.

"Bữa sáng cậu muốn ăn gì? Có muốn ném thử Sữa tươi và bánh mì hay không?"

Anh nói: "Ngon lắm, bánh người làm tôi đặc biệt rất thích, làm ngon hơn mẹ của tôi rồi."

"Đương nhiên rồi, vì trong bánh của tôi có gia vị đặc biệt mà, là bí phương gia truyền của nhà chúng tôi đó." Bà Miller đắc ý nói, tiếp theo là tiếng bước chân của bà xa dần.

Tiếp đây là giọng nói của Tạ Tử Hiền xuất hiện trên đỉnh đầu cô: "Đồ lười, còn muốn ngủ đến mấy giờ? Cần thận vát và lắm thịt mỡ mới giảm xuống lại béo trở lại đây."

"Miệng con ạ!" Tần Linh cảm gối đầu ném về phía sau. Không có nghe âm thanh cái gối đầu rơi trên mặt đất, nhất định là bị anh tiếp được.

Cô trở mình, khuỷu tay chống trên giường, híp mắt nhìn người kia đứng ở cửa sổ.

"Chẳng lẽ anh không thể không làm phiền em, để em ngủ một giấc thật ngon sao? Bây giờ. . ." "Cô nghiêng đầu nhìn đồng hồ trên bàn: "Bây giờ mới bảy giờ thôi, em sang đây không có điều chỉnh lại mùi giờ được nha!"

"Rời khỏi Nhật Bản đến bây giờ đã là một tuần, em vẫn chưa chỉnh lại được mùi giờ sao?" Tử Hiền ném gối đầu quay về trên giường của cô: "Thức dậy nhanh một chút, hôm nay có rất nhiều người muốn đến nhà thờ nghe giảng đạo, cùng đi đi."

"Em không phải tín đồ Cơ Đốc (đạo Tin Lành)." Cô vui đùa vào trong ổ chăn, mặt trời ấm áp như vậy làm cho cô muốn ngủ nhiều hơn mấy giờ.

"Âm nhạc của đội xướng thi giáo đường rất tuyệt, hơn nữa hôm nay trên giáo đường còn có tiết mục đặc biệt." Anh từ từ cười nói. "Nhanh chút đi, anh chờ em ăn điểm tâm, có lẽ buổi tối sẽ có bạn đến thăm chúng ta."

"Bạn nào?" Tần Linh ngẩng đầu lần nữa.

Từ khi đi đến vùng nông thôn heo lánh này của nước Anh, cô chưa có gặp qua gương mặt phương đông, không biết sự việc bao giờ mới kết thúc, cũng không biết khi nào mới có thể về nhà. Thậm chí ngay cả điện thoại cô cũng không thể gọi về nhà, để phòng ngừa nhà Hắc Vũ tra được manh mối mà lần theo dấu vết đến đây.

Cuộc sống chạy trốn khắp nơi vừa mới bắt đầu, cô đã có chút chán ghét.

Thật ra thì chán ghét cũng không phải cuộc sống như thế này mà là bữa sáng mỗi ngày. Tuy rằng tay nghề bà Miller rất tuyệt, nhưng mà bữa sáng luôn là bánh mì nhạt nhẽo, sữa, hotdog. Cô thật sự rất nhớ sữa đậu nành má Trương tự mình làm, nhớ tiệm bán đồ ăn vặt Thang Bao ngay đầu phố, nhớ cả món đậu đỏ đá bào, nhớ chocolate nhân kem. . . Đáng tiếc, ở đây đều không có mà ăn. (ed: chị nỳ toàn thích đồ ngọt béo, không mập mới lạ...haizz)

Tần Linh mặt chau mày ủ rũ nhìn những thứ trên bàn mười phút rồi, mà Tạ Tử Hiền sớm đã ăn xong phần ăn sáng của mình.

“Không hợp khẩu vị?” Bà Miller khó hiểu nhìn cô, bùng lên một mâm ruột chiền.

Tạ Tử Hiền cười nói: “Cô ấy gần đây giảm cân, không cần phải để ý cô ấy, phần ruột chiền kia cho tôi được rồi.”

Tần Linh trừng mắt, nhìn anh ăn hết cả phần ruột chiền, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ cho tới bây giờ anh không cần ăn uống điều độ sao? Người như anh ăn như thế nào duy trì hình thể vậy?”

“Em đã nghe qua hai chữ 'trời sinh' chưa?” Tạ Tử Hiền cười sáng lạn: “Có lẽ anh là loại trời sinh có hình thể mãnh mãnh, ăn như thế nào cũng sẽ không béo.”

Tần Linh liếc mắt xem thường, đối với người như vậy tức giận là lãng phí, dù sao anh rằng nọc miệng thú vị cô đã sớm lãnh giáo rồi, nhưng lúc ở Nhật Bản anh tỏ ra rất khó thể lại có bộ dáng dịu dàng, ngược lại làm cho cô có chút không quen.

“Ăn xong rồi sao?” Tạ Tử Hiền dùng khăn ăn lau khóe miệng: “Đi theo anh.” Đưa tay lôi cô ngồi bên cạnh bàn ăn đi.

Thôn làng này tuy rằng không lớn, nhưng cũng có một giáo đường quy mô không nhỏ, mỗi tuần tín đồ Cơ Đốc giáo (đạo Tin Lành) đều đến nơi này nghe giảng đạo.

Tần Linh không phải tín đồ Cơ Đốc giáo, cho nên không biết nên làm như thế nào. Vừa bước vào giáo đường thì cô lập tức bị kinh sợ không khí nơi trang nghiêm này.

Tạ Tử Hiền lôi kéo cô, lặng lẽ ngồi vào hàng cuối cùng của giáo đường. Cha xứ đứng trên giảng đài cao cao, giảng đọc thánh kinh trong chương tiết.

Tần Linh nhẹ nhàng hỏi: “Anh là tín đồ Cơ Đốc giáo sao?”

“Không phải.” Tạ Tử Hiền chớp chớp mắt.

“Vậy rốt cuộc anh muốn xem tiết mục đặc biệt gì à?” Cô còn muốn hỏi tiếp, phía trước đã có giáo đồ không vui quay đầu ho khan một tiếng, nhắc nhở họ chớ có lên tiếng.

Tần Linh lè lưỡi, nhìn Tạ Tử Hiền, hai người nhìn nhau cười.

Đến khi cha xứ nói xong ba chương đầu này, thì ông cao giọng tuyên bố, “Hôm nay, ở trước mặt Thượng Đế, chúng ta chứng kiến một đôi tình nhân yêu nhau kết làm vợ chồng, bọn họ từng trải qua rất nhiều gian nan, được Chúa dẫn dắt, rốt cuộc bọn họ cũng tìm được hướng đi của tình yêu.”

Tần Linh bừng tỉnh hiểu ra, dùng tay ra hiệu hỏi anh, anh muốn cho em xem là cái này?

Tạ Tử Hiền cười cười, gật đầu.

Chỉ thấy cô dâu mặc áo cưới đơn giản nhưng thánh khiết, được cha của cô dẫn chậm rãi bước vào giáo đường, mà chú rể đã đứng ở phía trước chờ đợi.

Cô dâu đi qua bên người Tần Linh thì cô không nhịn được nhỏ giọng tán thưởng “Thật đẹp”.

“Người phụ nữ nào trở thành cô dâu, người đó đều là đẹp nhất.” Tạ Tử Hiền nói.

“Người phụ nữ này cũng phải có vốn liếng nha.” Tần Linh cảm thán nói: “Nếu người phụ nữ này lại béo lại xấu, trang điểm thế nào đi nữa cũng sẽ không đẹp.”

“Đó là em cảm nhận như những người đứng xem, làm sao em biết chú rể sẽ không cảm thấy cô ấy là người phụ nữ đẹp nhất trên thế giới?”

“Đúng vậy a. . . “ Cô lẩm bẩm nói, lúc này quan trọng nhất là cảm thụ của chú rể a.

Nhưng là. . . Rốt cuộc mẫu phụ nữ nào mới là xinh đẹp? Thon thả mãnh mãnh? Đa tài đa nghệ? Dịu dàng lương thiện? Hình như cô đều không phải.

Như vậy, cô có thể làm một người phụ nữ xinh đẹp không? Ở thời điểm cô nguy nan nhất, có thể cũng có một Bạch Mã Hoàng Tử đến cứu cô hay không? Hoặc là, cô có thể hỏi Thượng Đế không, cô có thể tìm được tình yêu không?

Cô nhìn không được lén lút nhìn Tạ Tử Hiền bên cạnh, anh đang hết sức chăm chú nhìn nghi thức phía trước, nhưng giờ khắc này tay anh lại nắm lấy tay cô. Tâm của cô bình tĩnh trở lại, bất luận có tình yêu thiên trường địa cửu hay không, ít nhất cô tin rằng, giờ khắc này cô cũng là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới.

“Stephen Jose, con có nguyện ý cưới Annie Lei Gore làm vợ, Bất luận giàu sang nghèo khó, bất luận bệnh tật hay là cực khổ, cả đời yêu thương cô ấy, kính trọng cô ấy, cũng cô ấy nương tựa lẫn nhau không?” Cha xứ hỏi.

“Con nguyện ý.”

Đồng thời cùng chú rể đồng thanh nhẹ nhàng trả lời, Tần Linh kinh ngạc nhìn Tạ Tử Hiên, môi của anh vừa mới đóng lại.

Lòng của cô trong thoáng chốc giống như có một dòng nước ấm chảy vào sâu bên trong, tràn đầy nhiệt lực cùng xúc động, làm cho mũi của cô chua xót, dường như nước mắt muốn trào ra khỏi vành mắt.

“Annie Lei Gore, con có nguyện ý gả cho Stephen Jose làm vợ, Bất luận giàu sang nghèo khó, bất luận bệnh tật hay là cực khổ, cả đời yêu thương anh ấy, kính trọng anh ấy, cùng anh ấy thân cận bên nhau không?”

“Con nguyện ý.” Tần Linh cũng nhỏ giọng trả lời.

Ánh mắt của cô nhìn Tạ Tử Hiên, cô cảm nhận nhiệt độ trên tay anh truyền đến, ở trong thanh âm của đội xướng thơ tuyệt đẹp kỳ ảo, tâm của họ cũng cùng giao nhau.

Đi ra khỏi giáo đường, Tần Linh giống như vẫn còn trong mộng, cùng Tạ Tử Hiên tay nắm tay, chậm rãi thong thả bước đi giữa đồng ruộng.

“Em muốn hỏi gì, thì cứ hỏi đi.” Anh phá vỡ yên lặng.

“Vừa rồi là vì không khí đó mới nói vậy, hay là lời nói trong lòng anh?” Cô thật cẩn thận hỏi.

“Em hy vọng đáp án của anh là gì?” Anh hỏi lại

Tần Linh chau mày: “Bây giờ em đang hỏi anh nha, anh không cần nói lảng sang chuyện khác.”

“Em đang sợ cái gì?” Anh cười hỏi: “Xem ra bộ dạng của em giống như rất lo lắng.”

“Ừ.” Cô cúi đầu xuống: “Trước kia em cũng không dám tin sẽ có người thật sự yêu em.”

“Vì sao? Vì em mập sao?”

“Cho dù lúc em không mập, em cũng hiểu được em sẽ không thực sự có được phần tình yêu thuộc về mình. Em và chị em không giống nhau, chị có đầy đủ cá tính, là người xuất sắc. Chị tài hoa tràn trề lại khôn khéo giỏi giang, từ nhỏ chính là thiên tài đàn violon, bây giờ lại lưu diễn ở khắp các nước trên thế giới. Mà em học hành bình thường, khí chất bình thường, trước kia miễn cưỡng còn có ngoại hình xinh đẹp, sau này thì ngay cả ngoại hình cũng đều không có. Em ngay cả dũng khí đi ra ngoài kiếm sống đều không có, chỉ biết núp dưới cánh của cha mẹ trải qua cuộc sống tiêu thụ, xem một cô gái giống như em vậy hết ăn lại nằm sẽ có người yêu sao?”

“Phải ha.” Anh chứa đựng ý cười: “Sẽ có một đứa ngốc yêu loại nha đầu ngốc như em, hết ăn lại nằm.”

Cô xoay tay lại một quyền đánh lên vai anh: “Anh lại cười nhạo em!”

Anh bắt lấy tay cô, nhìn ánh mắt của cô: “Bị anh cười nhạo, em không phải sẽ có cảm giác đau lòng sao?”

Cô suy nghĩ một chút: “Sẽ không.”

Thật lạ, trước kia bất luận người khác phê bình cô cái gì, cô đều sẽ vô cùng tức giận và dỗi ý, nhưng đối mặt với sự phê bình của Tạ Tử Hiên, cô cũng sẽ không đau lòng.

“Có lẽ em đừng suy nghĩ quá nhiều vấn đề rõ rệt.” Anh nhìn thấu nhược điểm của cô, kéo tay cô chạy nhanh trên đường nhỏ nông thôn: “Nhanh lên, nhanh chút nữa!”

Cô bắt đầu chạy theo bước chân của anh, dần dần quen bước theo biên độ và tần suất của anh, rốt cuộc cũng có thể đuổi theo anh, cùng anh sóng vai chạy cùng nhau.

Người phụ nữ thật sự dũng cảm, không phải chờ đợi Bạch Mã Hoàng Tử đến giải cứu, cũng không cần dựa vào sắc đẹp đi hấp dẫn đối phương, mà là muốn cầm lấy bảo kiếm cười tuấn mã, có thể cùng Hoàng Tử song song bước đi, cho dù là trên chiến trường cũng có thể cùng nhau chiến đấu. Chỉ có như vậy, mới có thể giành được sự tôn trọng của người yêu. Chỉ có như vậy, mới có thể có được sự bền vững thật sự, có thể nắm vững tình yêu trọn đời.

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 10.2

Tạ Từ Hiên có nói buổi tối bạn của anh sẽ tới chơi. Tần Linh đoán tới đoán lui cũng không đoán ra người bạn tới chơi này lại là Tạ Thiên Ngao.

Trước đây Tần Linh chưa từng gặp qua Tạ Thiên Ngao, chỉ thấy anh ta qua ti vi cùng báo trí mà thôi. Trong mắt cô, ấn tượng về Tạ Thiên Ngao chính là một bộ dáng mèo khen mèo dài đuôi, thanh cao kiêu ngạo, thậm chí còn có chút vô sỉ, cả vú lấp miệng em, nghiêm túc thái quá.

Cho nên ban đầu cô mới cảm thấy kỳ quái, Tạ gia làm sao sinh ra được hai người con trai Tạ Thiên Ngao và Tạ Từ Hiên có tính cách cùng với khí chất khác nhau như vậy? Sau khi cô biết về thân thế của Tạ Từ Hiên, lại trở nên rất ngưỡng mộ Tạ Từ Hiên, lớn lên trong hoàn cảnh như vậy mà anh còn có thể lạc quan sáng sủa, thực sự là vô cùng khó khăn.

Đồng thời cô cũng cảm thấy kỳ quái, rốt cuộc Tạ Thiên Ngao vốn là trời sinh hay là bị cái gì kích thích mà trở nên lạnh lùng không khác một khối băng?

Anh rề cũng là người lạnh lùng, nhưng sau khi gặp được chị mình thì liền thay đổi rất nhiều. Đàn ông không có kết hôn, chưa từng yêu có phải đều như vậy hay không? Nói thế nào đi nữa, nhìn thấy Tạ Thiên Ngao, cô chỉ muốn tránh xa ra một chút, để cho hai anh em bọn họ tự mình nói chuyện.

Hôm nay, Tần Linh đã rất vất vả đào tung cả nhà kho của bà chủ nhà lên mới có thể tìm được một chiếc máy tính kiểu cũ xưa. Người con trai của bà chủ đang tìm cách để giúp cô kết nối mạng, cô muốn tìm thử một cách để tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Nếu không cả ngày chỉ phong bế trong một vùng như bây giờ, cô thật sự không kiên trì được nữa.

Con trai của bà chủ nhà tên Jack vừa mới lên đại học, chuyên ngành máy tính, hôm nay Chủ nhật được nghỉ, cậu ta vừa về nhà liền bị Tần Linh kéo tới giúp một tay. Tuy nhiên Jack vô cùng yêu thích cô gái Phương Đông sáng sủa hoạt bát này, cho nên vừa làm việc vừa cùng cô trò chuyện, chưa đến hai tiếng cũng lắp ráp xong chiếc máy tính cũ. Tần Linh hoan hô một tiếng ôm lấy Jack, sau đó nhanh chóng kết nối với mấy trang web tiếng Trung. Xem vài tin tức về ngành giải trí, đập vào mắt cô là một dòng tin khiến cô sợ hãi người.

Người mẫu thần bí, vốn từng là một thiên kim tiểu thư có bộ dáng như voi nhỏ!

Phía dưới còn có ảnh chụp cuộc sống của cô một năm trước, không biết là tìm thấy từ đâu. Trong tám ảnh cô không chỉ béo lại còn xấu xí, hơn nữa còn đang ăn một suất bồng ngô cỡ lớn, cực kỳ mất hình tượng.

“Mấy ngày gần đây tình huống bên Nhật Bản như thế nào?” Tạ Từ Hiên rót cho Tạ Thiên Ngao một chén cà phê: “Thực xin lỗi, ở đây không có nhãn hiệu anh thích uống.” Cuộc sống thường ngày của anh có thời điểm phải thắt lưng buộc bụng tới mức khắc khổ.

Tạ Thiên Ngao bùng chến lên: “Hàn Tuấn cùng với gia tộc Tokugawa đang nghiên cứu làm sao có thể động vào tập đoàn Hắc Vũ cùng với tài sản của gia tộc nhằm làm suy yếu tài lực của Hắc Vũ gia tộc. Gia tộc Tokugawa cũng liên lạc với mấy bang phái khác, nhằm vào gia tộc Hắc Vũ triển khai hành động. tôi thấy Hắc Vũ Lương Mộc tạm thời không có thừa hơi sức mà tìm hai người rồi.”

“Như vậy khi nào chúng ta có thể trở về?”

“Còn phải đợi một khoảng thời gian nữa. Hai người chỉ cần lộ mặt, Hắc Vũ Lương Mộc chắc chắn sẽ không buông tha đâu.” Tạ Thiên Ngao ngửi mùi cà phê, lại đem cái ly để xuống. Tạ Từ Hiên đành phải đem cà phê đổ bỏ, đưa cho anh ta một cốc nước lọc.

“Em thấy anh có lẽ thích uống nước lọc hơn so với loại cà phê đó.”

“Chú ở bên này đã quen chưa?” Tạ Thiên Ngao hỏi anh.

Tạ Từ Hiên nhìn quanh phòng: “Rất tốt, so với căn phòng ở Sapporo điều kiện tốt rất nhiều.” Anh cũng không phải như mọi người nói chỉ biết hưởng thụ, hai chữ ‘chịu khổ’ từ lúc anh sinh ra cũng đã nếm đủ mùi lẫn năm rồi.

“Ngày mai tôi đi chi nhánh công ty ở Luân Đôn tham dự cuộc họp, có muốn hay không tôi phái người đưa tới vài đồ?”

Tạ Từ Hiên suy nghĩ một chút, lặng lẽ hỏi: “Có thể mang một ít đồ ăn vặt của Đài Loan tới đây không? Nói thật, ăn thức ăn bên này mấy ngày, không chỉ Tần Linh muốn phát hoá, em cũng không chịu nổi.”

Lúc Tạ Thiên Ngao đi đã là hai giờ sáng. Tạ Từ Hiên đi qua gian phòng của Tần Linh thì phát hiện trong phòng đèn vẫn sáng, vì vậy tò mò đẩy cửa nhìn, chỉ thấy cô đã nằm ở trước máy vi tính ngủ thiếp đi. Anh thấy bài báo trên màn hình, ánh mắt hơi trầm xuống. Lại thấy dòng thanh minh cô vừa mới đánh ra còn chưa kịp gửi đi, đọc qua từ đầu tới đuôi một lần, khóe miệng lại lộ ra nụ cười. Dùng luôn e-mail này đem mấy dòng thanh minh gửi đến hộp thư của chị Vương.

Đêm khuya, hần dùng di động lặng lẽ gọi cho chị Vương: “Tạ Từ Hiên! Cậu còn sống! Cậu rốt cuộc chết ở nơi nào?” Đang không hiểu ra sao, chị Vương vừa nghe âm thanh của anh liền nổi trận lôi đình.

Hần nhẹ giọng mỉm cười nói: “Chị Vương, có một số việc tạm thời khó nói cho chị biết, chị không nên tức giận nha, có đoạn văn thanh minh tôi vừa mới chuyển tới hộp thư của chị, hi vọng chị đọc ngay đi.”

“Thanh minh? Không phải là cậu muốn ra khỏi giới diễn viên... Nên thanh minh chứ?” Chị Vương ở bên kia lách cách gõ bàn phím, lo lắng hỏi. Rất nhanh cô liền thấy lá thư này: “Tôi cũng đang muốn nói với cậu sự kiện này, ảnh trước kia của Tần Linh không biết bị ai bán cho một nhà tạp chí, không nói đáng về xấu xí của nàng hoàn toàn bại lộ, còn nói cô ấy theo đuổi nam sinh. Mấy tin tức bát quái làm cho chúng ta rất khó coi.” Chị Vương vô cùng bức tức nói. “Chuyện này thật ra thì không có gì, có thể không cần quan tâm.”

Tạ Tử Hiên bình tĩnh nói: “Chỉ cần Chị Vương đem phần thanh minh này công khai đăng báo là tốt rồi, tin tưởng người xem rất là công bằng.”

“Cậu có chắc không? Nếu như hoàn toàn ngược lại, không chỉ có Tần Linh không cần nghĩ bước vào giới giải trí, nói không chừng tới cả cậu cũng sẽ bị liên lụy đấy.”

“Tôi cùng cô ấy đã sớm dây dưa không rõ rồi.” Anh nói thẳm một câu.

“Cái gì?” Cô nghe không hiểu.

“Không có gì, cứ làm theo như tôi nói đi.”

“Tần Linh ở cùng một chỗ với cậu phải không? Hai người rốt cuộc đi nơi nào? Cho dù là bỏ trốn thì cũng phải nói với tôi a! Hại tôi phải ứng phó với bao nhiêu công ty quảng cáo, công ty điện ảnh, công ty đĩa nhạc.. “

“Đoạn thời gian này, làm phiền chị Vương rồi.” Tạ Tử Hiên nhẹ nói xong lập tức cúp điện thoại. Hắn cúi đầu nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Tần Linh, mặt cô còn có chút ươn ướt, vừa rồi hẳn là đã khóc. Hắn ôm lấy cô, đặt lên giường, đắp kín chăn, rồi cúi đầu hôn lên trán cô. Hàng lông mày của cô vẫn chưa giãn ra, hi vọng ngày mai tỉnh dậy, cô có thể không cần đối mặt cùng buồn phiền và đau khổ. Tâm nguyện lớn nhất của anh là để cho cô vĩnh viễn hạnh phúc khoái hoạt. Anh nhất định sẽ làm được.

Tôi đã từng là một chú voi nhỏ, tròn núp trong tòa tháp ngà voi của chính mình không dám bước ra gặp người. Tôi không tin tình yêu, không tin bạn bè, tôi cho là tôi không có tư cách có được những thứ xa xỉ đó. Cho đến có một ngày, tôi nhìn thẳng mình, hỏi mình rốt cuộc muốn trốn tránh thực tế như vậy bao lâu mới bằng lòng nhìn rõ ràng người nào là bóng dáng, người nào là chính mình? Tôi nỗ lực mấy tháng, làm rất nhiều điều người bình thường không làm được. Ngăn ngừa mấy tháng này, tôi rốt cuộc tìm về cuộc sống thuộc về tôi. Hiện tại tôi có thể dũng cảm đứng ở dưới ánh mặt trời, dũng cảm đối mặt mọi người, như vậy tôi, mới là chính tôi. Tôi không vì tôi giám cản mà cảm thấy đáng thương, nhục nhã hay đau khổ. Đoạn đường trước kia, tôi dùng nước mắt đi qua, đoạn đường sau này, tôi sẽ mỉm cười đi tới!

Tần Linh

Một đoạn giải thích ngắn gọn chỉ có hơn hai trăm chữ, lập tức được truyền bá ra, các đại báo chí truyền thông cũng đổ xô viết về nó.

Rất nhiều cô gái giảm cân không được liền đem đoạn văn này khích lệ bản thân, coi là lời răn. Tần Linh hình tượng trong một đêm từ ‘Người mẫu thần bí, tiểu thư voi nhỏ’ biến thành hình tượng đại biểu cho những cô gái kiên cường, thậm chí còn có tạp trí thời trang muốn bầu chọn cô là nữ minh tinh dũng cảm theo đuổi lý tưởng cùng chân thành nhất năm nay.

Công ty điện ảnh gọi điện thoại đến Tần gia, đến công ty đại diện của Tạ Tử Hiên hỏi thăm tung tích của Tần Linh, thương nhân muốn vì cô mà phát hành đĩa nhạc nhiều đêm không xuê, nhưng không một ai biết được tung tích của cô. Tần Linh giống như đột nhiên biến mất khỏi thế giới, không ai có thể tìm được cô.

“Tạ Tử Hiên, mau tới giúp tôi một chút!” Tần Linh hao công phí sức mà dắt bò sữa vào trong sân. Nhưng cho dù cô có nói thế nào cũng không thể khiến bò sữa an tĩnh đợi tại chỗ. Giằng co nửa giờ, cô thật sự không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là cầu cứu binh.

Tạ Tử Hiên lười biếng xuất hiện: “Đã nói trước với em, loại chuyện như thế này em làm không được.”

“Mỗi ngày bà bác vắt sữa đều giúp chúng ta nấu cơm giặt giũ, chúng ta cũng phải nghĩ cách hồi báo người ta chứ.” Cô lôi kéo anh đi tới trước mặt bò sữa: “Anh là nam, bò sữa này là cái, nghĩ cách thi triển một chút mỹ nam kế của anh, khiến nó nghe lời đừng lộn xộn nữa đi.”

Anh cũng không biết là nên khóc hay nên cười bây giờ: “Cách dùng mỹ nam kế cũng không phải như vậy mà?”

“Không quan tâm, dù sao hôm nay em nhất định phải vắt được một thùng sữa, em đã vỗ ngực cùng bà bác vắt sữa bảo đảm, tuyệt đối không thể nuốt lời.” Tần Linh không lo chuyện khác, dù đây là một nhiệm vụ không thể hoàn thành, cô cũng nhất định phải bắt anh hoàn thành cho bằng được.

Tạ Tử Hiên không thể làm gì khác ngoài việc đi tới trước mặt bò sữa, vỗ vỗ sống lưng nó: “Bò sữa thân mến a, nếu như mày nể mặt tao, để cho tao tới nay có thể thoải mái ngủ ngon giấc, không cần bị người khác oanh tạc thống khổ, thì cứ đứng yên đi, quay đầu lại tao cho mày ăn một mạch cỏ tươi.” Không biết là mỹ nam kế của anh thật sự có tác dụng hay là con bò sữa này cũng bị Tần Linh giầy vò một mối, thế nhưng thật sự không hề đi đi lại lại nữa.

Tần linh vui mừng quá đỗi, nhanh chóng xách theo cái thùng xông lên. Tạ Tử Hiên cười nhìn cô một thân quần áo nông phụ, trên mặt có chút ửng hồng, trên tóc treo hai cọng rom, nếu như không nói, người nào biết cô là tập đoàn nhị tiểu thư của Tần gia.

Anh không nhịn được vron tay, giúp cô gỡ xuống cọng rom trên tóc, trong lúc bất chợt, tay của anh dừng ở giữa không trung, một cổ sợ hãi hơi thở xuyên qua toàn thân. Có sát khí! Loại khí tức này chỉ có ở Hắc Vũ gia tộc mới cảm giác được! Anh đột nhiên quay đầu lại, neho mắt. Ở cách bọn họ không tới hai mươi mét, Jack đem một cô gái phương đông toàn thân áo đen dẫn tới trại bò sữa bên cạnh, lớn tiếng nói với bọn họ: “Cô gái này là tôi tìm hai người, nói là bạn của hai người.”

Tạ Tử Hiên không nói gì, như cũ nhìn thẳng vào cô gái kia. Tần Linh nhảy dựng lên, hỏi: “Người nào à? Ai tìm tới cửa.” Lời của cô nghẹn lại, há miệng run rẩy lôi kéo quần áo của anh: “Hắc Vũ Quảng Mỹ.”

Tạ Tử Hiên kéo cô đến phía sau, lạnh lùng hỏi: “Cô là theo lời của ông già Hắc Vũ tới tìm chúng tôi sao?” Hắc Vũ Quảng Mỹ toàn thân là luôn là một

màu đen, sắc mặt tái nhợt ở sân cỏ cùng áo đen thấp thoáng càng thêm rõ ràng.

“Ông nội nói rồi, nếu như anh chịu trở về, chuyện cũ ông sẽ bỏ qua, nếu không... Giết không tha.” Bọn họ là dùng tiếng Nhật nói chuyện, không chỉ có Jack, ngay cả Tần Linh cũng không hiểu. Nhưng từ vẻ mặt ngưng trọng của bọn họ, cô hiểu bọn họ thảo luận chắc chắn không phải là chuyện tốt. Cô vội vàng hô: “Quảng Mỹ tiểu thư, cô là một người tốt, tại sao nhất định phải giúp Hắc Vũ gia tộc làm chuyện xấu?”

Một đôi con ngươi đen láy như bảo thạch của Hắc Vũ Quảng Mỹ liếc về hướng cô, khóe môi nhếch lên một nụ cười châm chọc châm chọc, “Tần tiểu thư đại khái còn không biết chứ? Ta cùng Trục Nhân đã cử hành nghi thức, chính thức thành thân rồi.”

“Cái gì?” Tần Linh kinh ngạc, cô muốn nhìn Tạ Từ Hiên, nhưng cổ lại cứng ngắc đến không thể chuyển động. Thanh âm của anh ở bên tai vang lên: “Cái nghi thức kia không tính, tôi còn không có ký tên trên giấy đăng ký kết hôn, cuộc hôn nhân của chúng ta ở trước luật pháp không có hiệu lực.”

“Nếu như chỉ cần ký tên thôi thì đó không phải là vấn đề.” Hắc Vũ Quảng Mỹ từ trong tay áo đưa ra một khẩu súng lục tinh xảo, hướng về phía Tần Linh. “Nếu như anh muốn cho Tần tiểu thư chết, tôi cũng vậy có thể giúp cho anh.” Âm thanh cứng nhắc của cô ta không có chút buồn bã, mạng người đối với cô ta mà nói chỉ là một con cờ có thể dùng được thời.

Jack bị dọa cho sợ liền quay người bỏ chạy, Tần Linh lại bước lên một bước, phản ngăn ở tạ Từ Hiên trước mặt cửa. “Ngươi có thể giết ta, nhưng không cần làm anh ấy tổn thương.” Cô nói khẽ với Tạ Từ Hiên một câu: “Em tin anh.”

Anh run lên, lại thấy ánh mắt giết người của cô chiếu tới: “Tuy nhiên, anh nhất định phải giải thích rõ ràng cái gì kết hôn nghi thức quỷ quái kia cho em? Nếu không em không tha cho anh!” Khóe môi anh nháy lên, đây mới là tính cách thân thuộc của cô: “Tốt, nếu như cô thật sự muốn nổ súng, xin cứ tự nhiên.” Tạ Từ Hiên đem Tần Linh kéo vào trong ngực của mình, thờ ơ liếc xéo Hắc Vũ Quảng Mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: The end

“Được, nếu như cô thật muốn nổ súng, xin cứ tự nhiên.” Tạ Từ Hiên kéo Tần Linh vào trong ngực của mình, thờ ơ liếc xéo Hắc Vũ Quảng Mỹ.

Tay Hắc Vũ Quảng Mỹ đặt trên cò súng, hòng súng đen ngòm nhắm ngay bọn họ. Tay của cô không còn kiên định nữa, trước nụ cười rớt rớt của Tần Linh và Tạ Từ Hiên, cô nhìn thấy không phải tử vong, mà là vẻ tươi sống của đóa hoa. Sinh mạng đối với bọn họ, thật không còn quan trọng nữa?

Tay cầm súng run lên, thiếu chút nữa rơi xuống, đột nhiên có cây tiểu đao sắc bén ngang trời mà đến, xẹt qua cổ tay cô. Cô kinh ngạc nhìn máu chảy trên cổ tay mình, súng rời tay trong nháy mắt.

“Ài?” Cô cảnh giác xoay người tìm kiếm người tập kích. Bị thương cổ tay lại đột nhiên bị người từ bên cạnh đè lại, bàn tay dùng sức rất lớn khiến cô phải hít một ngụm khí lạnh.

“Thì ra em cũng sẽ đau.” Giắc cọt lạnh thấu tâm khiến cô kinh ngạc, sợ hãi rồi ngậy người, mắt lạnh nhanh chóng đảo qua, chỉ thấy một đôi mắt đen lạnh lùng hơn ngay bên cạnh.

“Anh. . .” Cô thở phào một chữ.

“Tôi có lời nói với em.” Bàn tay rộng giữ chặt tay cô, dùng sức lời đi.

Tần Linh nhìn nán lại.

“Thì ra anh hai biết Hắc Vũ Quảng Mỹ?” Cô thật không ngờ được hai tòa băng sơn đụng vào nhau thời điểm lại có thể bắn ra tia lửa!

Tạ Từ Hiên cũng không có nghĩ đến. Lúc nào thì anh hai gặp Hắc Vũ Quảng Mỹ? Trông có vẻ như họ rất quen thuộc nhau?

Chỉ là bất kể nói thế nào, hình như anh hai rất quan tâm Hắc Vũ Quảng Mỹ, trước khi đi thậm chí chưa từng chào hỏi hân, ở đây nhất định có chuyện cũ mà hân không biết.

Hắc Vũ Quảng Mỹ thần bí đến rồi thần bí mất tích, sau lần đó không thấy người nhà Hắc Vũ đến nơi này tìm nữa. Một tháng sau, Tạ Từ Hiên lên mạng thấy tin tức ——

Hắc Vũ Lương Mộc - nhân vật đầu não của hắc đạo Nhật Bản bởi vì bệnh tim bất ngờ dẫn đến tử vong, người gia tộc Hắc Vũ chỉ lo phân chia tài sản, để quốc hắc đạo từ đó xuống dốc.

Thấy tin tức này, hân cũng không có vui vẻ như trong tưởng tượng, nhìn chằm chằm tựa đề “Tử vong”, hồi lâu cũng không có nói chuyện.

Tần Linh lặng lẽ đi tới bên cạnh hắn, vây quanh cổ của hắn: “Anh đang đau lòng sao? Dù thế nào người kia cũng là gia gia của anh mà.”

Hắn không trả lời, ngón tay click chuột, tắt máy tính.

Hồi cuối

Mỗi năm đều có một lễ Giáng Sinh, lễ Giáng Sinh năm nay đối với điện ảnh nghiệp mà nói, có một cái thịnh sự vô cùng làm người khác chú ý.

Năm nay một đôi Đại Minh Tinh cùng nhau dâng lên một bộ điện ảnh đặc sắc tuyệt luân ——”Tôi nay dừng cảm nói yêu anh”. Bộ phim này có đội hình diễn viên hào hoa, hơn nữa đặc thù tổ hợp, người trong nghề hay ngoài nghề đều bàn tán say sưa.

Bộ phim này do Tần Linh và Tạ Từ Hiên kí tên đầu tiên trong văn kiện chủ diễn, phối nhạc, sáng tác nhạc phim là Mục Thần, Tần Tường phụ trách bộ phận đọc tấu đàn vi-ô-lông, một khi đưa ra liền dẫn đến oanh động.

Mặc dù Tần Linh lần đầu quay phim, nhưng tươi mát không chế tạo phong cách, rất được người xem và bình luận điện ảnh khen ngợi.

Điện ảnh vẫn còn chiếu phim thì có tin đồn bộ này lấy phong cách hài chiếm đoạt Natividade (Thánh Đản) điện ảnh, rất có thể giạt giải thưởng Oscar phim nước ngoài hay nhất vào sang năm, Tần Linh cũng có thể trở thành ảnh hậu năm tới.

Với tư cách người đại diện của Tần Linh, Vương tỷ thật sự rất vui. Là con mắt cô tình tường, mãi dũa khối ngọc thô Tần Linh này tỏa sáng vô cùng.

Kế tiếp cô phải đề ra nhiều kế hoạch hơn, trợ giúp Tần Linh ngày thêm nổi tiếng, mà Tạ Từ Hiên cũng dựa vào bộ phim này, lần nữa thành công đứng đầu bảng mỹ nam hoàn mỹ nhất châu Á, hai người cũng có thể coi là danh lợi song thu.

Như vậy, vào giờ phút này, đây đối với hoàng kim hợp tác là núp ở trong phòng kiểm tiền, sao còn bận việc... ở Studio phòng thu âm đây?

“Anh xem nụ cười này thật giả tạo.”

“Tạ Tam Thiếu cười không giả, nhưng vì cái gì phải say đắm, giống như cố ý muốn tìm trêu chọc người nào?”

“Anh đang biểu hiện sức quyến rũ của mình cho người xem trước màn ảnh.”

“May mắn là sức quyến rũ, không phải là mi lực, nếu không không phải là muốn hù dọa một đám người?”

“Em lại ghen tỵ?”

“Stop! Cho tới giờ em chưa biết chữ ghen tỵ viết thế nào đây.”

Đối thoại này coi như là nhiệt liệt thảo luận thậm chí là cãi vả kịch liệt, núp ở hàng sau rạp chiếu phim, một đôi nam nữ này đang bận nói chuyện sôi nổi quên trời quên đất, thậm chí không thấy người xem đằng trước mấy lần quăng ánh mắt cảnh cáo.

“Này, Tạ Từ Hiên, anh biết tại sao chị em giựt dây chúng ta quay bộ phim này không?”

“Ha, lúc nhìn kịch bản anh đã đoán được, nhất định là anh rề chưa nói những lời này với chị em, cho nên chị Tần muốn nhò vào bộ phim này nhắc nhở anh.”

“Sai. Là bởi vì chị em cho là khi người đàn ông nói với phụ nữ 『anh yêu em』 cực kỳ có sức quyến rũ, mà chị ấy lại chưa bao giờ thấy cái khí khái nam tử ấy trên người anh.”

“Nói vậy, “Tạ Từ Hiên xì mũi coi thường: “Anh rất có khí khái nam tử, nhưng không phải lúc nói những lời này.”

“Nếu không vậy là khi nào?” Dưới ánh đèn lò mờ, Tần Linh tò mò hỏi.

Hắn quỷ dị cười một tiếng: “Khi anh hôn một cô gái.”

Màn ảnh tối sầm, đã bắt đầu đến khúc cuối phim rồi. Hàng sau đen kịt mơ hồ có thể nghe được tiếng rên rĩ, nhìn quen lắm rồi, khán giả cũng không có đặc biệt lưu ý đôi nam nữ đang kiss này.

Nhạc cuối phim được thể hiện bằng đàn vi-ô-lông độc tấu, thủ khúc này có tên “Nam nhân và nữ nhân chiến đấu”.

Đúng vậy, kể từ Thượng Đế sáng lập Adam cùng Eva, nam nhân nữ nhân chưa bao giờ dừng chiến đấu.

Trong chiến đấu, Tần Linh tìm được tình yêu thuộc về mình, chúc cho tất cả cô gái đều có thể trên chiến trường tình yêu tìm được “Địch nhân” thuộc về mình.

Màn ảnh lần nữa sáng lên, cuối cùng xuất hiện một hàng chữ __THEEND

【 hết trọn bộ 】

* muốn biết chiến tranh của Mục Thần và Tàn Tường, mời xem hệ liệt 609 hạnh phúc , quyển 1 《 kim khảm kiên quyết hoàng 》

Tái bút:

Mỗi người đều có thời hạn sống nhỏ, bây giờ chính là lúc tâm tình Trạm Lộ cực kì sa sút. Trong tay có rất nhiều công việc phải làm, nhưng là mỗi một điều đều làm không được. Tôi đã nói với người xung quanh rằng: đừng nhao nhao, cũng đừng ồn ào, nếu không tôi sẽ khóc.

Nghe người khác nói chuyện lớn tiếng cũng sẽ khóc, có lẽ là có chút cố tình gây sự, nhưng kỳ thật chính là trong lòng phiền muộn, không chịu nổi một chút kích thích bên ngoài . Là quá mức mềm yếu hả?

Đúng vậy, Trạm Lộ là người rất mềm yếu, cho nên luôn luôn trốn tránh đến trong tiểu thuyết văn tìm kiếm một tia hạnh phúc, cảm giác an toàn, bỏ quên thứ có thể đáng giá hơn, ví dụ như —— giảm cân.

Thể chất Trạm Lộ rất là dễ béo đó, haiz, rất bất đắc dĩ, từ khi bắt đầu béo phì, mấy lần định giảm cân cũng thấy có hiệu quả, nhưng là một khi bỏ rơi, trong vòng một hai năm lại mập trở lại. Lúc mập không dám đi vào cửa hàng bán quần áo, bởi vì nhân viên cửa tiệm phản ứng rất tệ. Hờ hững với tôi, chỉ đi chăm sóc mỹ nữ, chính là nói xin lỗi tôi: nơi này không có đồ dành cho ngài.

Tháng chín năm trước, Trạm Lộ đi tham gia tiệc mừng một đồng nghiệp cũ, trước kia đồng nghiệp nhìn đến tôi cũng không nhận được kêu lên: làm sao cô lại mập? !

Tôi muốn gượng cười che dấu đi, bất đắc dĩ những lời này đã ghim tôi đau đớn, khiến tôi tỉnh mộng. Một cô gái, trong năm tháng thanh xuân tốt đẹp nhất chỉ chìm trong xám xịt à?

Lần này tôi lại quyết định —— giảm cân! Vì một cơ thể gầy!

Từ ngày thứ hai trở về tôi liền bắt đầu ăn uống điều độ, một ngày ba bữa cơm toàn bộ dứt rồi, chỉ ăn một chút xiu thực phẩm sốt nhẹ, một tháng xuống 15 cân, tháng thứ hai xuống 10 cân.

Bây giờ Trạm Lộ cơ hồ thành “Nhân vật truyền kì” trong mắt đồng nghiệp xung quanh rồi. Mỗi người nhìn đến tôi đều sẽ nói: Cô gầy, trở nên đẹp.

Dĩ nhiên, Trạм Lộ nghe đến mấy lời nói này đương nhiên là đắc chí, mặc dù ta cũng biết rõ, ăn uống điều độ giảm cân đối với thân thể mình thật không tốt, nhưng mà đối với Trạм Lộ sáng bề bộn việc, buổi tối liêu chét sáng tác mà nói, đây cũng là phương pháp xử lí duy nhất có thể được, rất bất đắc dĩ.

Nói nhiều như vậy, ta muốn mọi người nên hiểu tại sao Trạм Lộ viết câu chuyện này rồi. Có lẽ nó không đủ cảm động, không đủ đặc sắc, nhưng là nó nói ra một nỗi khổ riêng trong lòng Trạм Lộ.

Đúng vậy, tôi là cô gái mập, nhưng mà tôi sẽ cố gắng thay đổi vận mệnh của mình. Nếu không sung sướng, tại sao không thêm nghĩ biện pháp tạo vui vẻ?

Mấy ngày nay Trạм Lộ lục tục mua thêm đi một chút quần áo mới cho mình, cả giày mới, rất nhanh là đến sinh nhật Trạм Lộ rồi, tôi muốn ăn mặc thật xinh đẹp ra cửa đón tuổi mới.

Nói không chừng một ngày kia, cô gái khỏe mạnh, tự tin đi bên cạnh bạn chính là Trạм Lộ đấy!

Bạn đang đọc truyện *Kim Cương Chi Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.